

PRIMERA VÍCTIMA

MARIA CARME VIDIELLA
FERRAN MARTÍNEZ

Sèrie Fonollosa-Vivaldi

Us presentem la segona entrega de la sèrie de casos de la nostra investigadora privada Júlia Vilaplana, també coneguda com a Vivaldi. En la primera novel·la, "Tacats de sang", havia de resoldre un cas d'assassinat d'una parella de gent gran. Ara es tracta de la troballa del cos de la mare d'una nena sorda. Un cas esfereïdor que no deixarà ningú indiferent. Feta a quatre mans i a distància amb l'ajuda de les eines que ens ofereix internet, esperem que gaudiu llegint-la tant o més del que nosaltres hem gaudit fent-la.

Maria Carme Vidiella

(Montbrió del Camp, Baix Camp, 1948).

Mestra. Filòloga. Dedicada a l'ensenyament. Aficionada a la lectura i l'escriptura. Apassionada del món de la novel·la negra. Li agrada crear personatges ficticis i ser partícip de la seva evolució. Coautora de "Tacats de sang" l'any 2022.

Ferran Martínez

(Barcelona, 1975).

Té el segon grau de formació professional en Informàtica de Gestió. És escriptor de novel·la negra novell. Aficionat a la fotografia, astrofotografia i a la programació. Li agrada crear històries entretingudes que captivin el lector. Coautor de "Tacats de sang" l'any 2022.

PRIMERA VÍCTIMA

Maria Carme Vidiella

Ferran Martínez

Primera edició: **Desembre 2023**
Disseny de la coberta: *Ferran Martínez*
Fotografia de la portada: *Midjourney (IA)*
ISBN: 978-84-09-54931-4
Imprès: Folch Graf S.L. - Barcelona

Prinera víctima © 2023 by Maria Carme Vidiella and Ferran Martínez Is licensed under
Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0 International.
To view a copy of this license, visit <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

*“La veritable mesura de l’home
no la dona la seva actitud en moments de fortuna o de benestar,
sinó quan s’enfronta a les adversitats de la vida”.*

Martin Luther King Jr.

Capítol 1

El curs ha començat, avui és el segon dia. Una munió de pares, mares i alumnes esperen que s'obrin les portes de l'escola. Els nens petits juguen amb les fulles seques que entapissen la vorera, estan enjogassats, els més grans parlen en grups amb el llenguatge de signes, és l'escola Maria Argensola Pou, especial per a nens i nenes sords.

En Jaume Jubany, un home atractiu, alt i fort, d'espatlles amples, elegant, acompanya la seva filla Natàlia a l'escola, a la tarda la recollirà la Xènia, la noia que li fa de cangur. Se li acosta una de les mares, la Marta, encuriosida perquè no veu l'Eulàlia, la seva dona. En Jaume fa com si no la veés, no vol donar explicacions. La Marta es fa enrere, li estranya l'actitud però no vol molestar.

La Natàlia i el pare es comuniquen amb la llengua de signes.

- *Pare, per què no vens tu a buscar-me a la tarda?* - diu la Natàlia.
- *No puc, tinc feina, vindrà la Xènia.*
- *D'acord, però vindràs a casa a sopar, oi?*
- *Sí, sí, soparem junts.*
- *I la mare, arribarà avui?*
- *No ho sé, Natàlia, ha d'acabar la feina a Lió.*
- *Quina ràbia!*
- *Has de tenir paciència.*

En Jaume es mira la seva filla mentre entra a l'escola, qui sap què li ha passat a la mare! Fa gairebé tres dies que no en sap res. Ha contractat una detectiu privada, la Júlia Vilaplana. Ha confiat en ella perquè té fama de ser molt eficient, l'any passat va ser fonamental en la resolució d'uns crims al poble veí, Vila Quadrenys.

La Júlia té trenta-tres anys, és una dona amb empenta, de faccions dures però agradables, amb un somriure encisador, de cabells negres

i pell blanca, alta i esvelta. Va ser policia temps enrere, els companys li van posar el sobrenom de Vivaldi perquè és una enamorada de la música del compositor.

Va deixar el Cos pel seu problema d'addicció a la cocaïna. Ho va fer voluntàriament, abans que els superiors ho descobrissin. Li va aconsellar Valentí Fonollosa, la seva parella en aquell temps, també policia. Va ser dur, li va costar decidir-se, li agradava la feina. Però va trobar una sortida, va treure's el títol d'investigador privat.

L'Estela Pons col·labora en les investigacions de la Júlia, té trenta-un anys, és molt bona en informàtica. Es fa dir Stardust, d'aspecte humil i amable, de rialla entremaliada, d'ulls foscos i cara pigada, es recull el cabell amb un llapis quan li tapa la cara. Es van conèixer arran d'un cas complicat i des de fa un any tenen una relació de parella.

Han treballat en tota mena de casos, alguns senzills, altres ben difícils i perillosos. Ara investiguen la desaparició de l'Eulàlia Font, l'esposa d'en Jaume Jubany.

La Natàlia, quan és a punt d'entrar al vestíbul, es gira i li fa anar la mà al pare, ell li contesta amb recança. Se'n torna a casa capficat, dubta si ha de denunciar-ho a la policia, però, i si l'Eulàlia ha marxat voluntàriament? Ho ha de parlar amb la Júlia.

Quan els alumnes i professors entren a les aules, es fa el silenci.

Davant de l'escola no hi queda ningú, el pati s'ha quedat buit, a la façana encara no li han arribat els rajos del sol, però aviat la paret quedarà il·luminada i ressaltaran amb claredat les imperfeccions que hi ha fet el pas del temps.

Tot sembla normal, però hi ha una sensació pertorbadora a l'ambient, com si alguna cosa no hi hagués de ser.

A l'hora del pati, uns nens fan un partidet de futbol. La pilota s'escapa cap al racó dels arbres, unes moreres. En Biel corre a buscar-la. Es para en sec. Es gira i fa grans gestos amb les mans als seus companys, tots van a veure què passa.

És una escena horrible, una dona està estirada a terra, té el cap girat

de costat, els cabells mig li tapen la cara, les cames doblegades de manera estranya, els peus descalços, ferides per tot el cos, el vestit tacat de sang. El vent ha fet caure fulles seques de les moreres, li han caigut al damunt i la tapen una mica. Els nens fan una rotllana, s'empenten per fer-se lloc, tots ho volen veure però de seguida aparten la mirada. Dos d'ells corren a avisar la professora.

La Cinta Capmany és al pati, va corrents cap allà, quan veu l'escena es queda esgarrifada, fa sortir els nens i avisa que el temps d'esbarjo s'ha acabat, tothom ha de tornar a les aules. Va al despatx de direcció.

La directora, Margarida Pou, la veu entrar molt nerviosa, no es pot creure el que li explica, diu "anem", i surt apressada del despatx, s'acosten al racó.

El que veu la deixa sense alè, s'adona que coneix la dona.

- És l'Eulàlia Font, la mare de la Natàlia Jubany! - exclama.

Encara en xoc treu el mòbil i truca a en Ramon, el seu marit, l'escola és propietat de tots dos, necessita que vingui. Avisa el conserge, no pot sortir ningú al pati, ni alumnes ni professors. La Cinta truca a la policia. La directora fa el cor fort, ho ha de comunicar a la família Jubany.

Capítol 2

La Júlia està preocupada perquè no ha trobat pistes d'on pot ser l'Eulàlia, i ningú no ha demanat un rescat. Està desapareguda des de dissabte.

Des que en Jaume la va contractar, l'Estela i ella s'estan a l'hotel Mistral. Avui ha sortit ben d'hora i ha anat a casa d'en Jaume, ha de parlar-hi.

- Senyor Jubany, no podem esperar més, haurem d'anar a la policia.

Abans que ell pugui respondre, li sona el mòbil.

Ella posa en marxa una gravadora, en Jaume activa el mans lliures, és el que han acordat.

- Senyor Jubany? Soc la directora de l'escola de la seva filla.

Quina decepció!

En Jaume de seguida pensa en la filla, el cor li fa un salt, li ha passat alguna cosa a la Natàlia?

- Digui!

La directora agafa forces.

- Hauria de venir a l'escola. És millor que no li digui per telèfon.

La Júlia no sap què pensar. Esperaven la trucada de l'esposa o d'un segrestador i en canvi és la directora de l'escola.

En Jaume no pot esperar, contesta gairebé cridant.

- Digui'm el que sigui!
- És difícil de dir... Hem trobat la seva dona morta al pati.
- Com? Què diu? No pot ser!

Es queda blanc, es deixa caure al sofà, no pot retenir les llàgrimes, es tapa la cara. La Júlia s'ha quedat paralitzada, no s'esperava això, es

mira en Jaume, li posa les mans a l'espatlla, li porta un got d'aigua. A poc a poc es van calmant.

La Vivaldi li ha d'explicar a la Stardust, li envia un missatge.

Surten de seguida cap a l'escola, van amb el cotxe d'ella, ara mateix en Jaume no està en condicions de conduir.

A les onze es rep l'avís a la comissaria de Bellroig. És una notícia impactant, han trobat un cadàver en una escola! L'inspector en cap, Valentí Fonollosa, hi va acompanyat de la sotsinspectora Baggio.

En Fonollosa té trenta-cinc anys. És un home elegant, alt i fibrat, de cabells foscos i ben pentinats, fa cinc anys que és a Bellroig. Va demanar el trasllat des de Barcelona, es pensava que seria un destí tranquil, però no ho va ser. L'any anterior van resoldre uns casos complicats al poble veí, Vila Quadrenys. Ara es pregunta si es trobaran amb un accident o si tornaran a ser davant d'un assassinat.

La sotsinspectora Susanna Baggio és una dona de quaranta-tres anys, morena, d'ulls penetrants i faccions agradables, va arribar a la comissaria abans que en Fonollosa. De fet es pensava que quan el cap es jubilàs la nomenarien a ella per al càrrec, però van preferir en Fonollosa. Li va costar d'acceptar, tanmateix, treballen bé plegats.

L'escola té la reixa tancada, han de trucar al timbre, la directora arriba abans que el conserge, se saluden, es coneixen d'haver coincidit en algun acte institucional i en reunions a l'ajuntament. Els indica el lloc on és el cos.

Darrere d'ells entren dos policies d'uniforme, posen unes tanques amb una cinta policial i despleguen una lona per apartar les mirades de l'escena.

En Fonollosa s'ajup i examina el cadàver sense tocar res. Veu les ferides, són d'arma blanca, és una visió dantesca, una dona menuda farcida a punyalades! Es redreça i es dirigeix a la directora.

- La reconeix?
- Sí, és l'Eulàlia Font, la mare d'una alumna nostra.

- Qui ha descobert el cadàver?
- Un nen que jugava al pati. Després ho han vist altres companys.
- Hi parlarem. A quina hora ha estat?
- Fa mitja hora, al voltant de dos quarts d'onze.

El conserge va a obrir la porta, han trucat al timbre. Quan la directora veu en Jaume s'hi acosta. L'inspector es gira i al costat d'en Jaume veu la Júlia. La Vivaldi? D'on surt ara!, pensa.

Va col·laborar amb ells en la investigació de l'any passat i no havien tornat a coincidir. Havien tingut una relació quan ella estava a la policia. Ell encara hi pensa, ella ja ho ha deixat enrere.

En Jaume de seguida pregunta:

- On és la meva filla, està bé?
- És a classe, no pateixi - diu la directora.

En Fonllosa fa senyal a la Júlia que es quedi enrere i saluda en Jaume.

- Senyor Jubany, soc l'inspector en cap de la comissaria de Bellroig. Lamento molt la situació per la que està passant. És dur però necessitem una identificació.

En Jaume no pot contestar, encara està en xoc, es deixa portar.

La visió li resulta insuportable, amb un fil de veu diu "és l'Eulàlia" i s'aparta plorant.

La directora l'agafa pel braç, li diu "vingui, anem" i el porta cap dins, al seu despatx.

En Fonllosa s'acosta a la Vivaldi.

- Hola, Júlia, què hi fas aquí?
- Hola, Valentí, el senyor Jubany m'ha contractat.
- Saps alguna cosa d'això, doncs?
- Ara t'ho explico.

Arriba la policia científica, la sotsinspectora les acompanya al racó,

són dues dones amb molta experiència, la Mercè Sénia i l'Alba Roca. De seguida es posen a la feina, fan fotos del cadàver, del voltant, busquen empremtes i restes d'ADN, alguna cosa que pugui ser una pista, es pregunten com ha arribat el cos fins allí, no és l'escena del crim, hi hauria molta sang. Segueixen la reixa i a la part de dalt, a prop del cadàver, veuen unes fibres enganxades, les agafen i les posen en una bosseta de proves, a simple vista sembla que corresponen al vestit de la dona, al laboratori ho podran confirmar. L'hauran llançat des de fora, pel damunt de la reixa, conclouen. La posició del cos ho corrobora.

Al carrer hi ha algunes persones, estranyades per la presència de cotxes de la policia. Quan arriba el forense s'han d'apartar per deixar-li pas. Algú avisa la cadena de televisió TV7, alguna cosa grossa passa a l'escola.

El senyor Roger Cambrai és el metge forense, és meticulós, els policies sempre tenen pressa, però saben que han de respectar el seu ritme.

Examina el cadàver, treu les fulles del damunt del cos, li separa els cabells, observa les ferides de l'apunyalament. Mira sota les ungles per si hi ha restes de pell de l'assassí, sembla que li han rentat les mans amb molta cura, pensa que no trobaran res.

- Ens pot dir l'hora de la mort, doctor? - pregunta la sotsinspectora.
- Entre dotze i vint-i-quatre hores enrere, no puc ser més precís, l'autòpsia ens ho aclarirà. La ganivetada del coll ha estat mortal, s'ha desagnat ràpidament, les altres són per acarnissament.

El jutge encara no ha arribat. El forense ha marxat, els avisarà quan tingui els resultats.

El pati és gran, hi ha una pista de bàsquet, una zona amb dues porteries per jugar a futbol, un petit hort que cuiden els alumnes i el racó de les moreres. En Fonollosa es reuneix amb la Vivaldi i ella el posa al corrent de què sap, li diu que investigava la desaparició de la dona des de diumenge, quan el senyor Jubany la va contractar.

El policia es posa les mans al cap.

- Com és que no ho va denunciar? - exclama.

Està temptat de donar-li la culpa a ella, però es reté, té experiència, sap que en un cas de segrest hi juguen molts factors.

- No comprometis la nostra feina - li diu - ara és un cas de la policia.
- No ho faré, jo tan sols ajudo el meu client.
- Vine a la reunió que tindrem aquesta tarda, que els meus col·legues escoltin la teva explicació de primera mà, i seria bo que ens donessis tots els detalls.
- No et preocupis, ho faré, el meu client no té res a amagar - li contesta decidida.

El marit de la directora, el senyor Ramon Argensola, obre la reixa, entra, la sotsinspectora Baggio va cap a ell, li assenyala l'escena però no el deixa acostar-s'hi. Està trasbalsat.

Les classes del matí estan a punt d'acabar, alguns alumnes van a dinar a casa, els altres es queden al menjador. La directora gestiona la situació amb l'ajut del marit. L'inspector Fonollosa entra al despatx, s'acosta a en Jaume, li diu que el citarà a declarar a comissaria, que no surti de Bellroig; en Jaume s'ha recuperat una mica, les paraules del policia el sorprenen, protesta, el tracta com a sospitós!

La Júlia s'espera al passadís, és ampli, observa el pati des de les finestres. L'edifici té tres plantes, i el despatx de direcció i la secretaria són al primer pis. Veu la gent que hi ha a fora, se senten els murmuris, han arribat una periodista i un càmera amb el logotip de TV7, fa preguntes a la gent, reconeix la Marisa Viladiu dels fets de Vila Quadrenys. Busca el conserge per preguntar-li si hi ha una altra sortida. L'home, amb la veu trencada, li diu que hi ha una porta lateral, quan vulgui marxar li obrirà.

Està pàl·lid, ella li pregunta:

- Es troba bé?
- Sí, gràcies, estic trasbalsat per tot això que ha passat.

- Sí, és molt dur.

El conserge, l'Anton Robinós, és atent i servicial, però manté les distàncies, és un home introvertit, solitari, no té amistat amb cap dels treballadors. Fa cinc anys que treballa al Centre, la Directora hi confia plenament, una antiga amiga li va demanar que el contractés quan ell va quedar sense feina pel tancament de l'empresa, deien els veïns que havia començat a beure, treballar a l'escola el va salvar. Avui està estrany, com si no pogués assumir el que ha passat.

El Centre té un equip de dos psicòlegs, la Núria Sales i en Narcís Marín. La directora els explica la situació, hauran de treballar amb els nens que han vist la dona morta. Però primer s'ha d'ajudar el senyor Jubany i la seva filla.

La Núria entra a parlar amb en Jaume. "És un cop molt fort per a la Natàlia", li diu. Li recomana que no li digui que han trobat la mare al pati, només que ha mort, ja sabrà la veritat a poc a poc. En Jaume hi està d'acord.

Un cotxe s'atura a la porta, en surten el jutge i la secretària judicial. La gent que s'ha congregat al lloc, cada vegada més nombrosa, es remou inquieta. Què haurà passat?, es pregunten.

Els mòbils treuen fum, tothom ho explica a familiars i amics.

La sotsinspectora els va a rebre i els porta fins al lloc. El jutge, el senyor Manel Molina, fa poc que és al jutjat de Vallroca i no es coneixen gaire. Va per feina, aixeca acta i dona permís per fer l'aixecament del cadàver. Ha arribat una ambulància i dos treballadors han posat el cos en una llitera tapat completament amb una bossa daurada, se l'emporten a l'institut anatòmic per fer-li l'autòpsia. La directora respira, han sortit per la porta lateral, discretament. El jutge s'acomiada, els policies recullen la lona però deixen unes tanques envoltant el lloc. L'equip de la científica encara es queda examinant la zona.

Pares i mares que venen a recollir els fills es troben amb tot de gent i un policia que els impedeix l'entrada. Pregunten neguitosos què passa.

La directora s'acosta a la porta, tots parlen alhora.

- Què ha passat?
- Els nens i nenes estan bé?

La senyora Pou procura tranquil·litzar-los, porta uns papers a les mans, el conserge els reparteix.

- Estiguin tranquils, tots els alumnes estan bé. Poden llegir-ho al comunicat que els donem. És un assumpte que està en mans de la policia. No té res a veure amb els alumnes.

Comenten entre ells, la policia és a l'escola i els seus fills són a dins, voldrien saber més coses, la gent els diu que han vist entrar el forense i el jutge.

La periodista i el càmera s'obren pas.

- Senyora directora, els ciutadans necessiten més explicacions.
- Miri, tot el que puc dir ho trobarà al comunicat. Són ordres de la policia.
- Però aquí només hi diu que no afecta cap alumne, que no és cosa de l'escola!
- No puc dir res més, hauran d'esperar les explicacions de la policia.

Comencen a sortir els nens i nenes, en files, acompanyats pels professors, s'estranyen de veure gent movent-se pel pati i davant de l'escola, no saben res del que ha passat. Els pares i mares se'ls emporten ràpidament.

Els periodistes de TV7 estan decebut, s'han apartat una mica i veuen que en un lateral hi ha una ambulància parada. Van corrents cap allà, arriben quan tanquen les portes, el sanitari puja al costat del conductor.

- Esper! Hi ha algun ferit?

Fa que no amb el cap i marxen.

Han gravat l'escena. Fan una crònica d'urgència.

- Som davant l'escola Maria Argensola Pou. Ha passat un incident greu, esperem notícies de la policia.

Mostra a càmera el comunicat.

- La directora del Centre ens ha remès al comunicat, no ha afegit cap explicació. L'ambulància acaba de marxar, no porten posada la sirena, i ens han dit que no porten cap ferit. Hem de pensar el pitjor. Continuarem informant. Marisa Viladiu, TV7.

En Siro Domínguez és també de l'equip d'inspectors, s'obre pas i entra a l'escola. En els esdeveniments de l'any anterior el van ferir i va estar en coma tres setmanes, sortosament es va recuperar. És nascut a Bellroig, ha treballat sempre aquí. Té quaranta-sis anys. És un home de complexió mitjana, mig calb i amb ulleres. La gent el coneix, el paren i li fan preguntes però ell s'esmuny com pot i no respon.

La sotsinspectora li diu que reuneixi els alumnes que eren al pati i els faci les preguntes adients, en Siro sap tractar els infants. La professora Cinta l'acompanya a dins, no diuen res. Pugen a la segona planta, l'escala és ampla, la barana de fusta està decorada amb unes formes geomètriques gravades, els graons són de granit. És interior i s'il·lumina amb uns aplics a les parets, queda una mica fosca.

Al passadís hi ha uns plafons amb treballs dels alumnes. Són del curs passat, a mesura que avanci el curs els aniran renovant. Són dibuixos, escrits, una mica de tot.

Els nens que eren al pati estan a l'aula acompanyats pel psicòleg, Narcís Marín, i la tutora.

Han quedat molt afectats pel que han vist. La tutora passa pel costat de cadascú, els mira als ulls, fa una carícia, un copet a la galta, la mà a l'espatlla; el psicòleg parla amb ells, fa que expressin el que senten.

Quan entra el policia Siro, el miren, tots el coneixen, ell els somriu, estén les mans en senyal de calma. Demana pel nen que ha descobert el cadàver. En Biel s'acosta, està tremolant. L'asseu al seu costat, la tutora el tranquil·litza, que contesti el que li preguntis. El nen fa que sí amb el cap i es mira en Siro.

- Has vist alguna persona a prop del cos? Algun objecte? T'hi has acostat molt? - La professora tradueix a la llengua de signes, contesta que no a tot.

En Siro vol que estiguin tranquils, els veu angoixats, els diu que acabaran de seguida.

Pregunta, i sempre obté les mateixes respostes, han fet una rotllana al voltant i no s'hi han acostat gaire, no han tocat res, no han vist cap objecte prop del cos, només fulles dels arbres.

En Siro els dona les gràcies.

- Heu ajudat la policia - els diu.

Els se senten millor. Els deixa sortir, dona la mà a cada u.

Quatre nens marxen a dinar a casa, als altres els acompanyen al menjador. Les mares els esperen al vestíbul, la directora les ha fet entrar per explicar-los la causa del retard. A en Biel l'ha vingut a buscar el pare, el mira amb preocupació, el nen està tremolós. La directora els explica que a les tres els psicòlegs reuniran els seus fills i els companys que eren al pati. Han sofert un trauma, serà difícil durant uns dies. Hi haurà una xerrada col·lectiva, però després faran teràpia individualitzada.

I amb els pares també hi parlaran, els enviarà un correu convocant-los a les set de la tarda. Els psicòlegs els donaran unes pautes per tractar amb els fills.

Per fi poden anar a casa, miren de pair el que ha passat a l'escola.

En Siro explica a la sotsinspectora Baggio que dels nens no n'ha tret cap informació rellevant.

La psicòloga ha esperat que s'enduguessin el cos, va a recollir la Natàlia, li diu que el pare ha vingut a buscar-la. La nena se sorprèn, havia de dinar a l'escola, entren al despatx, la Natàlia pregunta què passa. En Jaume se li acosta, l'abraça, la nena el mira amb sorpresa, el pare s'asseu, la nena es queda dreta esperant, el pare li agafa les mans, la mira als ulls, i li diu amb moviments suaus que la mare no està bé, que no tornarà, que ha mort. La Natàlia es llença als braços del pare, els sanglots acompanyen els plors, se senten a través de la porta. En Jaume s'emporta la nena, la Júlia els espera fora, quan surten els guia cap a la porta lateral, el conserge els obre. Ha aparcat a prop, surten tots

tres, ella condueix, ells seuen al darrere, el pare agafa la filla amb força.

Els deixa a casa, s'ha ofert a quedar-se però en Jaume diu que vindrà la cangur que ahir va contractar perquè l'ajudi amb la nena. Estaran en contacte.

- Ho sento molt, Jaume. Avisi'm si necessita alguna cosa.
- Sí, gràcies.

Ella torna a l'hotel, té pressa per parlar amb la Stardust.

S'asseuen a la terrassa. S'han de posar a treballar.

- No m'ho esperava, trobarem el culpable - diu la Stardust.
- Sí, això ho canvia tot. I per què l'han deixat en aquesta escola? Pot ser una pista? Busca a internet informació de l'escola i dels propietaris.

La Stardust es posa a la feina. Mentrestant, la Vivaldi fa un llistat de totes les dades que tenen.

La Stardust es mou per internet i ha trobat informació rellevant.

- Mira, això és important!

La Vivaldi ho llegeix amb un interès creixent.

La fundació de l'escola té una història tràgica al darrere. L'11 de maig de 1987 va ocórrer un fatal accident. Ramon Argensola i Margarida Pou tenien una filla, la Maria, una nena de set anys, sorda de naixement.

El pare treia el cotxe del garatge marxa enrere, la Maria era darrere el cotxe, no podia sentir el soroll del motor, el pare va tirar enrere i va sentir un cop fort. Havia de ser un dia feliç, anaven d'excursió a la Font del Ferro, i es va convertir en una tragèdia.

Va arribar l'ambulància, van fer molts esforços per reanimar-la, però no va ser possible.

Els pares van caure en la desesperació. El pare es donava la culpa de la mort de la filla, la policia va obrir una investigació, es va tancar com un cas d'accident, no se'l va acusar. La mare en els primers temps

també el feia responsable, ella no hi era present. Van estar a punt de separar-se. A poc a poc es van refer, es van ajudar mútuament a sortir-se'n.

Tots dos eren professors, van comprar uns terrenys a Belloig, on hi havia una antiga escola, la van restaurar i la van adaptar a les necessitats dels nens amb problemes auditius. Li van posar el nom de la seva filla, Maria Argensola Pou, com un homenatge a la seva memòria.

Actualment l'escola acull uns vuitanta nens i nenes amb diferents graus de sordesa. S'hi dona un ensenyament de qualitat, és un referent.

Ara en aquesta escola hi han deixat el cadàver d'una dona assassinada. La Vivaldi es pregunta si aquesta història pot tenir res a veure amb la mort de l'Eulàlia. La filla de la dona morta és sorda i alumna de l'escola, potser hi ha una connexió.

Per altra banda, poden descartar el marit? Han de buscar totes les dades de la parella.

La Vivaldi creu que és innocent, però sap que la policia el tindrà en el punt de mira.

A l'escola queda l'equip de la científica i un policia a la porta. Quan surt l'inspector en cap, la periodista li fa preguntes però ell entra ràpidament al cotxe i la remet a un comunicat que enviaran als mitjans.

De totes maneres ja molta gent està al corrent de què ha passat.

TV7 comença el telenotícies amb la notícia de la dona assassinada com a informació més important.

Capítol 3

Tres dies enrere...

L'Eulàlia Font, una dona de trenta-set anys, prima, baixeta, però elegant, avui té una trobada amb unes amigues, es coneixen des que anaven a l'Institut. Fa temps que no es veuen, han quedat per dinar al Sarinnai, al carrer Forners, un bon restaurant, té una estrella Michelin. En Jaume, el seu marit, hi va anar amb uns clients anglesos fa uns quants dies i li ha recomanat, ella s'ha encarregat de fer la reserva, una taula per a sis persones, a les dues del migdia.

Treballa els matins a l'ONG Llar Digne, se sent útil. La seu central és a Lió, tenen dos albergs, un a Bellroig i un altre a Barcelona, per allotjar-hi persones sense recursos que per alguna raó es queden desemparades.

La seva filla Natàlia, de dotze anys, té una discapacitat, és sorda de naixement, estudia a l'escola especial Maria Argensola Pou, als afores de Bellroig.

S'acosta el final de les vacances d'estiu, la Natàlia ja ho espera, és una nena molt intel·ligent i li agrada estudiar.

L'Eulàlia s'ha despertat ben d'hora, ha sentit que el seu marit es llevava, però no li ha dit res, s'ha fet l'adormida. En Jaume és directiu d'una multinacional i sovint viatja per treball, avui també, tot i ser dissabte, ahir a la nit van discutir i encara està enfadada. Fa temps que la relació s'aguanta d'un fil.

A les nou entra a l'habitació de la seva filla. Li sap greu despertar-la d'hora un dissabte, però avui la deixarà amb la seva cosina Carolina, sap que ho pot fer sempre que ho necessita. Li ha de portar aviat per tenir temps d'arreglar-se.

La mare i el pare van aprendre la llengua de signes quan la nena era petita, i es comuniquen amb ella sense dificultat.

L'Eulàlia es mira la filla, li acarona la galta i li aparta el llençol, per fi es desperta. La Natàlia obre els ulls, veu la mare que li somriu, mira el rellotge i fa una ganyota.

- *Mare! És molt aviat!*
- *Sí, ho sé, ja et vaig dir que avui no seré a casa. Et deixaré amb la Carolina.*

Això ja li agrada més.

- *Sí, sempre em tracta molt bé! Em penso que em farà macarrons - diu rient.*
- *Els fa més bons que jo, oi?*
- *Els teus també m'agraden!*
- *Doncs a la dutxa!*
- *Puc estrenar les vambes noves?*
- *Per anar a casa la Carolina? D'acord, fes el que vulquis.*
- *Gràcies, mare.*

Al cap de mitja hora la Natàlia ja està a punt, s'emporta el quadern dels deures d'estiu per fer-lo allà, li falta poc per acabar-lo, dilluns vinent ja comença el curs.

La Carolina les rep amb una cara riallera, està contenta, li agrada tenir la Natàlia a casa.

- *No et fa res, oi?*
- *Ja saps que no, la Natàlia i jo ens avenim molt - diu, mentre li fa una carícia a la nena.*
- *Gràcies, Carolina.*

L'Eulàlia fa un petó a la seva filla.

- *Adèu, a la tarda et vindré a buscar.*
- *Sí, no pateixis, diverteix-te!*

S'ha arreglat amb cura i ja surt de casa. Per anar al restaurant passa pel carrer més cèntric de Bellroig, hi ha botigues de categoria, de mobles, perfumeries, boutiques. Camina sense pressa. Les voreres són amples, amb magnoliers de fulles d'un verd ufanós que fan ombra i

fan més passable la calor. No hi ha gaire trànsit de cotxes. Avui vol que sigui un dia de relax, poder oblidar per unes hores els problemes de casa, la discapacitat de la filla i el distanciament amb el marit.

Quan ja és a prop rep una trucada de la Martina, una de les amigues. Contesta mentre continua caminant.

- Hola, Eulàlia, ja vens? T'esperem a la porta.
- Hola, sí, dos minuts i arribo.
- Molt bé, fins ara!

És la darrera d'arribar, petons i abraçades amb les amigues, totes avaluen amb una mirada ràpida el vestit de cada una. Són un grup de sis dones de la mateixa edat, entre trenta-cinc i trenta-set anys, tenen el costum de trobar-se dues o tres vegades l'any, però la pandèmia ho va aturar tot i avui es retroben.

Dona el nom de la reserva, el màitre les rep a la porta i els dona la benvinguda, els han preparat una taula rodona en un cantó de la sala, un cambrer jove les acompanya a lloc. És un local elegant, les parets són blanques i unes pintures abstractes hi posen la nota de color. De-manen el menú degustació, és realment fantàstic.

Es pregunten com els ha anat tot aquest temps, la Gisela explica que va tenir la covid l'estiu passat i va estar a l'hospital dues setmanes, va ser dur, altres l'han passat fa poc amb símptomes lleus. La Lluïsa diu que a casa seva la van tenir tots alhora, pares i fills. La Verònica ha quedat amb covid persistent, millora a poc a poc. L'Eulàlia no l'ha passat. No s'ho creuen.

- Segur que l'has passat asimptomàtica, ningú se'n salva - li diuen.
- Potser sí - no vol discutir.

El temps ha passat volant, havia de ser només un dinar, però volen continuar la conversa i van a una cafeteria, parlen de les seves famílies, totes tenen fills, la Martina és una dona atractiva, rossa d'ulls verds, és l'única que no té parella, explica que aquest cap de setmana els nens li toquen al seu exmarit. L'Eulàlia es queixa que el seu marit no és mai a casa, treballa molt.

La Verònica diu que l'hivern passat, pels volts de Nadal, va veure el professor d'història de l'Institut, era dins d'uns grans magatzems mirant unes bufandes, no es va atrevir a dir-li res, estava envellit però amb la mateixa expressió de murri. El recorden, feia atractiva l'assignatura, hi intercalava anècdotes divertides de tant en tant. Records de l'Institut, fan un repàs dels professors, divertits, savis o rabiüts, va ser una bona època, diuen. Haurien de muntar un dinar amb tots els companys de curs, ara que aviat farà vint anys, proposa la Verònica. Totes s'entusiasmen amb la idea.

Estan contentes, s'ho han passat molt bé, ara que la situació s'ha normalitzat s'han de trobar més sovint, diuen. L'Eulàlia s'aixeca, diu que ha de marxar, el seu marit és a Madrid i ha de recollir la filla. S'acomiaden i queden que ja es trucaran.

L'Eulàlia camina de pressa perquè la filla l'espera, mira el rellotge, ja són les vuit, decideix que passarà pel passatge Figaró, és un carreró estret i solitari que li estalvia camí i no trobarà gent que l'entrebanqui. Els passos ressonen, els talons d'agulla piquen a les llambordes gastades pel temps. El sol aviat es pondrà i el carrer queda en penombra. Els fanals encara estan apagats, n'hi ha dos de vells, fa anys que hi són.

En un balcó hi ha roba estesa, uns llençols que pengen, descolorits, més enllà un balcó amb una pilota petita i un camió de plàstic, és evident la presència d'un nen a la casa.

No es veu ni se sent ningú, de cop li ve una mica de basarda, feia temps que no hi passava sola, es dona ànims, ja és a mig carrer.

Li sembla sentir uns passos al darrere, no s'atreveix a girar-se, semblen passos d'home, ja el té a tocar, li arriba l'olor del fum del tabac, el cor se li accelera, apressa el pas, no vol que la domini el pànic, segurament és un noi que camina escoltant música, pensa.

De sobte, pel darrere, un braç fort l'agafa pel coll, ella crida, l'home prem més fort i ja no li surt la veu, porta una cadeneta, sent com se li clava al coll i li esquinça la pell, l'alè de l'home l'envolta, és desagradable, es defensa com pot, forcejant la cadena es trenca i surt disparada amb força, ella li esgarrapa el braç, li clava les ungles, l'home alleuja

la pressió un moment però no la deixa anar, li apropa un drap que li tapa el nas i la boca, fa una olor estranya, d'algun producte químic, vol treure's el drap de la cara, no pot, ell té més força, li dona cops amb els peus, no li fa res, està desesperada, sent que es mareja, aquella olor tan forta li entra ben endins, es desmaia.

Està inconscient, ell l'agafa abans que caigui, amb una mà a la cintura i l'altra sota els braços, amb el cap repenjat a la seva espatlla, sembla que vagi beguda i ell l'ajudi, arrossega els peus. Fa veure que li parla fluixet.

La duu a la furgoneta que té aparcada a pocs metres d'allà, al matí l'hi ha deixat, és al costat d'un parc. És una Volkswagen de segona mà, de color gris fosc, està ben cuidada, no crida l'atenció. L'obre amb el comandament a distància i la deixa estirada al seient del darrere.

Engega el motor i arrenca ràpidament. No l'ha vist ningú.

L'home aparca la furgoneta dins d'un local, agafa l'Eulàlia i la baixa al soterrani, la porta a braços. En un racó hi ha una porta metàl·lica oberta, és un compartiment estret, sense finestra, fa olor de resclosit, les parets tenen rajoles a la part de baix, d'un color verd i plenes d'esquerdes. Entra i la deixa damunt d'un matalàs esquifit i brut. Calcula que tardarà una bona estona a tornar en si. Tanca la porta amb un forrellat i puja les escales. Per sota la porta passa una petita esclatxa de llum, la cambra està gairebé a les fosques.

L'home s'asseu i pren una cervesa, està cansat. Ha estat un dia llarg. L'ha seguit tot el dia, de lluny, esperant el moment idoni, ha estat complicat, al final ha pogut atrapar-la quan s'ha dirigit al carreró.

Encara queda un element clau per arrodonir la feina, té una carta de comiat que va dirigida al seu marit, li agafa les claus de la bossa, va al pis i la deixa a la cuina, ben visible. Se sent satisfet. Tanca amb clau i surt.

Capítol 4

Jaume Jubany té una reunió a Madrid. L'avió surt a les set del matí, a les sis ja ha de ser a l'aeroport. Es lleva sense fer soroll per no despertar l'Eulàlia. És dissabte, però el cap de la regió ibèrica de l'empresa ha convocat una reunió urgent. No hi comptava, li ha espatllat el cap de setmana. Amb la seva dona van tenir anit l'enèsima discussió, volia que cuidés la filla perquè ella té una reunió d'amigues.

- Per un dia que tinc plans! No puc confiar mai en tu!
- Eulàlia, sigues raonable, això ha sorgit inesperadament, hi he d'anar sens falta.
- Si només fos un dia, però passa cada dos per tres.
- Soc un home important a l'empresa, les coses van així. La teva cosina estarà contenta si li portes la Natàlia.
- Ja ho sé, però hauria estat bé que passessis el dia amb la teva filla.
- Em retreu que hi passo poc temps? Soc un home molt ocupat!
- Això no t'ho nego, però mai trobes el moment d'estar amb ella.
- Mira, no vull discutir, per demà ho pots solucionar amb la Carolina. El proper cap de setmana farem una sortida en família, què et sembla?
- Bé, d'acord - contesta a contracor.

Li sap greu però no hi pot fer res. Amb l'Eulàlia sempre es repeteix la mateixa discussió, li retreu les hores de feina. Quan torni de Madrid en parlaran a fons, les discussions són cada vegada més sovint i més agres, ja gairebé només els uneix la filla.

Va al garatge, col·loca el maletí, engega el Lexus i enfila cap a l'aeroport. Són uns tres quarts d'hora de camí, no hi ha trànsit a aquestes hores, encara és de nit. A la ràdio sona "Candle in the wind", d'Elton John.

El camió de les escombraries li barra el pas uns minuts. Havia d'haver

passat per l'altre carrer, pensa. Sort que sempre s'ho agafa amb temps. Mentre està parat mira el cel, les estrelles i la lluna s'han amagat darrere els núvols, no es deixen veure, potser es prepara un xàfec. Una pluja forta o una tempesta sempre fan respecte en un viatge d'avió, i a finals d'agost és quelcom habitual.

Deixa el cotxe al pàrquing de l'aeroport, vol tornar avui mateix. És un edifici de set plantes, una mica laberíntic, si et despistes, en lloc de pujar a la planta superior baixes a la inferior. S'apunta al tiquet el número de la plaça on ha aparcat, un dia anava amb presses i en tornar es va passar un quart d'hora buscant el cotxe.

En Jaume treballa en una multinacional del sector tèxtil, Nortex Company, Ltd. Tenen dues fàbriques al polígon Can Dalmau de Vallroca.

Les oficines ocupen la sisena i setena planta d'un edifici del carrer Migjorn, a Bellroig. És un edifici tot d'oficines de lloguer. La propietat de l'immoble té contractada una empresa de seguretat externa, Securtram. Hi ha un guarda a l'entrada i una parella que es mou per l'edifici. Van uniformats i amb armes de defensa reglamentàries.

Els guardes no estan gaire contents de la feina, els que treballen a les oficines o els ignoren o els tracten amb condescendència, aguanten perquè el sou és bo. Només en Jaume Jubany és considerat amb tothom.

El guarda del vestíbul és el més sociable, es diu Alfons Clapés, amb en Jaume sempre se saluden.

Però un altre dels guardes, Manel Moià, és un home alt, sorrut. Té un aspecte descuidat, va mal afaitat, alguna vegada, al lavabo, es passa aigua pel cabell, se l'aplana amb les mans, per semblar més arreglat. No parla gaire, a l'empresa no saben que va estar tres anys a la presó per una estafa. Amb els companys es relaciona poc, bon dia i bona nit quan fan el canvi de torn. Només quan coincideixen una estona creuen quatre paraules. No en sap res de la seva vida ni en vol saber, ell tampoc no explica res. En Jaume Jubany no li agrada, l'esquiva, vol ser amable i li fa massa preguntes, té por que posi en perill el seu secret.

En Jaume Jubany és el cap del departament de màrqueting. Té el despatx al sisè pis, ampli i lluminós. Dedica moltes hores a la feina. Dirigeix un equip de dotze persones, hi ha un bon ambient de treball, tots li diuen JJ. Estan molt compromesos amb la feina, contents de treballar a l'empresa. La relació és fluida.

Encara assegut al cotxe comprova els bitllets, els ha preparat la seva secretària, la Sara Puig, és una noia molt eficient. Només fa un any que treballa amb ell, i va ser un encert contractar-la. És molt jove, vint-i-quatre anys, molt segura de si mateixa. Porta el cabell llarg, castany amb reflexos rossos. Té un tatuatge petit al canell dret molt bufó, una lluna i un gatet. Sempre arriba puntual, porta amb molta cura l'agenda d'en Jaume, el tracte amb ell és respectuós i també cordial. Domina l'ofimàtica. Li és de gran ajuda.

El seu xicot és alt, atlètic, de faccions dures, gairebé cada dia la va a recollir a la feina. Una mica esquerp amb els companys de la noia, amb en Jaume amb prou feines se saluden.

Quan ha aparcat i surt del cotxe l'envolta la xafogor, fins i tot a aquesta hora la temperatura és alta, aquest estiu és més calorós del que seria normal, tothom parla del canvi climàtic.

A l'aeroport hi ha molt moviment, encara hi ha molts turistes, per sort no ha de facturar, només porta el maletí amb el portàtil. Passat el control es troba amb l'Enric Gimferrer, l'acompanyarà a la reunió. Prenen un cafè i un croissant en una cafeteria, a la barra.

L'Enric és el cap d'informàtica, un tipus molt intel·ligent i amb bon sentit de l'humor. Va estudiar matemàtiques i informàtica, està molt ben valorat a l'empresa. Són amics. Sovint després de la feina queden per prendre un gintònic per desconnectar. A tots dos els agrada vestir bé, sabates cares, Emporio Armani. L'Enric no té una parella estable i algunes nits queden amb en Jaume per anar a un bar de copes, l'Eulàlia no li retreu, sembla que no li importi, potser no ho aguantarà sempre.

Miren a través dels finestrals, no plou, està núvol, això sí.

A la cua d'embarcament es preparen les mascaretes, és desesperant

que encara siguin obligatòries al transport públic, sobretot és molt molest en viatges llargs. A l'avió donen una ullada al diari. En Jaume ha comprat una revista de motor i l'Enric una de fotografia.

- Preparat per a la reunió?
- Sí, noi, quin remei, tot just tenia plans per anar a fer submarinisme.
- Ah! No sabia que t'interessava.
- Ni jo! Un veí m'ha convençut, ho vull provar.
- Has de treure't el títol, oi?
- Sí, tenia cita per fer-ho avui. Et fan una classe teòrica i després a l'aigua! Està tot molt controlat.
- Haurà de ser un altre dia, et guardaran la reserva?
- Això espero. De moment els he enviat un correu, encara no tinc resposta.
- Tu almenys estàs solter i no has de donar explicacions a ningú, a l'Eulàlia li costa d'entendre el treball en cap de setmana.
- És normal, posa't al seu lloc.

A les vuit arriben a Madrid, pugem a un taxi i li donem l'adreça, carrer Trescantos, 74, és una mica allunyat del Centre. La reunió és a les nou, a l'edifici de l'empresa. Ja hi han estat altres vegades. La sala és gran, hi ha una gran finestra a la paret del fons, doble vidre, per esmorteir el soroll del carrer, de totes maneres és un vuitè pis i és un carrer secundari, amb poc trànsit. Una gran taula de roure, ovalada, ocupa l'espai central, les cadires són còmodes, entapissades d'un color verdós. A la paret hi pengen dues fotografies de la seu central de l'empresa. Se saluden amb tothom, són deu en total, ja es coneixen. Tots tenen una ampolleta d'aigua al seu lloc de la taula. La reunió té un ordre del dia molt atapeït. Hi haurà una part amb videoconferència amb el cap de la regió europea de la multinacional. Depèn de com vagi la reunió pararan una hora per dinar i després continuaran, o serà tota seguida i dinaran després. Quan comencen, ja només pensen en la feina, la resta de coses s'esvaeixen.

Han estat sis hores de reunió, i en acabar han baixat a la cafeteria de la planta baixa. Els han preparat unes taules a part per dinar. Han sortit satisfets de la reunió, ho comenten de forma distesa. És la primera reunió presencial des que va començar la pandèmia, sembla que torna la normalitat. Converses informals, es coneixen tots de fa temps. Quan poden acomiadar-se van directes a l'aeroport. A l'avió, l'Enric veu que en JJ té poques ganes de parlar, és estrany en ell.

- Què passa, Jaume, alguna cosa no va bé?
- És per l'Eulàlia, cada dia discutim més, sento que ens estem allunyant.

L'Enric és un bon amic, sap que en Jaume va patir molt quan va néixer la nena, i també abans, per la conducta de l'Eulàlia. Li sap greu que tinguin problemes, havien tirat endavant malgrat tot. Canvia de tema, el futbol sempre és un bon recurs.

La Natàlia està molt unida a la Carolina, moltes vegades la cuida mentre els pares estan ocupats. Està contenta de passar el dia a casa seva, serà un dia diferent. Estan soles, el marit, l'Albert, treballa. Preparen l'esmorzar juntes, la Carolina fa xocolata desfeta, 300 ml de llet, 6 cullerades grans de xocolata en pols, al foc i a remenar. Que no li vinguin amb xocolata instantània, feta així és deliciosa. A la Natàlia li agrada ajudar a la cuina, ha mesurat la llet amb un pot graduat, ha dubtat amb les cullerades,

- *Així de plenes?*
- *Sí, molt bé, Natàlia.*

Ahir la Carolina va fer un coc ràpid, la Natàlia el talla a trossos allargats, serà molt bo sucats a la xocolata.

Després d'esmorzar la nena agafa el quadern de treball que ha portat, el vol acabar avui mateix, es posa a la taula del menjador. Mentrestant la dona feineja per la casa, per dinar fa macarrons gratinats al forn, sap que és el seu menjar preferit.

Després de dinar la Carolina truca a la veïna, té una filla de la mateixa edat, la Lola, li demana que la deixi anar a jugar a casa seva, les dues

nenes es coneixen, han jugat juntes alguna vegada, s'entenen amb gestos i si cal la Carolina les ajuda a comunicar-se, sap la llengua dels signes, la va estudiar expressament per entendre's amb la Natàlia.

Les nenes passen la tarda jugant, la veïna ha portat un joc de maquillatge que li han regalat pel seu aniversari i s'han pintat la cara, les ungles, riuen molt. Després de berenar juguen a jocs de taula i la Carolina s'hi afegeix. Comencen a muntar un puzle, representa una escena de la pel·lícula "Buscant en Nemo".

La posta de sol des de l'avió és espectacular, les ales brillen amb els últims rajos, a poc a poc el cel es tenyeix de taronges i vermells, és una visió fantàstica.

Quan en Jaume arriba a Barcelona truca a l'Eulàlia, el mòbil no té senyal, se'n sorprèn molt.

A casa la Carolina sona el telèfon.

- *És la mare?* - pregunta la Natàlia.
- *No, és el teu pare.*

En Jaume pregunta per la filla.

- Està amb mi, juga molt bé amb la Lola.
- T'ha dit alguna cosa l'Eulàlia? No contesta al mòbil.
- M'ha trucat per avisar-me que vindrà més tard a recollir-la, no pateixis.
- D'acord, gràcies Carolina.

Les paraules de la Carolina no l'han tranquil·litzat. És molt estrany que tingui el mòbil desconnectat, està neguitós, potser ha tornat a casa amb mal de cap, s'ha estirat al llit i s'ha adormit, sovint té migranya. Però per què no li ha dit a la Carolina, no ho entén. No li vol comentar res a l'Enric perquè es posaria encara més nerviós. Però l'Enric es preocupa:

- Va tot bé, Jaume?
- Sí. Per què ho dius?

- Fas mala cara.
- No, no..., estic bé.

Paga al caixer automàtic i s'acomiada de l'Enric. Agafa el cotxe, està intranquil. Engega la ràdio, sona guitarra clàssica.

A aquesta hora del vespre d'un dissabte hi ha força trànsit, la gent torna d'un dia de botigues, altres van a sopar i a locals d'esbarjo. En alguns moments la circulació és molt lenta i ell s'impacienta.

Deixa el cotxe al pàrquing de l'edifici i puja amb l'ascensor fins al tercer pis. Ha de tornar a baixar perquè s'ha deixat el maletí al cotxe, amb el neguit se n'ha oblidat, sort que hi ha pensat, hi té el portàtil.

Obre la porta procurant no fer soroll, tot sembla normal, va primer a l'habitació, el llit està fet, tot està ordenat. A la finestra una rosa en un pot de vidre dona la nota de color. Continua per tot el pis, no la veu. Li estranya molt que no l'hagi avisat. Quan entra a la cuina li crida l'atenció un sobre blanc amb el seu nom escrit amb retolador negre, està recolzat a la gerra d'aigua. L'obre amb nervis, treu el paper amb mala traça i s'esquinça per un costat.

Llegeix amb estupor...

Jaume,
he pres la decisió de marxar,
la nostra situació és insostenible, no aguanto més.
Espero que sigueu feliços sense mi.
Fes-li un petó ben fort a la Natàlia.
No em busquis!

Eulàlia.

S'asseu al sofà amb la carta a les mans, l'ha llegit tres vegades i no entén res. Diu que els deixa? a ell ho entendria però a la Natàlia no. Es mira bé la lletra, sembla la de l'Eulàlia, però que marxi d'aquesta manera, sense parlar-ho abans, el fa dubtar. I si li ha passat alguna cosa, i si algú l'ha agafat i l'ha obligat a escriure la nota? Pensa què pot fer. Necessita ajuda. Vol evitar anar a la policia, li faran tot de preguntes compromeses i tanmateix l'Eulàlia és una persona adulta, no li faran

cas, a la carta diu que marxa voluntàriament. Per altra banda no vol que se sàpiga a la feina. Llavors li ve al cap una investigadora privada, la Júlia Vilaplana, va sortir als mitjans l'any anterior per col·laborar amb la policia en els casos de Vila Quadrenys. La trucarà. Confia que ho resoldrà amb discreció. Ha de conservar la calma, l'Eulàlia tornarà.

Parla amb la Carolina.

- Hola, Carolina, soc en Jaume. Sou a casa?
- Sí. La Natàlia ha sopat amb nosaltres, l'Eulàlia encara no ha vingut.
- He arribat ara i no és a casa.
- La Natàlia està molt neguitosa, pregunta per vosaltres.
- He de fer unes trucades, de seguida que pugui vindré a recollir-la.

Ha trucat a una amiga de la seva dona, la Martina, no en sap res des que ha marxat de la cafeteria.

Se li ha fet tard. Com més temps passa, menys entén la situació. Ara li ha vingut un altre pensament, i si ha marxat amb algú? Fa temps que té unes lleus sospites però no hi donava importància, no s'ho volia creure. O potser l'han segrestat, això seria molt greu. El cap li bull amb mil suposicions. Ha d'anar a recollir la filla. Surt de casa capficat, al replà es troba amb el veí, ni el mira.

- Jaume! No dius res avui?
- Perdona, Blai, no t'havia vist, tinc molta pressa!
- Que vagi bé, doncs.

No li contesta. El veí se'l queda mirant. Alguna cosa li passa, fa una cara estranya, pensa.

El pis de la Carolina és a prop, són cinc minuts caminant. Mentre era a casa ha fet un xàfec, ha d'esquivar els bassals que s'han format aquí i allà, si no estigués tan preocupat maleiria el fang que li embruta les sabates.

De cop pensa en la filla, tot el dia sense els pares, l'estarà esperant, puja l'escala corrents, és al primer pis. La Carolina li obre la porta, la Natàlia se li llença als braços, se separa d'ell.

- *I la mama?*

Ha pensat el que li dirà.

- *Ha hagut d'anar a Lió, l'han avisat des de l'ONG.*

Sembla que es tranquil·litza.

Ja és tard, li demana a la Carolina si es pot quedar la nena fins demà. Buscarà una cangur que se n'ocupi. La vindrà a buscar a mitja tarda.

Ella està disposada a ajudar, comprèn pel que està passant.

- Si vols es pot quedar fins dilluns, la portaré a l'escola.

- Em faries un gran favor!

- Doncs no se'n parli més.

En Jaume li explica a la Natàlia, no ho troba estrany, ja està acostumada que el pare tingui sempre molta feina.

Un petó a la filla, un gràcies a la Carolina, i marxa apressat.

Capítol 5

El sol entra per la finestra, ni un núvol, el diumenge és per llevar-se sense pressa.

A la cuina la torradora i la cafetera estan en marxa.

Se sent l'aigua de la dutxa que corre. El gatet Mixu dorm al sofà.

És un pis de lloguer, el comparteixen la Júlia Vilaplana i l'Estela Pons.

És un pis antic, sostres alts, portes de fusta grans i amb motlures, rajola hidràulica al terra. Només entrar hi ha un distribuïdor que dona pas a la resta de l'habitatge. Arrambada a la paret, una calaixera envellida amb un quinqué al damunt. És un tercer pis, l'edifici té l'entrada en una placeta de forma quadrada, amb una font en un cantó, és només per a vianants, els sorolls no són del trànsit sinó de nens jugant i de murmuris dels que seuen a les taules del bar Garbí.

El balcó dona a la plaça, el tenen obert de bat a bat, a la nit ha plogut i passa un airet fresquet. No durarà, tornarà la xafogor.

Estan alegres, un dia relaxat, la Júlia fulleja una revista, al tocadiscos un vinil d'AC/DC, l'Estela fa uns passos de ball, s'acosta a la Júlia, li embulla els cabells, ella somriu.

Sona el mòbil de la Júlia, l'agafa l'Estela d'una revolada.

- Va, Estela, no juguis, passa-me'!
- Avui no es treballa.
- Pot ser important!
- Té, amb tu no hi ha manera...

Li deixa a la taula, remugant.

- Bon dia! És la senyora Júlia Vilaplana?
- Sí, qui és vostè?
- Sí, perdoni, soc Jaume Jubany. Necessito contractar un detectiu privat i he pensat en vostè.

L'Estela pregunta en veu baixa:

- Qui és?
- Espera, un possible client.

Vivaldi es posa seriosa, activa el mans lliures, vol que l'Estela també ho escolti.

- Diguí'm, quin problema té.
- La meva dona ha desaparegut! M'ha deixat una carta estranya. Em pot ajudar?
- Sí, és clar. On vol que ens trobem?
- Soc a Bellroig. Al parc del Remei hi ha una cafeteria que a aquestes hores estarà força buida, podríem parlar amb tranquil·litat.
- Jo soc a Barcelona. Necessito una mica de temps per arribar.

Li va bé a les dotze?

- Sí. Coneix el parc?
- Sí, l'any passat vaig venir sovint a Bellroig.
- D'acord.

En Jaume respira fondo. No es pot creure el que està passant, està sol, no es pot recolzar en ningú, els seus pares van morir fa anys i té un germà que viu a Austràlia, no li pot demanar que vingui. Al seu amic Enric, de moment no li vol dir.

Acabada la trucada les dones es miren, és un cas de desaparició, han d'actuar de pressa, no saben si és voluntària o potser estigui en perill.

Es quedaran a Bellroig el temps que sigui necessari, agafen el més indispensable.

Al replà s'aturen davant la porta del costat, la senyora Joana ja està acostumada a cuidar el gatet quan elles són fora per la feina.

Obre la porta somrient. L'Estela duu el gat en braços.

- Em deixeu el Mixu?

- Sí, per uns quants dies.
- No patiu, ho faig molt de gust.

Li donen la sorra, ella ja té platets per a l'aigua i el menjar, els guarda d'altres vegades que l'ha tingut a casa.

Baixen al pàrquing, està gairebé desert, tothom se n'ha anat a la costa. Agafen el cotxe de la Júlia, un Volvo XC60. Surten al carrer, és estret, han de vigilar les bicicletes i els patinets que passen sense mirar. Li ha anat de poc que un patinet no hagi topat amb un cotxet de nadó, la mare ha fet un crit però el noi ha continuat com si res, sense ni disculpar-se. L'Estela ha sortit del cotxe i ha provat de tranquil·litzar-la, s'han acostat unes noies i un noi i elles han pogut marxar. La xafogor ha tornat, eviten posar l'aire sempre que poden, però a aquesta hora la calor és insuportable. Sona el "Glòria" de Vivaldi, la música els retorna la calma.

No hi ha gaire trànsit, al cap d'una hora ja són a Bellroig. Aparquen en zona blava, marquen el màxim, dues hores. Hauran de vigilar que no se'ls passi el temps.

El parc del Remei és al bell mig de la ciutat. No és gaire gran. Hi ha molta ombra, arbres frondosos, alts. Alguns racons amb flors. Aquí i allà unes escultures de ferro, abstractes, d'un artista local. El ferro s'ha oxidat amb el pas dels anys i és part del seu encant. La melodia de l'aigua d'un sortidor acompanya els vianants quan passen pel costat. Amb la calor, molts s'hi remullen les mans i es refresquen la cara.

Hi ha una cafeteria en una petita esplanada, taules al sol i a l'ombra dels arbres, i un espai cobert amb un ventilador al sostre. Alguns coloms busquen engrunes a prop de les taules. Com que encara fa calor la gent és a la piscina municipal, el cafè està buit. A la tarda hi haurà més vida. Els caps de setmana al vespre hi ha música en viu, un noi que toca la guitarra i un pianista de jazz es reparteixen els dies.

En Jaume ha vingut caminant, el seu pis no està lluny. Avui no s'adona de l'encant del parc, només pot pensar en l'Eulàlia. Gairebé no ha dormit. Veu la Júlia en una taula a l'interior. Està sola. Ha demanat un cafè amb gel. Porta una brusa de tirants de color crema, llisa, i una faldilla texana curta. Unes sandàlies de taló.

En Jaume la recorda d'haver-la vist a la televisió. S'hi acosta i es presenta.

La Júlia fa deu minuts que s'espera, recorda els fets de l'any anterior a Vila Quadrenys, el segrest d'un nen i un assassí que la va posar en perill de mort. Vol ajudar aquest home. El veu entrar, porta una camisa beix amb el coll obert, sense corbata, els pantalons marró fosc, les sabates negres, una mica polsoses, els camins del parc són de terra. Fa cara d'estar esgotat i molta preocupació.

L'Estela és a la barra, ella vesteix més pràctica, una camiseta negra, texans i vambes. Espera mentre li preparen un suc de taronja natural, quan veu arribar l'home torna a la taula.

- Bon dia, soc en Jaume Jubany.
- Júlia Vilaplana i la meva ajudant Estela Pons.

Fa esforços per mostrar-se serè.

- Encantat, em podran ajudar?
- Ho intentarem, sí. Expliqui'ns el que ha passat.

En Jaume es demana un cafè sol i una aigua, té la boca seca. Les posa al corrent de la situació, la seva dona no ha tornat a casa des d'ahir al vespre, ningú no l'ha vist des que es va separar d'unes amigues. Ell era a Madrid en viatge de feina i no li va contestar les trucades, i quan va arribar a casa es va trobar una carta de comiat.

- Una carta de comiat, diu?
- Sí, miri.

La treu de la cartera.

La Júlia agafa uns guants quirúrgics que porta a la bossa i se'ls posa. Llegeix. Després li mostra a l'Estela.

- Li sembla que l'ha escrit la seva dona?
- Sembla la seva lletra, però em fa dubtar, no abandonaria la nostra filla, té una discapacitat, és sorda.
- Ha parlat amb les amigues?

- Sí, amb la Martina Deulofeu. M'ha dit que va marxar a les vuit per anar a recollir la nostra filla.
- I no hi va anar?
- No. Era amb la cosina de l'Eulàlia i no hi va comparèixer.
- Ho ha fet altres vegades això?
- No, està molt pendent de la nostra filla, és una nena de dotze anys.
- D'acord. Perdoni la pregunta, però li he de fer, és possible que es vegi amb algú? Hi ha una altra persona?

En Jaume no contesta de seguida.

- No, no, què diu!
- Li havia de preguntar.

La Júlia ha notat la petita pausa d'en Jaume, no sap què pensar, no coneix la situació de la parella.

- Qui l'ha tocat aquesta carta?
- Només jo.
- Li ha explicat a algú que la té?
- No, no.
- Doncs mirarem si hi ha altres empremtes a part de les seves.
- Té enemics senyor Jubany? - diu l'Estela.
- No, no.
- Algú de la feina amb qui hagi tingut problemes?
- Bé, em vaig veure obligat a acomiadar un treballador per baix rendiment i no s'ho va agafar gens bé.
- Com es diu?
- Anselm Perelló.
- Expliquin's què va passar.

- Era un noi negligent i tenia un caràcter difícil, m'hi vaig enfrontar per qüestió de l'horari. Era impuntual i sortia abans de l'hora, sempre tenia una excusa, quan una reunió s'allargava ja posava mala cara i estava distret i nerviós. En una feina així s'ha de ser més flexible. Al final vam decidir rescindir-li el contracte.

Li vaig comunicar i em va contestar amb amenaces, que me'n recordaria, i coses semblants. No hi vaig donar importància.

- L'investigarem.
- La seva dona treballa?- pregunta la Júlia.
- Sí, a una ONG amb seu a França, a Lió. Es diu Llar Digne.
- I hi viatja sovint?
- No, parlen per via telemàtica.
- Podria ser que se n'hagués anat allà? Deu conèixer gent.
- Doncs no ho sé, però mai m'ha parlat de ningú en particular.
- Parlaré amb ells, a veure si en saben res.
- Seria una sort trobar-la allà - diu en Jaume, aferrant-se a una petita esperança.
- Li sembla que la gent el veu com una persona amb diners? - pregunta l'Estela.
- Bé, tinc un càrrec important a l'empresa i tinc un bon sou.
- Quin cotxe té?
- Un Lexus.
- És un cotxe car. I el pis on viu, és de luxe?
- Sí, es pot dir que sí.
- Doncs també hi ha la possibilitat que sigui un segrest per demanar diners. En pot disposar amb rapidesa?

Respon amb duresa.

- Això no serà un problema, faré el que calgui!

- Si és un segrest rebrà aviat la trucada del segrestador. No se pari del telèfon.

La mira, sembla que no s'ho acabi de creure.

- Potser és veritat el que diu a la carta, que ha marxat per la seva voluntat, què en pensa, Júlia?
- Si és això, segurament li enviarà notícies seves o preguntarà per la filla. En qualsevol cas, estigui pendent del telèfon.
- Sí, el porto sempre al damunt.
- Necessitaré una fotografia de l'Eulàlia.

En Jaume es treu la que porta a la cartera.

- Si ella o una altra persona es posa en contacte amb vostè m'avisa de seguida - diu la Vivaldi.
- Sí - contesta d'esma.

Formula una pregunta que li cou a la llengua.

- Pot ser que li facin mal?
- Esperem que no, si és un segrest cobraran i la deixaran anar. Hem de tenir en compte també l'altra possibilitat, que la carta sigui certa; començarem la investigació avui mateix.
- Confio en vostè, Júlia!

Mentrestant, en un lloc brut i insalubre, soterrat, l'Eulàlia obre els ulls, té mal de cap, gemega. On soc?, es pregunta.

Està molt fosc.

S'asseu al matalàs, es mareja una mica, encara està endormiscada, intenta recordar, a poc a poc la memòria torna, les amigues, el carreró, l'atac! S'esgarrifa! Va cap a la porta, gairebé cau, el cap encara no li funciona bé, no pot obrir-la, crida ben fort, "SOCORS, AJUDEU-ME!" No se sent res. Està terroritzada!

Capítol 6

La Vivaldi i la Stardust han de buscar un hotel, el senyor Jubany els recomana el Mistral. És al centre, al carrer Rovira. És de tres estrelles, ja els va bé, no estan de turisme. A recepció hi ha la Valèria, els dona la benvinguda. Habitació 309. Hi ha pàrquing al mateix edifici, hi aparcuen el cotxe i amb l'ascensor puguen directament a la planta tercera.

Ja desfaran la maleta després, ara tenen feina.

La Júlia té un amic que treballa en un laboratori, li portaran la carta per buscar-hi empremtes. De moment és l'únic que tenen.

Decideixen anar a parlar amb la Carolina, però abans la Vivaldi truca a la Martina Deulofeu. En Jaume, ja li havia comunicat que una investigadora privada treballava per ell i hi contactaria.

- Senyora Deulofeu?
- Jo mateixa, amb qui parlo?
- Soc Júlia Vilaplana, investigadora privada, treballo per al senyor Jubany. Li voldria fer unes preguntes sobre l'Eulàlia Font.
- Sí, digui'm.
- Sap que ahir no va tornar a casa, oi?
- Sí, m'ho va dir el seu marit.
- Em pot dir on van dinar?

Li diu el nom del restaurant i de la cafeteria on van anar després. Li dona les adreces.

- A quina hora se'n va anar de la cafeteria?
- Prop de les vuit.
- La va notar preocupada, temerosa?
- No, estava relaxada. Només al final va dir que se li havia fet tard per recollir la filla.

- Va veure algú que l'observés, que la seguís?
- No, no em vaig adonar de res.
- Anava amb cotxe?
- No, a peu.
- Gràcies. Molt amable.
- Què pensen que li ha passat?
- No sabem res encara. No s'amoïni.

La Vivaldi comenta.

- Anava a peu, és una dada interessant, anem a parlar amb la cosina i després ens ocupem d'això.

La Carolina obre la porta i veu dues dones desconegudes.

- Bona tarda, soc la Júlia Vilaplana, investigadora privada i l'Estela Pons, la meva ajudant. Li volem fer unes preguntes.
- Bona tarda, sí, el Jaume m'ha comentat que passaria a veure'm.
- Serem breus. A quina hora li va deixar la seva filla?
- Cap a les deu del matí.
- I va dir que la recolliria a la tarda?
- Sí, a les cinc em va trucar per dir que vindria més tard, no va concretar l'hora.
- I ja no en va saber res més?
- No, la vaig trucar i el telèfon estava desconnectat.
- No es va estranyar?
- Sí, molt.
- No sap d'algun lloc on podria ser?
- No, estic patint, alguna cosa li ha passat.
- La va veure preocupada?
- No, la vaig veure com sempre.

- D'acord, doncs res més, gràcies.
- Adéu!
- Adéu!

Si no és una marxa voluntària, el que li hagi passat a l'Eulàlia ha de ser entre la cafeteria i el pis de la cosina. Miren al mòbil les rutes possibles, hi ha el carrer principal, dos carrers que fan més volta i un carrer molt estret, veuen que escurça el camí, si tenia pressa potser hi va passar. Van cap allà.

Busquen càmeres, no en veuen, és un carrer de cases velles, no hi ha botigues, és només de vianants, sense voreres. S'endinsen al carreró, comencen a dubtar que passés per allí, és un lloc desolador. La Stardust s'atura de cop i agafa pel braç a la Júlia, li assenyala un racó de la paret, al costat d'una canalera. Ha vist una cosa que brilla, s'hi acosten, és una cadeneta daurada, sembla d'or, podria ser important! L'agafa amb el bolígraf i la posa dins d'una bosseta de plàstic. L'ensenyaran al senyor Jubany. Sembla que hi ha una inscripció, ajudarà a identificar-la.

Ressegueixen el carrer amb deteniment, que no se'ls escapi res. No veuen taques de sang ni senyals de lluita. Tanmateix, si la cadena és de l'Eulàlia, alguna cosa li va passar aquí.

Les cases semblen deshabitades però hi ha dos balcons amb roba estesa i joguines.

Truquen al timbre, una senyora surt al balcó.

- Què volen?- pregunta.
- Podríem parlar amb vostè un moment? És important!
- Ara baixo.

La senyora és amable, però no les pot ajudar, no van veure ni sentir res, a aquella hora tenen tot tancat i el televisor engegat.

- És un carrer molt tranquil, poca gent hi passa - els diu.
- Hi ha alguna casa més amb veïns, al carrer? Aquesta de les joguines?

- Sí, hi viu una família que té un nen petit. Avui els he vist marxar a primera hora, hauran anat a passar el dia a la platja.
- Però ahir hi eren?
- Sí, vaig parlar amb ella, ens vam trobar al mercat.
- Tornarem per parlar-hi.
- Ella és molt agradable, ell és un home esquerp, té mal caràcter, no sé si hi podran parlar.
- Ho intentarem.
- Hi ha alguna altra família? - pregunta la Vivaldi.
- No, és un carrer que les cases es van tancant, al final quedarem sols.
- Gràcies, adéu.
- Adéu.

“Llàstima, si algú la va atacar ho va tenir fàcil”, comenta la Vivaldi.

Tenen l'esperança que en Jaume reconegui la cadena. Van a casa seva, en Jaume fa cara d'estar esgotat, les ulleres se li mengen els ulls. Les fa seure. És una sala d'estar acollidora, damunt la tauleta hi ha fotografies emmarcades de la nena, i d'altres que hi surten tots tres. A la paret una més gran de la filla, és una foto d'estudi.

- L'ha trucat la seva esposa, senyor Jubany?
- No. Estic molt intranquil.
- I ningú estrany tampoc?
- No.

La Stardust treu la bosseta amb la cadena i li ensenya.

- Puc agafar-la?
- Sí, però no la tregui de la bossa.

La mira i s'emociona.

- És de l'Eulàlia! Li vaig regalar a l'abril, per l'aniversari de casament. Està trencada!

L'expressió se li enfosqueix. Assenyala una inscripció.

- Mirin, vaig fer gravar la data.
- Així doncs confirma que és d'ella?
- Sí - contesta desolat.
- Mirarem si hi ha empremtes.
- On l'han trobat?
- En aquell carreró estret que hi ha a prop d'aquí.
- Ah, sí, el passatge Figaró.
- Té costum de passar per allà, l'Eulàlia?
- Normalment no, però és una dreuera, si es té pressa va molt bé.
- Doncs potser a l'Eulàlia la van atacar, ella es va defensar i la cadena es va trencar. Però és una suposició, una cadena es pot trencar també per accident, hem de pensar en totes les possibilitats. Si rep notícies m'ho ha de dir immediatament.

Ha empal·lidit, és possible que algú tingui segrestada la seva dona. Pateix per si l'han ferit.

- No hem vist restes de sang, si és el que vol saber.

Se sent alleugerit.

- Senyor Jubany, estarem en contacte. No perdi l'esperança. Portarem la carta i la cadena al laboratori per buscar empremtes, però no hi confiem gaire. Faci una llista de persones conegudes de la família, hi parlarem i les investigarem.
- D'acord, li enviaré els noms per correu electrònic. La trobarem, oi?
- Tingui confiança, hi estem treballant.
- Gràcies. Adéu!
- Adéu.

La Martina Deulofeu està molt inquieta, amb l'Eulàlia es tenen molta confiança, li hauria dit si tenia previst marxar. Ha parlat pel xat que tenen el grup d'amigues, totes saben ja que l'Eulàlia no va tornar a casa i no sap ningú on és, no s'ha posat en contacte amb cap d'elles. No s'ho poden creure, li fan més preguntes, s'imaginin possibles motius. Ho comenten amb la parella, els pares, aviat molta gent sap el que li ha passat a l'Eulàlia.

La Vivaldi i la Stardust han tornat a l'hotel, fan un repàs de tot el que tenen.

Es poden fiar del marit? Diu la veritat? La carta és realment tan estranya? Només tenen la paraula d'ell. Hauran d'encarregar una prova de grafologia, però abans han de saber si hi ha empremtes.

Si es tracta d'un segrest és molt rar que no hagin trucat encara demanant diners, caldrà esperar, tot just han passat vint-i-quatre hores.

La Vivaldi rep la notificació que li han enviat un correu, és la llista que han demanat a en Jaume. La Stardust fa una recerca ràpida per internet, necessiten tenir dades de tots.

És hora de sopar, baixen a la cafeteria de l'hotel, demanen una amanida i un bistec amb una copa de vi negre. I per postres un tall de pastís de poma.

S'ha fet tard, estan esgotades, demà continuaran. Vivaldi es prepara una ratlla de cocaïna, no fa cas de l'enuig de la seva companya.

En Jaume té el mòbil al costat mentre està assegut davant l'ordinador. Posa de fons la llista de reproducció amb els clàssics que li agraden, comença a sonar Ray Charles. Cada vegada està més nerviós, si la reté algú, per què no truquen? Prova de llegir les notícies econòmiques del dia, vol distreure's, però és inútil, la preocupació és massa forta.

Rep una notificació al mòbil que li ha arribat un missatge de text. L'obre ràpidament.

Jaume, hem de parlar, no vull venir a casa. Trobem-nos al parc de l'estació, a la zona de pícnic. Vine sol. Demà a les sis del matí.

És un missatge de text del telèfon de l'Eulàlia. Es queda perplex. De

cop sent un flux d'esperança, vol parlar amb ell, però de seguida pensa, és realment d'ella, o algú l'ha escrit per ella, o potser l'han forçat a escriure-ho?

Diu que hi vagi sol, li dic a la Júlia o no?, es pregunta.

Capítol 7

L'estació de tren queda lluny de la ciutat, és un edifici modern, fa tres anys que el van inaugurar, hi va haver protestes de grups veïnals que volien conservar l'edifici antic, però no els van escoltar.

El primer tren és el de les 6:55. Al darrere de l'estació hi ha un parc amb molta vegetació i arbres centenaris. I a l'altra banda hi ha l'escola Maria Argensola Pou. Un camí de terra travessa el parc i acaba al costat d'un petit llac. Uns metres més enllà hi ha la zona de pícnic; sota l'ombra dels arbres hi ha cinc taules llargues de fusta amb un banc enganxat a cada costat de la taula, sense respalller. Els aniria bé una mà de pintura, ara es veuen les restes de color gris sobre el marró clar de la fusta. Adolescents enamorats hi han escrit el nom d'ell o d'ella amb un cor. Altres hi han pintat grafitis, els treballadors del parc no donen l'abast a treure'ls que ja n'hi ha de nous, és una lluita que no s'acaba mai. A un costat hi ha una font, el canó surt d'una planxa metàl·lica fosca, amb uns gravats que representen animals de bosc. És un lloc agradable, molt concorregut sobretot a l'estiu, passa un aire fresquet entre els arbres.

És dilluns, són les cinc de la matinada. En Jaume no ha pogut dormir. Hi ha pensat molt, no vol que les coses s'espatllin per culpa seva, hi anirà ell sol i no ho dirà a ningú, ja ho ha decidit. Té la petita esperança de trobar-se amb l'Eulàlia, al cap i a la fi no li han demanat cap rescat.

Es pren un cafè doble, potser li convindria més una tilla per calmar els nervis, però ha de tenir els sentits ben alerta. Al garatge hi té el Lexus, tan orgullós que n'està i ara ni se'l mira!, l'engega i va cap al lloc de la cita. No vol capficar-se, vol estar ben atent al que pugui passar. No es fa il·lusions, en el fons no espera veure la seva dona, però no vol perdre l'esperança, potser s'hi ha repensat i la pot convèncer que torni a casa.

No hi ha trànsit, algun vianant amb la son als ulls camina cap a la feina. A la fleca de la cantonada ja s'hi veu llum, obren a les sis, per

servir als més matiners. Passen uns nois molt alegres, venen de festa, per a ells encara és ahir, se li fa difícil veure gent feliç quan ell està enmig d'un drama. Se salta un semàfor vermell, s'enfurisma amb l'ajuntament, a aquelles hores els podrien deixar sense servei.

Deixa el cotxe aparcat a l'entrada del parc i camina fins a la zona de pícnic, s'espera dret. La impaciència el domina. Els fanals encara estan encesos, fan una llum grogosa, malaltissa. Ha arribat puntual, falten deu minuts per a les sis. No es pot estar quiet, camina pel voltant de les taules, mirant en totes direccions i atent a qualsevol soroll.

El temps passa, ja són quarts de set i no ve ningú, mira cap a una banda, cap a l'altra, només se senten els cants dels ocells i el murmuri de la petita cascada que hi ha al llac. El sol ja s'ha llevat i tímidament algun raig passa a través dels arbres.

Algú s'acosta. Ara!, pensa.

Però no, és un home que va en direcció a l'estació, el reconeix, és el treballador del bar, passa de llarg. No sap si l'ha vist. Obren a les set. Mira el rellotge, és un quart i mig de vuit. Passen els minuts lentament, no sap què ha de fer, fins quan s'ha d'esperar?

I si han deixat una nota en algun racó? M'ho haurien dit?, reflexiona.

Fa un tomb pels voltants, mira a terra, amb els peus separa les fulles seques de tardor, busca entre les branques d'uns arbustos, sota les taules i els bancs, res de res. Potser s'ha equivocat de lloc, torna a llegir el missatge, diu exactament de trobar-se a la zona de pícnic, és aquí.

Ja són quasi les nou, ha perdut el compte dels trens que ha sentit passar. Ja no vindrà ningú, era un engany, només em volien fer patir, pensa. Potser s'ha equivocat, li hauria d'haver dit a la Júlia, ella l'hauria aconsellat.

L'Eulàlia està en perill o realment ha marxat i ens ha deixat? No ha pogut venir per algun motiu? I si la té algú, què esperen per demanar diners? Per què no diuen res? Aquests pensaments el torturen.

Marxa empenyat i molt trist.

En Jaume es deixa caure al sofà, intenta pensar.

Ha d'avisar la Sara, la seva secretària, no pot anar a treballar en aquestes condicions. Li dirà que anul·li totes les visites i sessions de treball que tenia. No posarà cap excusa, simplement dirà que no hi pot anar.

Ha d'explicar el que ha passat a la Júlia. I un dubte comença a voltarli pel cap, ho ha de denunciar a la policia? Esperarà a saber la seva opinió. La truca.

A l'hotel Mistral, a l'habitació 309 sona el despertador. Són les set del matí. La Vivaldi va a la dutxa, a la Stardust li costa més sortir del llit.

L'habitació és força gran, una finestra dona al carrer, hi ha dos llits individuals posats junts, una butaca amb un llum de peu al costat, el televisor de vint-i-vuit polzades penjat a la paret. A l'extrem d'una taula estreta i allargada, un bullidor d'aigua per fer cafè instantani o te. A la petita nevera, dues ampolletes d'aigua, sembla que és un obsequi de l'hotel.

Dins d'una carpeta, un full d'informació sobre els serveis de l'hotel i els horaris dels àpats, l'esmorzar comença a les vuit. Encara és d'hora.

A la Vivaldi els cabells molls li cauen per l'esquena, s'eixuga unes gotetes del front. Es prepara un te verd. Obre el portàtil, es posa música de Vivaldi, l'ajuda a concentrar-se.

Es mira les dades que han recollit fins ara. Han passat trenta-sis hores des de la desaparició, si és un segrest és estrany que no hagin demanat un rescat, això podria indicar que el que diu a la carta és cert i ha marxat per voluntat pròpia. O potser el motiu no són els diners. Si és així, l'Eulàlia estaria més en perill.

L'Estela s'asseu al costat, li passa la mà pel cabell, li fa una carícia, la Júlia li somriu, no diu res, està concentrada en la feina, vol descartar el marit, tenen problemes en la relació de parella, tanmateix, sembla realment afectat. No els ha pogut dir ningú que conegui capaç de fer una cosa així. Es mira el que han trobat de l'entorn de la parella, familiars i amics. L'Eulàlia no té germans, es relaciona força amb la cosina. La Carolina i el seu home tenen una botiga de fotografia en un lloc molt cèntric, al carrer Climent Segarra. La Stardust ha accedit a les dades del negoci i les coses els van prou bé. En Jaume té un germà a

Austràlia, es veuen poc, l'hivern passat, per Nadal, van anar tots tres a visitar-lo, i van recórrer la costa est.

Tenen pocs amics, cap dada rellevant. Es podria pensar que l'Eulàlia fos una víctima triada a l'atzar, un robatori que es va complicar, però hi ha la carta, si no és autèntica hi ha un segrestador que la reté per algun motiu, farà algun moviment.

Fan un pla de treball per al dia.

Són les nou, baixen a la cafeteria, a la planta baixa, l'esmorzar és de buffet lliure. Hi ha molt per escollir, quan s'asseuen a la taula amb les pastes i el cafè, sona el mòbil de la Vivaldi, és en Jaume Jubany. Parla de pressa, nerviós, ella no el deixa continuar.

- Venim a casa seva, és millor no parlar-ho per telèfon. Sortim de seguida.

Es mira la Stardust.

- És en Jaume Jubany, ha passat alguna cosa.

En un no-res ja són al carrer.

L'Enric Gimferrer, el company de feina d'en Jaume, està preocupat pel seu amic, dissabte va veure que marxava de pressa de l'aeroport sense donar-li cap explicació. No s'ha atrevit a preguntar. Però ara la secretària li ha dit que no anirà a treballar. Tenen una reunió a les deu per comunicar els acords de Madrid i en Jaume no s'hi presentarà, alguna cosa greu està passant.

El truca immediatament.

- Jaume, soc l'Enric. La Sara diu que no vindràs a la feina. Digue'm què passa.

En Jaume no pot més, li explica, és el millor amic que té.

L'Enric no s'ho pot creure.

- Sobretot no ho comentis, de moment ho vull guardar en secret.
- No has parlat amb la policia, doncs?

- No, he contractat una investigadora privada. Per si de cas.
- Tu decideixes, però pensa't això de la denúncia a la policia.
- Sí, ara parlaré amb ella, esperaré a saber el que m'aconsella.
- D'acord. Si puc ajudar m'ho dius. Ah! per la feina no pateixis, la reunió d'avui la faré jo, la dels acords de Madrid.
- Sí, la reunió, confio en tu, ho faràs bé.
- Ja t'explicaré com ha anat. Adéu.
- Adéu.

Que lluny li queda la reunió de Madrid, tot s'ha capgirat.

Mentre espera que arribi la Júlia es prepara un entrepà, se l'empassa fent un esforç. I un altre cafè, ara que li ha baixat l'adrenalina se li tanquen els ulls.

Capítol 8

De l'hotel a casa el Jaume són deu minuts a peu. Pel camí fan suposicions, semblava molt nerviós, pensen que haurà rebut una trucada, tant de bo sigui de la dona, seria magnífic tenir notícies seves. Caminen de pressa, la Stardust li demana calma.

Un Jaume pàl·lid, amb ulls vermells de no dormir, o potser de plorar, les fa passar. Elles s'alarmen, el veuen malament, devastat. Seuen i els explica l'estada al parc de l'estació. No és el que s'esperaven.

- Mostri'm el missatge, senyor Jubany.

Li acosta el mòbil.

- Sembla real, però el cas és que no s'ha presentat - li diu la Júlia.
- Sí, tenia l'esperança que la podria veure.
- Per què no m'ho va dir!? No confia en mi? L'hauria acompanyat, podia estar en perill, no sabem a què ens enfrontem!
- Tenia por que descobrís que no anava sol.
- Compregui que si no m'ho explica tot, no el podré ajudar.

La Vivaldi està indignada, se sent decebuda, però es reprimeix, li parla amb calma.

- Ara anirem al lloc on ha estat aquest matí. Potser veurem alguna cosa estranya.
- D'acord. Com vulgui.

Van amb el cotxe d'en Jaume, se li fa difícil tornar-hi, però si trobessin alguna pista valdria la pena.

Els mostra per on ha passat, on s'ha esperat. A aquella hora, les deu del matí, no hi ha ningú.

Busquen pel voltant, no troben res.

Tornen al cotxe.

- Ha estat clarament un engany. O alguna cosa ha fallat i no ha pogut venir, ella o la persona que la reté.
- És desesperant! Si algú l'ha agafat, per què no em diuen res? Penso si hauria d'anar a la policia. Què opina, Júlia?
- És una decisió difícil. La policia tindrà en compte la carta on explica que se'n va voluntàriament, és una persona adulta, ha passat poc temps encara i no hi ha petició de rescat. Si la reté algú, amb la carta i la cita al parc està jugant amb vostè, un joc cruel, però si hi posem a la policia pot acabar el joc i fer un disbarat amb l'Eulàlia, és millor seguir-li el corrent. Tingui paciència.
- Sí, és possible.
- Però la decisió és seva.
- Sí, m'esperaré.
- Qualsevol cosa que sàpiga m'ho ha de dir.
- Sí, sí, ho faré.

En Jaume les deixa a l'hotel i torna a casa. Pensa en el veí, en Blai, potser va veure alguna cosa, li ha de preguntar.

En Blai Mussachs té uns cinquanta anys, en fa dos que va perdre la feina, era cap de manteniment d'una empresa d'electrodomèstics. Tenia un bon sou. Ha buscat molt però no ha trobat res, tot és culpa de l'edat que té, volen gent jove. Fa feines esporàdiques de reparacions que li demanen coneguts, pagat en negre. Encara tenen la hipoteca, el pis és de luxe, la dona té un bon sou, així tiren endavant i no han perdut el pis. Era una persona alegre, però ara té moments de desànim. Amb la dona hi ha desavinences. Si almenys tinguessin fills, no en van voler i ara ho troben a faltar. Amb els veïns del replà, en Jaume i l'Eulàlia, la relació és correcta però freda.

Ara en Jaume és a la porta, l'obre, s'espanta quan el veu tan demacrat. Vol saber si dissabte va veure que algú entrés al seu pis, sap que passa molt temps a casa. Ell se sorprèn molt, li diu que no va veure ningú. Quina pregunta tan estranya, pensa.

No s'atreveix a demanar-li explicacions. Li pregunta per l'Eulàlia, “està de viatge” li contesta. No insisteix, intueix que alguna cosa va malament.

En Jaume li dona les gràcies i entra a casa, està desconcertat, si el veí no va veure ni sentir res, és possible que la carta la deixés l'Eulàlia, doncs?

A les vuit la Carolina ha despertat la Natàlia, és el primer dia d'escola, li prepara un got de llet i galetes, per a mig matí li dona un entrepà de formatge i una ampolleta d'aigua. La Natàlia està nerviosa, contenta de tornar a l'escola, però cada any l'acompanyava la mare, la troba a faltar.

- *A la tarda et recollirà el pare.*
- *Sí, ja m'ho ha dit. Quan torna la mare?*
- *No ho sé, aviat, ja ho veuràs.*

Fan el camí cap a l'escola sense parlar, totes dues molt serioses. Quan arriben noten les mirades de compassió, els companys de classe envolten la Natàlia, l'abracen, li posen la mà a l'espatlla, li agafen la mà. Sense voler se li omplen els ulls de llàgrimes.

La Stardust i la Vivaldi es reparteixen les tasques. La Stardust fa un viatge ràpid a Barcelona per portar al laboratori els dos objectes, la carta i la cadena, perquè busquin empremtes. Agafa el cotxe de la Vivaldi. La Júlia anirà a parlar amb els treballadors del restaurant i la cafeteria.

Al parc de l'estació, un home entra amb bicicleta i arriba a la zona de pícnic, la recolza al tronc d'un arbre, les gotes de suor li rellisquen cara avall, calor i nervis barrejats. Beu aigua de la font, sempre està molt fresca. Són les dotze del migdia.

Es treu un objecte petit de la butxaca, dissimuladament el deixa amb cura sota una de les taules, és el pintallavis que duia l'Eulàlia el dia del rapte. Després puja a la bicicleta i se'n va. No mira enrere.

Passa desapercbut. A aquella hora hi ha altres ciclistes que travessen el parc i paren per beure a la font.

El restaurant Sarinnai està tancat, un cartell a la porta avisa que els dilluns obren només per al sopar.

La Vivaldi va a la cafeteria on van passar la tarda l'Eulàlia i les amigues, s'acosta a la barra i es presenta. El barmán es mostra amable, vol ajudar, li pregunta si recorda el grupet de dones de dissabte a la tarda, diu que sí, li assenyala la taula on van seure, s'hi van estar potser tres hores, les va veure animades i que parlaven molt. Li ensenya la foto de l'Eulàlia, la reconeix, té molta memòria, diu.

- Va veure que algú la mirés d'una manera especial?
- No, res d'estrany.
- La va veure marxar?
- No, quan me'n vaig adonar ja no hi era, devia estar fent cafès.

Li demana per parlar amb els dos cambrers, la reconeixen a la foto. No van veure ningú que l'observés.

- I quan va marxar, algú va sortir darrere d'ella?
- No ens hi vam fixar, la cafeteria estava plena, hi havia molt moviment de clients - responen a l'uníson.

Veuen que tenen dues càmeres a l'exterior, demana per veure les cintes. Truca a la Stardust.

- On ets?
- Ara agafaré el cotxe, ja torno.
- Vine a la cafeteria, mirarem les càmeres.
- D'acord.

La Vivaldi s'asseu a la barra, demana una cervesa, a la tele hi ha connectat el canal TV7, comprova alleugerida que la notícia no els ha arribat.

Visionen les cintes des que l'Eulàlia arriba amb les amigues fins que la veuen marxar sola. Miren cada detall, només han parat mitja hora per menjar un entrepà. No hi ha ningú que la segueixi. Si algú la va atacar sembla que sortís del no-res, no va deixar cap pista.

Després van al restaurant, és mitja tarda, hi ha els treballadors però encara no accepten clients, un treballador de recepció els barra el pas.

- Encara no estem oberts.

Li expliquen la situació, es mira la foto, recorda el grup, havien reservat taula dos dies abans. Amb un somriure els diu que la propina va ser més alta del que és habitual. En ser un dissabte, les taules estaven ocupades per famílies i parelles, no hi va haver cap incident, va ser un servei normal. Li demanen si poden mirar les cintes de les càmeres exteriors. Al cap de dues hores no han vist res d'especial, quan el grup arriba i quan marxa no es veu ningú sospitós. Se'n tornen a l'hotel decebudes.

- Si és un segrest, l'havia planejat molt bé, no s'ha acostat als establiments per evitar les càmeres - diu la Vivaldi.
- Així creus que l'ha esperat al carreró?
- No, no sabia que hi passaria, l'haurà seguit de lluny, com un vianant més.
- I si la carta és real? - diu la Stardust.
- Llavors hem de considerar que se n'hagi anat amb algú, hem de pressionar en Jaume, quan li vaig preguntar sobre això va dubtar un moment, vaig pensar que potser tenia dubtes però no ens ho volia dir.

En Jaume ha de buscar una cangur. Dubta si ho pregunta a la Carolina, potser coneix algú de confiança. S'ho pensa millor, decideix buscar una agència especialitzada, necessita algú que conegui la llengua de signes. Busca per internet i truca a una de nom Acompanyem. Li diuen que hi ha una noia, una estudiant, que coneix la llengua, es diu Xènia. Al cap d'una hora es presenta la noia a casa d'en Jaume. Li agrada, és simpàtica i atenta, alegre, el que la Natàlia necessita. Li demana que vingui més tard a conèixer la Natàlia, ara és a l'escola.

La Xènia té divuit anys. Morena d'ulls clars. Estudia logopèdia i mentre no comencen les classes s'ha apuntat a una empresa que demana persones per treballar amb gent gran, o amb infants amb discapacitat.

Li anirà molt bé aquesta feina, però el senyor Jubany li ha explicat que no saben on és la mare i això li produeix incertesa. Que no en parli amb la nena, no ho sap, es pensa que està treballant. I que no ho comentí amb ningú. No està tranquil·la, no li agraden tants secrets.

De camí cap a casa pensa que potser és millor que renunciï, dirà que li ha sortit una oferta millor. Després s'ho repensa, no perd res per anar a conèixer la nena, li costa dir que no, li ha ofert un bon sou.

En Jaume està nerviós, és hora d'anar a l'escola a recollir la Natàlia i se li fa costa amunt, sempre hi va l'Eulàlia.

Reconeix algú entre les mares i pares que s'esperen, no s'hi acosta, no vol que li facin preguntes. És lògic que s'estranyin de veure'l a ell en lloc de l'Eulàlia. La Natàlia corre a trobar-lo, li fa una abraçada, ell posa bona cara, no vol que li noti res.

- *Com ha anat el primer dia d'escola?*
- *Molt bé. I la mare?*
- *Encara no ha tornat. Avui et faré jo el sopar.*
- *Guai! I què faràs?*
- *Croquetes de pollastre, què et sembla?*
- *Molt bé!*

Ella fa deures i ell fa el sopar, s'endú el mòbil a la cuina, necessita que el truquin!!

Sona el timbre de la porta, està connectat a un llum al sostre, s'encén de color verd fent pampallugues i la Natàlia sap que algú truca.

En Jaume obre la porta, la Natàlia es queda darrere seu.

- *Hola, Xènia! - diu en Jaume- Mira, Natàlia, aquesta noia et recollirà a l'escola i t'ajudarà a fer els deures.*

L'agafa de la mà i la fa posar al seu costat.

- *Hola, Natàlia! - diu la Xènia amb un somriure.*

La nena la mira amb timidesa, no diu res.

- *Tinc un germà petit que també és sord. És molt simpàtic, si vols te'l presentaré.*

Això fa que la Natàlia la miri amb interès.

- *Sé la llengua de signes, veuràs que ens entendrem molt bé.*

La Natàlia fa que sí amb el cap.

El pare diu que demà al matí l'acompanyarà ell a l'escola però que a les cinc de la tarda la recollirà ella.

- *L'acompanyes a casa, i et quedes fins a l'hora de sopar. D'acord?*
- *Sí.*
- *Adéu, Natàlia, fins demà.*
- *Adéu.*

La Natàlia li ha semblat una nena molt dolça, tan seriosa, deu estar trista. Tant de bo torni la mare. Decideix acceptar la feina, farà el que pugui per ajudar. El pare és una mica eixut, però està en una situació difícil, ho comprèn.

En Jaume pensa que ha estat una sort trobar la Xènia.

- *Què t'ha semblat, Natàlia, t'agrada la Xènia?*
- *Sí, és simpàtica.*
- *T'ajudarà, ja ho veuràs.*
- *Però quan torni la mare se n'anirà, oi?*
- *Li preguntarem a la mare, a veure què diu.*
- *Potser podrem ser amigues.*
- *I tant, si li diem a la mare dirà que es quedi, ja ho veuràs.*

Ja ha pensat què farà per distreure la Natàlia, mentre sopen li posarà una pel·lícula que li agrada molt, "Gru, el meu dolent preferit".

La porta a dormir, li resulta tan estrany, s'adona que poques coses feia amb la seva filla.

- *Quan torna la mare?*
- *Encara té feina, ja ens ho dirà.*

Li resulta molt dolorós haver d'inventar mentides per la seva filla.

- *No em va dir que havia de marxar!*
- *Ja ho sé, va sorgir un imprevist, em va trucar quan jo ja era a Madrid.*
- *És que els primers dies d'escola m'ajuda amb els deures.*
- *Jo t'ajudaré, no pateixis per això. Ho pots demanar a la Xènia també.*
- *D'acord. Gràcies, pare!*

Li fa un petó. Ell li posa bé el llençol. No ho demostra però s'ha emocionat.

Està destrossat, i haver de fingir amb la nena és molt dur.

Es queda estirat al sofà, no entén per què no li truquen, dubta, potser la carta era certa, potser se n'ha anat amb algú, la cadeneta li podia haver caigut sense voler. Confia que la Júlia ho esbrinarà, però es fa molt dur.

A la Natàlia li costa adormir-se. Vol que torni la mare! No sap si el pare li diu la veritat, no sap per què no hi pot parlar, li ha enviat un missatge al mòbil i surt només una ratlleta, és el senyal que no l'ha rebut, això no li ha passat mai amb la mare. Té por que no estigui bé, no li diu al pare, s'ho guarda.

Capítol 9

L'Eulàlia està desperta, mira arreu, hi ha rajoles fins a mitja alçada i paret de ciment a la part de dalt. Són de color verd clar, hi ha alguna esquerdada important i altres de menors, el sostre és blanc, gairebé gris per la brutícia. Sap que morirà, creu en Déu i resa per ella i per la Natàlia, també per en Jaume.

Mira un llum fluorescent que de tant en tant s'encén i fa pampallugues. Està sempre sola i gairebé a les fosques, no sap quantes hores fa que és aquí, potser més d'un dia, dorm molt, li deuen posar somnífers al menjar.

Ara està asseguda en una cadira, ha provat de deslliurar-se de les cordes i la cinta que envolta el seu cos, les mans les té lligades als braços de la cadira. És en va.

No entén què hi fa ella allà, s'ho pregunta constantment. No té enemics, es duu bé amb tothom, quan bevia sempre es comportava, es feia una mica pesada, però no molestava ningú.

Li ha passat tota la vida pel davant, l'ha analitzat un cop i un altre.

Recorda el moment que es van conèixer amb en Jaume, va ser a la festa d'aniversari de la seva amiga Martina, ella els va presentar, de seguida es van caure bé, ella estudiava Arts escèniques i ell Administració d'empreses.

Quan van acabar la carrera es van casar i al principi tot anava bé, ell va passar per dues empreses abans d'arribar a Nortex Ltd., ràpidament va pujar de categoria. Ella, en canvi, en acabar la formació va participar en càstings però no la contractaven, al final ell li va dir que ho deixés estar, que ell guanyava suficient per tots dos. Ho va acceptar, es va equivocar, tenia massa hores per pensar i sempre li havia costat socialitzar, cada vegada estava més aïllada.

Sentia que el marit s'allunyava i va creure que un fill els tornaria a unir. No va ser així, ell estava esperant un ascens i passava moltes hores a la feina, el fet que ella estigués embarassada no el va fer canviar.

No ho va suportar, ja bevia força per superar la frustració que sentia, i la indiferència del marit la va empènyer a beure més i més, fins i tot havia anat a la visita del metge beguda! El ginecòleg es va posar les mans al cap, que no ho sabia que podia danyar el fetus i la criatura podria néixer amb una afectació, li va dir.

Es pregunta com és possible que no reaccionés, no s'ho va acabar de creure, va continuar bevent. Va fer patir al seu home, quan li va fer cas ella ja estava massa alcoholitzada, no va saber parar, tot va portar a més discussions. La seva cosina Carolina també li deia, havia buscat informació a internet, hi havia un tant per cent elevat de fills amb problemes de salut nascuts de mares alcohòliques. No va aconseguir que li fes cas. I va néixer la Natàlia, la nena més bonica del món, però era sorda. Va plorar molt i va deixar la beguda però el mal ja estava fet. No esperava que la nena tingués una discapacitat i menys encara que li pogués haver provocat ella. Tot i així, creu que li ha fet de mare tan bé com ha sabut. I no es retreu res més que el fet de beure durant l'embaràs. Cap metge li ha assegurat que fos la beguda el que li provoqués la sordesa a la nena, li han dit que és una possibilitat, però ella se'n sent responsable. En el fons sempre ha pensat que es mereixia un càstig.

Avui sap que li ha arribat l'hora, té aquest pressentiment. Està cansada, mira l'esclatxa de sota la porta tan sovint que li fa agafar son. S'adorm amb la cara plena de llàgrimes. Passen dues hores i es torna a despertar, el murmuri de dues veus li ha fet obrir els ulls de sobte.

Normalment ve una persona sola, avui són dues, podrien venir a rescatar-la. Però de seguida ho descarta, unes màscares els tapen la cara. Alguna cosa no va bé, porten uns ganivets i parlen entre ells a cau d'orella. Ella se'ls mira esgarrifada.

- Què voleu? No em feu mal, el meu marit us pagarà el que li demaneu! - crida.

No li fan cas. Algú se li apropa pel darrere, li agafa el cap pels cabells, li tira enrere i li esquinça el coll amb el ganivet gros. La sang comença a brollar tacant la camisa. El sostre gira fins que perd el nord i mor en pocs segons ofegada amb la seva pròpia sang. L'altre l'apunyala repetides vegades.

- Ja està! Posem-la al congelador...
- Dona'm la bossa negra!

Respiren fondo, el cor se'ls ha accelerat. Han de fer una pausa.

Entaforen el cos sense vida en un congelador de mitja alçada.

Es treuen la bata tacada de sang, i les vambes. Ho deixen en un bidó arraconat a la paret. Els ganivets també. Ja se'n desfaran un altre dia. Estan cansats.

Tanquen la porta i se'n van.

Es miren amb satisfacció, no ha estat tan difícil.

Aquella mateixa nit... no hi ha lluna i els fanals fan poca llum. Per la vora del llac passa un home amb un carretó, li grinyola una roda, procura que no se'l senti. Hi porta l'Eulàlia ja morta a ganivetades, dins d'un congelador de mitja alçada. A mig camí se n'adona que un floc de cabells negres sobresurt de la porta del congelador. Intenta fer-lo entrar de nou però està ben atrapat. La suor li cau pel front. Aguanta tot el camí amb el neguit... En arribar a l'escola Maria Argensola Pou busca el lloc més baix de la reixa. És en una cantonada, obre el congelador i l'Eulàlia llisca suaument fins a la vorera, embolicada amb una bossa d'escombraries de color negre. La treu de la bossa, l'agafa per la cintura, se la posa a l'espatlla, fa un salt i amb un sobreesforç la llança per sobre la tanca de ferro, ha fregat el damunt de la reixa però ha caigut a dins. Respira fondo. Mira a un costat i a l'altre. Marxa.

No ho ha vist, però algú ha observat tota l'escena.

Capítol 10

Dimarts, el segon dia de curs a l'escola Maria Argensola Pou havia de ser un dia alegre, amb totes les novetats, el pas al nivell superior, el canvi d'aula, assignatures noves, professors i companys nouvinguts a l'escola... i ha estat un dia tràgic.

Ja han retirat el cos de l'Eulàlia Font, els inspectors han marxat. L'equip de la científica ha acabat de recollir mostres i ha donat la feina per acabada. La direcció ha reunit el personal del Centre per informar-los del terrible succés.

Han tancat la zona del pati on hi ha hagut el cadàver, com una mostra de respecte cap a la persona assassinada. Hi han posat unes flors. Tenen molta feina per endavant amb alumnes i pares. Confien que tot torni a la normalitat aviat, els psicòlegs seran de molta ajuda. Els propietaris temen les possibles conseqüències en la reputació de l'escola, als mitjans els agraden aquestes notícies i ho poden aprofitar per augmentar l'audiència. S'hauran d'esforçar en transmetre la idea que és un fet aliè a l'escola.

En Jaume està devastat, però ha de fer el cor fort davant la Natàlia. Prepara un dinar ràpid, els costa menjar. Ha avisat la Xènia que la necessita perquè faci companyia a la seva filla.

La Xènia de cop es veu immersa en una situació molt dramàtica, ha vist la notícia per TV7, la Natàlia ha perdut la mare, farà el que pugui per consolar-la. Quan arriba la troba asseguda al sofà plorant, es posa al seu costat, l'acarona, la Natàlia a poc a poc es va calmant i es queda adormida repenjada a l'espatlla de la Xènia.

En Jaume es tanca al despatx, ha d'ocupar-se de l'enterrament. Truca a la funerària, queda tot preparat per quan la policia li entregui el cos.

La Natàlia s'ha despertat, la Xènia l'anima a ajudar-la a preparar el berenar, són totes dues a la cuina, fan torrades untades amb crema de cacau i un got de llet. Després la Natàlia va a buscar a l'habitació un quadern de mandales i uns retoladors, passen la tarda pintant una

mandala entre totes dues, representa la cara d'una noia amb els cabells llargs.

L'inspector en cap, Valentí Fonollosa, ha reunit l'equip a comissaria quan han tornat de l'escola. És una sala gran on cadascú té una taula amb un ordinador. Ara estan asseguts fent mitja rotllana, penjat a la paret hi ha un plafó on han escrit el nom de l'Eulàlia Font i d'en Jaume Jubany. En Siro hi ha penjat les fotos que els ha enviat la científica. És un cas d'assassinat.

De moment, l'únic sospitós que tenen és el marit. L'investigaran a fons, coartada, motiu, problemes de parella, de diners. L'escola és un altre focus d'atenció, però no és l'escenari del crim. Per algun motiu desconegut l'han deixat allà. Ho esbrinaran. Esperen l'informe del forense, l'hora de la mort és important. La científica ja els ha avançat que no han trobat empremtes al cos ni al pati.

En Fonollosa els explica la intervenció de la Vivaldi en el cas i que l'ha convidat a una reunió, perquè els expliqui tot el que sap. En Siro i la Baggio diuen que l'han vist a l'escola però no hi han pogut parlar. Serà l'ocasió de saludar-la, van treballar plegats en el cas de Vila Quadrenys i li tenen un gran aprecí.

La reunió serà a les quatre.

En Fonollosa es queda al despatx, es fa portar una pizza quatre estacions de la casa Foodràpid, i dina mentre consulta les seves notes. Després va a la màquina de cafè i agafa un espresso. Els companys han anat a dinar a casa. El pensament se li en va cap a la Júlia. S'han tornat a trobar!

Els companys van arribant, quan entra la Júlia tots la saluden amb emoció, van passar junts moments molt intensos.

En Fonollosa va a la sala de reunions. Necessiten l'informe de l'autòpsia, el doctor Cambrai encara no l'ha trucat. No sap si l'examen del laboratori donarà resultats. Està impacient.

La sotsinspectora alça el cap quan el veu entrar, està revisant les notes que ha escrit sobre el capteniment del marit de l'assassinada. En

Fonollosa es fixa en la Vivaldi, està asseguda amb les cames creuades, porta una faldilla ajustada i sandàlies de taló, s'ha canviat de roba des que l'ha vist al matí a l'escola, sempre està impecable. Ell no s'ha canviat ni la camisa després d'un dia tan llarg, ara se sent incòmode.

S'espolsa aquests pensaments trivials, tenen coses més importants en què pensar. S'asseu i observa les seves cares, estan decidits a treballar sense descans per trobar el malfactor que ha comès aquest crim.

La Vivaldi explica tot el que ha passat des que diumenge al migdia va parlar amb en Jaume Jubany. Ha portat la carta i la cadena i els ensenya l'informe del laboratori, no hi han trobat empremtes. Ningú diu res però pensen que ho havien d'haver denunciat, els sap greu per ella però pensen que es va equivocar, va passar massa temps.

A en Fonollosa li crida l'atenció la cita al parc de l'estació. La Vivaldi diu que hi van anar després amb en Jaume i no van veure res. L'inspector hi envia una patrulla, que mirin bé per tota la zona de pícnic, potser se'ls va escapar alguna cosa.

Al cap d'una hora i mitja arriben els agents, porten una bosseta de proves, la mostren a tots, hi ha un pintallavis.

- On era? - pregunta la Vivaldi. Vol pensar que no té relació amb el cas.
- Sota una taula, mig tapat per fulles.
- Pot ser una prova - diu en Siro.
- Quan hi vam anar no hi era, us ho asseguro! - diu la Vivaldi, contrariada.

La miren incrèduls.

Sense treure'l de la bossa miren el color.

- Buscarem empremtes i preguntarem al marit si el reconeix.
- Potser millor a les amigues - diu la sotsinspectora.

S'ha fet tard, ha estat un dia llarg i donen per acabada la reunió. Encara són als inicis de la investigació.

En Fonollosa s'ofereix a la Júlia a acompanyar-la a l'hotel però ella li diu que no, que l'espera l'Estela. Ell la mira estranyat, li ha semblat que ho ha dit d'una manera que suggereix un tracte més íntim, no només professional. És estrany, potser ho ha interpretat malament.

En Valentí necessita tenir un moment de relax per a ell, decideix agafar la moto i anar a córrer al circuit, està sol. Es distreu. Li va bé. Sap que s'enfronten a una investigació complicada.

La Vivaldi arriba a l'hotel i de seguida li explica el descobriment del pintallavis a la Stardust. Estan segures que quan hi van anar no hi era, l'haurien vist. Si resulta que és de l'Eulàlia, algú l'ha deixat per incriminar el senyor Jubany. La cita era una trampa!

Baixen a la cafeteria, demanen una amanida i lluç a la planxa. Estan cansades, continuaran l'endemà.

Capítol 11

L'endemà, dimecres, a les nou arriba la Xènia, la Natàlia està esmorzant a la cuina amb el pare. Té els ulls vermells i inflats de tant plorar. Li acarona els cabells, la Natàlia l'abraça fort.

Avui no anirà a l'escola, faran deures, i miraran alguna sèrie. Farà el que pugui per distreure-la.

La Natàlia ha dormit a batzegades, quan està desperta no pot parar de plorar. No entén per què la mare ja no tornarà. Li va bé estar amb la Xènia, el pare està enfeinat, amb ella se sent acompanyada.

En Jaume està molt intranquil, truca a la Júlia, li explica que quan l'inspector va parlar amb ell a l'escola, el va tractar com a sospitós. I que està citat a les onze a comissaria. La Vivaldi li diu que és millor que l'acompanyi un advocat. En Jaume es revolta, proclama que és innocent.

- Com pot ser que sospitin de mi!
- En aquests casos la policia es fixa primer en el marit - li diu la Júlia.

Per assumptes de l'empresa tracta molt amb l'advocat Lluís Moià, però no és penalista. Li demana que li recomani algú del bufet. Li diu que el millor és en Guillem Camps, el truca i es troben al seu despatx.

És un advocat prestigiós, ha guanyat casos difícils.

En Jaume li explica la situació, surten plegats cap a la comissaria.

En Fonllosa ja s'esperava que vindria amb advocat. Entren a una sala d'interrogatoris. La sotsinspectora i en Sirot observen darrere el vidre mirall.

En Fonllosa engega la gravadora.

- Senyor Jubany, hem d'aclarir unes quantes coses. On era dissbte a partir de les vuit del vespre?
- Vaig arribar de Madrid amb avió a les set.

- Sabem que a la seva esposa la van segrestar al voltant de les vuit. On era a aquesta hora?
- Estava venint de l'aeroport, a punt d'arribar a Bellroig.
- I després?
- Vaig arribar a casa i vaig trobar la carta.
- Sí, la carta, la Júlia ens l'ha entregat, la guardarem mentre duri la investigació, és una prova. Es va creuar amb algun veí?
- A aquella hora no, més tard sí, amb en Blai Mussachs.
- Vostè té una filla, oi?
- Sí, té dotze anys. És sorda de naixement.
- Si, ho sabem. I durant tot el dia on era la seva filla?
- La cuidava una cosina de la meva dona, la Carolina.
- D'acord, hi parlarem. Com era la relació amb la seva esposa?
- Bona, normal.
- Hi havia terceres persones?
- No, no! - protesta.

En Jaume s'està posant cada vegada més nerviós. L'advocat li posa la mà al braç, "tranquil", li diu.

- I la nit de dilluns a dimarts, on era?
- A casa amb la meva filla.
- Bé, ella dormia, oi? potser no el va veure sortir.

En Jaume reacciona.

- Està insinuant que he matat l'Eulàlia?
- Potser va contractar algú. Seguim diverses hipòtesis.
- Això és un disbarat, l'estimava!
- Sabem que va estar unes hores al pícnic del parc.
- Sí, però no va venir ningú.

- Hem trobat un pintallavis allà.

Li ensenya.

- El reconeix?
- No n'estic segur, podria ser d'ella.
- Ho preguntarem a alguna amiga de la seva dona. Senyor Jubany, per avui hem acabat. No surti de Bellroig.

Quan ja són al cotxe l'advocat el tranquil·litza.

- No el poden acusar sense proves. Fan el que és normal en aquests casos, investigar el marit.

En Jaume està preocupat.

Capítol 12

Són les quatre de la tarda. Al carrer Oliveres número 37 hi ha un bloc de pisos de sis plantes, molt nou. Les vivendes formen una L, i hi ha un pati comunitari, amb una part de jardí, bancs per seure, una cistella de bàsquet penjada a la paret i una piscina no gaire gran a la zona oposada als pisos. El recinte està envoltat per una paret alta, per dissuadir els intrusos a entrar-hi.

A aquesta hora el sol cau implacable, la piscina està solitària, l'aigua es mou per la brisa que forma arrugues a la superfície, els nens són a l'escola, els adults són a la feina i la gent gran es guarda a casa fins que passin les hores de calor. Hi ha molt silenci.

De sobte se sent un soroll molt fort, una persona ha caigut des d'un pis alt i s'ha esclafat contra el terra, ràpidament s'escampa la sang i els baixos de la paret blanca queden plens d'esquitxos vermells.

Sembla que ningú no ha sentit res, fa tanta calor que tenen les finestres tancades i l'aire condicionat en marxa.

Ara s'obre una finestra i un home treu el cap, fa pocs dies va tenir un accident de treball i era al pis assegut en una butaca, llegint una novel·la. Té la cama enguixada des del genoll fins al turmell, li fa picor, la dona li ha comprat un estri de fusta per rascar sota el guix, està neguitós, no es pot concentrar del tot en la lectura, i li ha semblat sentir un cop estrany. Agafa les croses i amb molta dificultat s'acosta a la finestra, quan mira a baix s'esgarrifa, torna a la butaca i truca ràpidament a la policia. Torna a la finestra, veu que és un home, està de bocaterrosa i no li pot veure la cara. Ell viu al segon pis, ha caigut de més amunt.

Agafa el mòbil i truca a la seva dona, li explica el que ha passat, comenten si serà un veí de la casa o una persona de fora.

Al sisè pis hi viu en Xavier Alcover. Té trenta-cinc anys. Va estar casat i fa dos anys es va divorciar. Va ser una mala època, van discutir per la repartició dels bens, el pis i la segona residència, al final van arribar

a un acord però no van quedar amics, s'alegra de no haver tingut fills, seria molt més difícil. No té parella, explica als amics que no es vol comprometre.

Ahir va trobar un avís a la bústia, avui, entre les tres i les quatre es faria una revisió de la instal·lació de gas del seu pis.

Quan el rellotge marca les 15:23h truquen al timbre, obre la porta amb determinació.

Mira!, són puntuals, pensa. Està convidat a la presentació d'una exposició del seu amic, el pintor Pau Munné, i no voldria fer tard.

Un home corpulent li mostra la targeta de treballador de la companyia de gas. El fa entrar.

Immediatament es treu una pistola de la butxaca i l'encanona. En Xavier es queda glaçat.

L'empeny al sofà i el fa seure. No pot apartar la vista del forat negre del canó, s'esforça per parlar.

- Què vol? Qui és vostè?
- Mira aquestes fotos!

Li llença a la cara dues fotos, s'hi veu ell que està al llit amb una dona.

El mira amb els ulls esbatanats. Els van parar una trampa?, pensa, hi havia una càmera en aquella habitació d'hotel?

- Què vols? Vols diners?
- Ella està casada, oi? No t'ha importat trencar una relació! - crida l'home.
- Només ens hem trobat dues vegades, t'ho juro!

En Xavier està en una situació desesperada, ha de fer alguna cosa, es posa dret, agafa per sorpresa l'home, s'abraona damunt d'ell i la pistola cau a terra, forcegen, en Xavier pot fer córrer la pistola cap a sota del sofà, però rep un cop de puny a l'ull i un a la panxa. Queda un moment grogui, l'altre ho aprofita, obre la finestra, l'agafa fort i l'empeny, en Xavier reacciona, agafa forces, li dona un cop de colze a

les costelles, l'home no el deixa, continua empenyent-lo, l'agafa per les cames, el vol aixecar, en Xavier intenta frenar-lo, però l'home és molt més fort que ell, amb un últim esforç el puja a la finestra, en Xavier s'aferra amb totes les seves forces a la barana, l'home li dona cops perquè es deixi anar, en Xavier encara té una mà aferrada a la barana, però ja no aguanta més, li rellisca la mà i cau avall arrossegant els dos geranis vermells. L'home guaita i veu la sang que comença a córrer, la caiguda és mortal.

S'ajup, agafa la pistola de sota el sofà i marxa ràpidament. Baixa per l'escala, pot controlar més la situació, surt al carrer, no es creua amb ningú.

Quan engega la furgoneta que ha aparcat a cent metres, sent la sirena de la policia. A la cara se li dibuixa un somriure.

A comissaria, els inspectors són a la sala de reunions.

El forense ha enviat el resultat de l'autòpsia de l'Eulàlia Font. Un tall profund al coll li ha tallat l'artèria, ha mort en qüestió de segons. Al cos, hi ha trobat deu ganivetades, són profundes, fetes amb força. No hi ha ferides defensives. La sang és només de la víctima. No ha trobat restes d'ADN de l'assassí. L'hora de la mort seria dotze hores abans de la troballa a l'escola.

En Siro surt de la sala i truca a en Jaume Jubany, ja pot recollir el cos. Diu que ja havia parlat amb la funerària, ara mateix els avisarà.

Els policies comenten l'informe del forense, la quantitat de ferides revela un component d'odi.

- La va tenir segrestada des del dissabte a les vuit del vespre fins a la nit del dilluns - diu en Fonollosa
- Hem de trobar el lloc. Demanarem una ordre al jutge per registrar el pis i el cotxe del marit.

Escriu al plafó unes preguntes:

Qui ho ha fet? On l'ha retingut? Per què la va portar a l'escola? Quin és el motiu de l'assassinat?

La policia de la centraleta entra a la sala, s'acosta a en Fonollosa, diu que han rebut l'avís d'un accident en un edifici d'habitatges, algú ha caigut al buit i s'ha esclafat contra el terra. En Fonollosa hi envia una patrulla.

Mentrestant, continuen amb les incògnites que hi ha damunt la taula. Si ho ha fet el marit, deu haver contractat un sicari.

La Vivaldi i la Stardust han dinat en una pizzeria, els propietaris són italians, ell a la cuina i ella a la sala. Els ho ha recomanat la Valèria, la noia de recepció. Fa poc que han tornat a l'hotel. Es queden a la cafeteria per prendre un cafè. Demanen un espresso i un capuccino. A la paret de la dreta hi ha un televisor connectat al canal de notícies de TV7. No hi paren gaire atenció. Però avisen d'una notícia recent. En pantalla apareix la Marisa Viladiu. Parla des del carrer davant d'un edifici custodiat per dos policies a la porta. Informa que X. A., un veí de l'edifici del carrer Oliveres número 37 ha caigut al pati i ha mort. Pregunta a un resident de la finca si coneixia el mort. Diu que vivia al pis sisè, que només se saludaven quan es trobaven a l'ascensor.

- Què pensa que li ha passat?
- No sé què pensar, era una persona educada i tranquil·la.
- Tenia problemes últimament?
- No ho semblava, tenia una bona feina, treballava a l'empresa Nortex Ltd., crec que al departament de màrqueting.

La Vivaldi i la Stardust es miren, és l'empresa d'en Jaume, i és el seu departament!, salten les alarmes, pot ser una coincidència? La Vivaldi no dubta ni un moment, va cap allà ràpidament.

És un carrer amb dos carrils de circulació però ara està tallat al trànsit, han posat unes tanques amb la cinta policial. Al voltant de la casa ja s'ha reunit gent diversa, en un balcó del davant una senyora gran mira recolzada a la barana. En una finestra, darrere una cortina, es veu una silueta, algú que també observa. La gent comenta si coneixien el mort, si ha estat un accident o una altra cosa. La Vivaldi veu l'home que ha parlat per televisió i s'hi acosta. Es presenta, li diu que és investigador-

ra privada. Ell sembla una persona que li agrada ser centre d'atenció, abans ha parlat a la televisió i ara amb una detectiu. Li diu que ell estava treballant i ha vingut perquè l'ha avisat un veí, quan ha arribat la policia no l'ha deixat entrar.

- Per la televisió només han donat les inicials, em pot dir com es diu l'home mort?
- Xavier Alcover.

En pren nota, sempre utilitza el mòbil.

- Quan va ser que el va veure per última vegada?
- Bé, coincidíem poc. Potser va ser fa dos dies.
- I com el va veure?
- El vaig veure com sempre, vam fer una brometa sobre el canvi climàtic.
- El coneixia bé?
- No gaire.
- Li sembla que es pot haver suïcidat?
- No, jo em penso que no. Però que algú l'hagi matat també em costa de creure.
- Potser ha caigut accidentalment, sap si bevia molt?
- Ui!, no!, no el vaig veure mai begut.
- Tenia parella, o amigues?
- Quan va venir a viure aquí va ser perquè s'havia separat, i ara que ho diu, mai no el vaig veure acompanyat. Però ja li he dit que no me'l trobava gaire.
- Ja, ho entenc, em pot dir qui l'ha avisat?
- Sí, el Prudenci Ferré, el veí del segon.
- Moltes gràcies.

S'aparta una mica i truca a la Stardust, que busqui informació sobre Xavier Alcover de l'empresa Nortex Ltd.

Arriba un altre cotxe patrulla. En Fonollosa va cap a la porta, de cua d'ull li sembla veure la Vivaldi, la saluda amb la mà. Al vestíbul hi ha el porter, li assenyala la porta del pati. Arriba la policia científica i el forense. Tots entren a la casa. Tothom es manté expectant. Vivaldi s'acosta a la periodista. Se saluden, es coneixen de vista de l'any passat. La Marisa no té més dades, li diu que han rebut una xivatada i ha arribat al mateix temps que la policia.

El forense certifica la mort a causa de la caiguda, però ha trobat senyals de lluita, descarta que sigui un accident. En Fonollosa se l'escolta amb preocupació, avisa la sotsinspectora Baggio i en Siro Domínguez.

L'equip de la científica, quan acabi al pati haurà d'examinar el pis de la víctima. En Fonollosa mira amunt, veu la finestra oberta del sisè, pensa que ha caigut d'allà, puja, la porta està tancada, para l'orella, no se sent cap soroll, demana a la Central que li enviïn un serraller, dos policies vigilen mentre treballa, no estan segurs que l'assassí no sigui encara a dins. Amb la porta oberta es veuen els senyals de lluita. No hi entren, esperen que vingui la científica. Un policia es queda vigilant.

En Fonollosa truca a la porta del costat, no contesta ningú, hauran de buscar qui hi viu.

El forense ja se'n va, esperarà que li portin el cos per fer l'autòpsia. Comenta amb en Fonollosa que se li acumula la feina, el policia li diu que la situació és molt estressant.

L'inspector pregunta a la Central qui ha donat l'avís de la caiguda, baixa i truca a la porta. El veí té dificultats per caminar.

- Policia, obri!
- Ja vinc! Espera un moment!

Finalment arriba a la porta, es disculpa, li ensenya la cama enguixada.

El fa passar. Li explica el que ha vist.

- Sap si té família el senyor Xavier Alcover?
- Vivia sol, a vegades venien els pares a veure'l.
- Té el nom o les adreces?

- No, em sap greu.
- No pateixi, ja ho esbrinarem.

La policia científica, la Mercè Sénia i l'Alba Roca, han acabat la feina al pati i pugen al sisè pis. De seguida una cosa els crida l'atenció, al sofà hi ha unes fotografies rebregades, les posen dins d'una bosseta de proves. Continuen amb la feina. Hi ha restes de sang a terra i a l'ampit de la finestra, agafen mostres, potser trobaran l'ADN de dues persones. No han trobat empremtes, l'intrús devia portar guants.

Al pati els policies han desplegat una lona per impedir la vista del cadàver, ara alguna finestra s'obre i no volen que vegin l'escena. No deixen passar ningú.

Arriba el jutge i dona permís per retirar el cadàver. Se l'emporten amb una ambulància a l'institut anatòmic on li faran l'autòpsia.

L'equip de la científica que estudia l'escena ha avisat en Fonollosa. Puja un altre cop al pis. Li mostren les fotografies. Es queda astorat, reconeix el mort i la seva altra víctima, l'Èulàlia Font, en actitud amorosa.

Les dues morts han d'estar relacionades!, pensa.

Han de tornar a interrogar el marit, potser ha matat dues persones. I tindrien el motiu, la gelosia i la ira.

La Vivaldi s'adona que fins que no marxi la policia no podrà entrar a parlar amb els veïns i se'n torna a l'hotel. Volia acostar-se a en Valentí, però ell no s'ha parat, ha entrat ràpid a l'edifici.

La Stardust ha buscat a internet informació sobre el mort. No hi ha res rellevant, però és d'interès que sigui company de feina d'en JJ. Hi han de parlar de seguida.

En Jaume està sol a casa, la filla és a l'escola. Sona el telèfon.

- Hola Júlia!
- Jaume, ha vist les notícies?
- No, per què?
- Ha mort un company seu, Xavier Alcover.

En Jaume no sap què dir.

- És un assumpte complicat, vinc a casa seva i li donaré els detalls. Posi el canal 7 mentrestant.
- D'acord.

Queda enganxat a la televisió.

La Vivaldi va al pis d'en Jaume, quan truca al timbre sent uns passos a l'altra banda de la porta del veí, segurament l'observa per l'espill.

En Jaume només li pot dir bones paraules del treballador mort, no eren amics però tenien una bona relació professional. La notícia l'ha trasbalsat, és la segona persona propera a ell que ha mort. I si l'han assassinat? La televisió només ha informat de la caiguda, no ha indicat si era accidental o no.

La Júlia li diu que és molta casualitat que mori un company de treball d'ell.

- No hi tenia una relació personal?
- No, no, només treballàvem junts.
- El senyor Alcover coneixia la seva dona?
- Suposo que els hauria presentat en alguna trobada amb familiars.
- I si és l'assassí de la seva dona i s'ha suïcidat? Ho ha pensat?
- Oh! no!, no el veig capaç. I no sé quin motiu podria tenir.
- Doncs esperarem a saber la causa de la caiguda. Estigui preparat, segurament la policia voldrà parlar amb vostè.
- Vol dir que sospitaran de mi?
- De moment vostè és l'únic sospitós de la mort de l'Eulàlia, ara miraran si hi ha relació amb aquesta mort.
- Amb tot el que estic passant i no em poden deixar tranquil! - es lamenta.
- Procuri mostrar-se serè davant d'ells, no tenen cap prova que li puguin atribuir.

- Gràcies per tot, Júlia.
- Faig el que puc, descobrirem la veritat.

La Vivaldi és a l'habitació, la música de "La primavera" l'ajuda a concentrar-se. La mort d'aquest home complica la situació d'en Jaume, era massa pròxim a ell. De moment no en sap la causa però més aviat es decanta per pensar que algú l'ha llançat avall. En aquest cas la policia immediatament pensaria en el seu client.

Volia fer un estudi grafològic de la lletra de la carta de l'Eulàlia, però tot s'ha precipitat i l'ha hagut de lliurar a la policia.

Capítol 13

Dijous al matí, mentre la Vivaldi i la Stardust esmorzen a la cafeteria, veuen la notícia per TV7:

“La policia ha informat que la mort del carrer Oliveres no va ser accidental, es tracta d’un homicidi. Demanen que si algú va veure un individu amb actitud sospitosa, ho comunicui a comissaria”.

La Vivaldi està molt preocupada, a en Jaume se li posen les coses difícils.

Va a l’edifici del carrer Oliveres.

La policia ja no hi és. Entra decidida. A l’entrada quasi topa amb una senyora que surt de l’ascensor, no li pot donar detalls, no va sentir res. Puja a la sisena planta, el pis està precintat. Provarà si té sort i hi ha algú al pis del costat. Truca al timbre.

És un home gran, encara està espantat pel que va passar ahir, s’acosta a la porta, veu a fora una dona.

- Què vol?
- Bon dia, soc investigadora privada, no tinc res a veure amb la policia. Podem parlar un moment?

S’ho pensa uns segons. Obre la porta amb precaució.

- Passi.
- Gràcies.
- Soc la Júlia Vilaplana i estic investigant la mort de la senyora Eulàlia Font.
- Ah!, sí!, ho he vist a les notícies.
- Sap què va passar aquí? Va sentir algun soroll?
- A aquella hora feia una becaina. Però em van despertar uns cops al pis del costat.
- Quina classe de cops?

- Semblava una baralla.
- Així diu que hi havia algú més al pis.
- Sí, i el vaig veure quan marxava.

Ella se sorprèn.

- El reconeixeria?
- No, ja veu que el passadís està poc il·luminat.
- Ho va dir a la policia això?
- No, em costa caminar, quan vaig obrir ja no hi eren. Vaig pensar que ja tornarien.

La Vivaldi baixa a la segona planta. Vol parlar amb el veí que va avisar la policia. Algú s'acosta a la porta coixejant. Nota que mira per l'espell. Es presenta, l'home obre la porta i es queda plantat al llindar recolzat en les crosses.

L'home diu que la reconeix, dels fets de l'any passat.

- Li volia preguntar pel que ha passat.
- Només li puc dir que vaig sentir el soroll de la caiguda i vaig trucar a la policia.
- Va avisar la TV7 també?

El veí li fa una picada d'ullet i no contesta, ella li dona les gràcies. S'acomiaden cordialment.

En Fonllosa està reunit amb els companys, tenen dos crims per resoldre i han d'esbrinar si estan relacionats.

Rep una trucada de la Vivaldi al mòbil. Se sorprèn, s'aparta una mica. Li explica la conversa amb el veí del sisè. Que l'atacant va passar per davant de la seva porta però no el va poder veure bé.

En Fonllosa li dona les gràcies. Els ho explica. En Siro i ell van a parlar-hi.

A la porta de l'edifici hi ha veïns encuriosits, s'aparten per deixar-los passar.

Truquen a la porta del pis amb energia. En Fonollosa va vestit de carrer i en Siro d'uniforme.

- Policia! Obri!

El senyor Manel obre, en Fonollosa el mira seriosament.

- On era ahir, entre les quatre i les cinc de la tarda?
- Era aquí, a casa.
- I per què no va obrir quan el vam trucar?
- Camino a poc a poc i no hi vaig ser a temps.
- Bé, deixem-ho, digui'm com va anar tot.
- Estava mig adormit i vaig sentir una baralla al pis del costat.
- Va sentir el que deien?
- Parlaven fort però no ho entenia.
- Reconeixeria la veu?
- No, no.
- I va veure l'home quan marxava?
- Sí, però no el vaig veure bé.
- Però com era? Això sí que ho va veure!
- Bé..., era alt, el cabell fosc.
- Com era d'alt, com jo?
- Sí, semblant a vostè. Ah!, portava americana.
- No recorda res més?
- No.

Li mostra una fotografia d'en Jaume Jubany. Diu que no el pot reconèixer. Que per l'aspecte podria ser, però no li va veure bé la cara.

- D'acord. Si se li acut res més truqui a comissaria.

- Sí.
- Adéu.
- Adéu.

En Jaume és un sac de nervis, la televisió ha informat que la mort del seu company de treball és un homicidi, ho ha parlat amb la Júlia, li ha dit que estigui preparat, que segurament la policia voldrà parlar amb ell però que recordi que no tenen proves.

Truquen al timbre, obre la porta, és un policia, li diu que l'ha d'acompanyar a comissaria, que l'inspector Fonollosa li vol fer unes preguntes.

- Una altra vegada? Per quin motiu?
- Això li dirà l'inspector.
- Deixi'm trucar a l'advocat.
- Sí, faci.

En Guillem Camps és al despatx, en Jaume li explica que la policia l'ha vingut a buscar per interrogar-lo.

- Ens trobarem allà, no contesti res fins que jo hi sigui present.
- D'acord.

Cada vegada més nerviós, en Jaume puja al cotxe patrulla.

En Fonollosa fa passar a en Jaume i l'advocat a la sala d'interrogatoris.

- Senyor Jubany, què em pot dir del senyor Xavier Alcover?

En Jaume es mira l'advocat, li diu que tranquil, que contesti.

- Treballava al meu departament.
- Ahir a la tarda el van assassinar, no va ser una caiguda accidental.

L'advocat intervé:

- Què té a veure això amb el meu client?
- Tranquil, ara li explico.

Fa el relat de com va morir i acaba:

- Al seu apartament vam trobar unes fotos comprometedores del senyor Alcover i l'esposa del senyor Jubany.

Va ser com si hagués explotat una bomba al bell mig de l'habitació.

- Què vol dir comprometedores?
- En actitud íntima.
- Però això no pot ser, deu ser un muntatge - crida JJ.
- Així no en sabia res, vostè? Se n'adona que això el compromet més? Tenim el motiu dels assassinats, gelosia, venjança.

En Jaume es regira a la cadira, l'advocat li posa la mà al braç per tranquil·litzar-lo.

- On era ahir entre les quatre i les cinc de la tarda?
- Era a casa.

Contesta d'esma, està trasbalsat.

- Hi havia algú amb vostè?
- No, no, estava sol.
- Senyor Jubany, té una situació complicada, no surti de Bellroig.
- Però tenen alguna prova contra el meu client?
- Encara no, però si és culpable les trobarem.

Al cotxe, l'advocat no li pot amagar que veu a la policia molt convençuda de la seva culpabilitat.

- Només li puc dir que lluitarem.
- És que soc innocent!
- Només tenen sospites, no tenen proves. Se'n sortirà.

Quan arriba a casa en Jaume truca a la Júlia i li explica la troballa de les fotos.

- Vostè sabia que ella tenia una aventura?

- Tenia alguna sospita i havia pensat en contractar un detectiu privat, però no ho vaig arribar a fer mai.
- I com ha anat l'interrogatori?
- M'ha dit que ara saben que puc tenir un motiu.
- És comprensible, aquestes fotos són un problema. Però trobarem el culpable, i tot es resoldrà.
- Tant de bo, estic espantat. L'inspector ha estat molt dur.
- Mantingui la calma, sobretot.
- Ho intentaré.

La Vivaldi i la Stardust parlen de les fotos, ho compliquen tot.

L'equip d'inspectors ha arribat a la conclusió que tenen prou indicis per detenir en Jaume Jubany. No té coartada, l'amic se'n va acomiadar a l'aeroport i a casa la Carolina no hi va anar fins al cap de tres hores.

La dona tenia una aventura, una relació amb un company de feina, les fotos que van trobar a l'apartament del Xavier Alcover ho demostren. Pot haver matat els dos amants per gelosia. La va deixar a l'escola per lliurar-se del cos i forçar que la seva filla veiés que era una mala mare. Una altra qüestió és que no es va demanar rescat. El que no han descobert és on la va tenir des del dissabte vespre fins a la nit de dilluns a dimarts, han de continuar investigant. Estan convençuts que va contractar la Vivaldi per despistar la policia.

L'assassinat de l'amant de la dona els ha acabat de convèncer. I valoren la hipòtesi que contractés un sicari.

Capítol 14

Divendres a les dotze és el funeral de l'Eulàlia Font.

L'església està situada a la plaça Major, és un edifici del segle XVII, d'aspecte sever, com a element distintiu té un petit balcó a la façana. La porta de fusta és gran, amb relleus. El campanar no és gaire alt, hi ha la campana Rossenda, té més de cent anys. I un rellotge que molt sovint s'espantia. Toca els quarts i les hores, a la nit també. De tant en tant algun foraster protesta, però als bellrogencs els fa companyia.

El dia s'ha despertat ennuvolat, afegeix una nota de tristesa al cor de les persones.

La plaça es va omplint d'amics de la família, companys de feina d'en Jaume i de l'ONG on treballava l'Eulàlia, treballadors de l'escola, pares d'alumnes. S'aparten per deixar passar els familiars. La Natàlia agafa amb força la mà del seu pare, mira a terra, l'espanta tota aquesta gent, la Xènia s'hi acosta, li acaricia el cabell, la Natàlia no diu res però la mira agraïda, li dona la mà.

A poc a poc tothom entra a l'església.

Al primer banc seuen en Jaume i la Natàlia, la Carolina i l'Albert, la Xènia s'asseu darrere d'ells. El germà d'en Jaume no ha pogut venir des d'Austràlia, els negocis no li van gaire bé i el viatge és molt car. La directora de l'escola i el marit seuen molt a prop de la família.

La Vivaldi i la Stardust també hi són i observen.

Alguns assistents es miren amb recel en Jaume, fa tres dies l'haurien defensat amb força però ara que s'ha sabut l'aventura de l'Eulàlia els dubtes els envaeixen.

Enmig de la gent hi ha policies de paisà, observen tothom, sospiten que el còmplice pot ser al funeral. Altres fan fotografies des d'un cotxe d'incògnit.

La premsa hi té una presència discreta.

Un home desgarnat ha entrat entre els últims, no podia faltar a la cita,

avui s'ha arreglat, cabells engominats i colònia barata, sabates lluent i pantalons amb camisa a joc, no en sap gaire més. S'està en un segon pla, a les últimes fileres dels bancs, mira a dreta i esquerra, només ell ho sap, té localitzat l'assassí, està entre els assistents passant desapercebut a ulls de tothom, policia i premsa. La sensació és estranya, té les emocions alterades, mentre el capellà fa la missa ell no el perd de vista. Surt a fora, ja n'ha tingut prou, pensa. S'encén una cigarreta, el vent li retorna tot el fum a la cara, el respira. S'afluixa el coll de la camisa i se'n va.

La cerimònia ha estat molt emotiva, tothom compadeix la nena que s'ha quedat sense mare. Hi ha gran quantitat de flors, roses sobretot. Les amigues van ser les últimes que van veure-la, estan consternades. El mossén coneixia l'Eulàlia, de tant en tant anava a l'església amb la filla, li costa dir unes paraules sense emocionar-se.

S'ha acabat, l'església es va buidant. La Natàlia dona la mà a la Carolina i comencen a sortir perquè el pare està parlant amb l'Enric i altres companys de feina.

L'esperen en un cantó de la plaça, envoltades de les amigues de l'Eulàlia. La Xènia també hi és.

Per un carrer lateral arriba un cotxe de la policia. En baixen en Fonnollosa i en Siro. Quan en Jaume posa un peu al carrer se li acosten.

- Senyor Jubany, queda detingut per la mort de la seva esposa Eulàlia Font.

En Jaume s'agafa a l'Enric, mira els policies amb incredulitat. Busca on és la seva filla, la veu a través de les persones que l'envolten. En un tres i no res l'han entrat al cotxe.

Quan han arrestat en Jaume tothom a la plaça ha contingut la respiració.

Com pot ser? El marit, l'assassí?, comenta la gent.

L'Enric s'ha acostat al cotxe patrulla per dir-li que pot comptar amb ell, però la policia l'ha apartat de males maneres. Li ha fet adéu amb la mà, la cara d'angoixa d'en Jaume no se li oblidarà.

La Carolina s'emporta la Natàlia, li diu a la Xènia que no la necessita, que se n'ocuparà ella. Pobra nena, sort en té de la Carolina, pensa. La fa patir veure-la tan desemparada.

La Vivaldi i la Stardust no s'esperaven una cosa així, que el detinguessin en un moment tan dramàtic! Sort que la nena era al mig d'una rotllana de gent i no ha vist el moment crític.

Quan arriben a l'hotel, la Vivaldi es deixa caure al sofà, de cop se sent derrotada. No té cap sospitós, en Jaume és innocent, n'està segura, però no ho pot demostrar. Ha fracassat, no ha pogut ajudar el seu client! I si es va equivocar quan li va aconsellar que no ho denunciés a la policia? Després ja va ser massa tard. Tal vegada l'Eulàlia s'hagués pogut salvar. No pot parar de donar-hi voltes.

Es prepara una ratlla de cocaïna, la Stardust no ho pot impedir.

Truca a en Fonollosa.

- Valentí, esteu equivocats, no és ell, teniu l'assassí al carrer! - li diu gairebé cridant.
- Vivaldi, calma't, sé com et sents, però és culpable, molts indicis ens porten a ell. T'ha explicat que hem trobat unes fotos?
- Sí, però no són una prova que l'incrimini. No en teniu de proves!
- D'acord, tenim indicis només, però és ell, n'estic convençut.
- Si et tanques en banda i no investigues altres possibilitats cometràs un greu error.

Penja, és inútil seguir la conversa.

- Descobrirem el culpable, no ho dubtis! - diu la Stardust.
- No, no tenim res!
- Ara ho veus tot negre, aquesta tarda descansem, demà continuarem.

L'Estela fa el que pot per aixecar la moral de la Júlia, però a ella li han caigut al damunt totes les mancances de la seva vida. Està barallada

amb els pares i el germà perquè va deixar els estudis de Dret i es va fer policia, no ho van entendre mai. Va caure en l'addicció a la cocaïna, va provar de desintoxicar-se però no ho va aconseguir, ha recaigut dues vegades. Va deixar la policia abans que descobrissin la seva addicció. Es va graduar en investigació privada i va tenir èxit en uns casos importants, semblava que s'havia refet, però el fracàs amb en Jaume Jubany ha estat massa dur. No pot suportar que no li hagi pogut evitar la presó. I hi ha la filla també, s'ha quedat sense pares. És un cercle del que no sap sortir.

Capítol 15

En Jaume no es pot creure el que li passa, l'han tancat al calabós, està sol, haurà de dormir en un matalàs prim damunt un somier de molles que grinyola. Li han portat un plat de sopa i pollastre, no s'ho ha pogut empassar. L'han deixat trucar a l'advocat. A primera hora de la tarda l'ha vingut a veure. Davant d'ell en Jaume s'ha ensorrat. L'advocat l'anima, és innocent, ho demostraran. Li diu que demanarà llibertat condicional. Però en Jaume no es fa il·lusions, està enfonsat.

Ara han apagat el llum, està a les fosques, pensa en la seva dona, tanques discussions trivials! I ja no la veurà més. Ella està morta i ell a la presó. L'advocat li ha dit que també l'acusaran de la mort de Xavier Alcover. Tenia dubtes de si l'Eulàlia l'enganyava, resulta que era en Xavier, però que pensin que l'ha matat... Els nervis li fan una mala passada, no sap si riure o plorar. Tanca els ulls, però és inútil, la son no arriba. Finalment s'adorm a prop de les sis de la matinada, però a les set ja el desperten.

A les nou la policia porta en Jaume Jubany al jutjat, el jutge decreta presó provisional sense fiança. L'acusen de dues morts. La descripció del veí del Xavier és molt vaga, però podria ser en Jaume. Estarà a la presó fins a la data del judici. La Stardust ha demanat per visitar-lo, ell no ha volgut, està decebut amb ella i la Júlia. S'ha resignat, només el pot salvar que trobin l'assassí.

La vida a la presó és monòtona, el seu amic Enric no l'ha abandonat, el va a visitar i li porta notícies de la feina. De moment li guarden el lloc, és un treballador valuós, però la gent està dividida, alguns el creuen culpable, els del seu departament el defensen amb força. El guarda del vestíbul, l'Alfons Clapés, l'ha anat a visitar, no es pot creure que ho hagi fet, el coneix prou bé, no és capaç de matar. S'ha discutit amb el seu company de feina, Manel Moià, gairebé han arribat a les mans, en Moià aprofita per parlar malament d'en Jaume, deixa anar tota la ràbia que li té.

La Carolina s'ocupa de la seva filla, en Jaume li està agraït, sap que la cuidarà bé, no vol que la porti a veure'l a la presó.

Capítol 16

La Júlia s'enfonsa més en l'addicció. L'Estela es desespera. L'ha de convèncer que entri en un Centre de desintoxicació. Busca a internet i n'ha trobat un que li agrada. Deixa a la Vivaldi a l'hotel i va a visitar-lo. Està en un entorn rural, tenen un hort que cuiden els interns, un espai ajardinat, les habitacions són lluminoses, hi ha piscina. Personal multidisciplinari. Ha d'aconseguir que es decideixi, ella no la pot ajudar.

La Vivaldi, quan està lúcida s'adona que no pot continuar així, no se'n sortirà sense ajuda. Li costa molt decidir-se, hi dona moltes voltes, però s'ha convençut que ho ha de fer. La Stardust li mostra la web de la casa que ha trobat, en realitat li és igual, només vol un lloc on l'ajudin. Es deixa portar al Centre de Desintoxicació d'Adults, CDA Gaudir la Vida.

És a trenta quilòmetres de Bellroig, lluny de nuclis habitats, era un antic hotel i el van reconvertir en una residència terapèutica.

Vol aconseguir desintoxicar-se definitivament. El suport de l'Estela és fonamental.

Ha aconseguit que l'admetin, tenen una plaça lliure.

Aparquen el cotxe prop de l'entrada, sota uns teulats, per resguardarlo del sol, la calor és sufocant.

La Stardust li porta la maleta, li dona ànims, estaran en contacte, unes hores al dia li deixaran el mòbil i podran parlar. I dues tardes a la setmana la podrà visitar. Més endavant podrà assistir a alguna reunió de teràpia, són parella i constarà com a familiar.

El comiat és difícil per a totes dues, però és pel seu bé, no hi ha alternativa.

Quan ja és al cotxe l'Estela plora, no li agrada ser feble, però no ho pot evitar. No està segura que es recuperi, ja ho ha provat abans i no se n'ha sortit. Davant d'ella s'ha mostrat forta, però ara sent una sensació de buidor.

Els primers dies al Centre són molt durs. Està enfadada amb el món i amb ella mateixa, és una persona valenta, com ha pogut caure tan avall! A poc a poc reflexiona, les activitats, les reunions de teràpia on tots expressen com se senten, tot ajuda.

Un matí, tot baixant les escales cap al menjador rellisca, està a punt de caure, es pot agafar a la barana, un infermer la veu, puja corrents i l'ajuda a restablir l'equilibri. Quin ensurt! Li dona les gràcies, té un somriure encantador.

Des d'aquell dia se saluden i intercanvien unes paraules.

La Stardust s'ha quedat sola, ha tornat al pis de Barcelona. Recull en Mixu, li farà companyia. Està alleugerida perquè la Júlia ha acceptat entrar al Centre, però la troba a faltar. Només fa un any que són parella. Es van conèixer en un cas que investigava la Júlia. Un amic li va parlar de la Stardust, sabia que buscava un expert en informàtica i li va presentar, es van caure bé de seguida.

Ve d'una família desestructurada, els pares eren drogoaddictes, no té germans, la van recollir els serveis socials, li hagués agradat anar a una família d'acollida però van passar els anys i ningú la va reclamar. A l'escola va tenir sort amb un professor que li va despertar l'afició a la informàtica i això la va salvar.

Treballar per a la Júlia li va donar l'estabilitat que li faltava. Primer eren col·legues, després van passar a amants. N'està molt enamorada, la Vivaldi havia tingut una relació heterosexual abans, ella no.

Aquests dies continua pensant en el cas. Quan la Júlia surti continuaran investigant els possibles sospitosos.

Capítol 17

La Carolina va portar la Natàlia a casa seva. Sense la mare ni el pare ella és la família més propera. Moltes vegades ja s'havia quedat al seu pis, quan els pares estaven ocupats. Té una habitació per a ella sola, va deixar que la decorés al seu gust. La nena hi va portar novel·les, revistes d'adolescents i còmics. En un prestatge hi té una foto d'ella amb els pares. Damunt del llit, un os de peluix i una nina de roba amb un vestit blau i un barret de palla. La catifa representa un camp de margarides. En un racó, a terra, un Harry Potter fet amb fitxes de lego, li va comprar la Carolina i ella el va muntar.

La Carolina té una pena íntima, no pot tenir fills. Ha posat la seva estimació en aquesta nena, i la Natàlia li correspon.

Tantes vegades que la Carolina ha tingut la Natàlia a casa, han rigut, han jugat, i avui no sap com consolar-la, la Natàlia no pot parar de plorar, ha perdut la mare i ara el pare!

Li ha explicat amb comptagotes el que passa amb el pare.

“La policia s’ha equivocat”, li ha dit.

Finalment ha aconseguit que mengés una mica de sopa i l’ha portada al llit, està tan esgotada que s’ha adormit de seguida. La deixarà que dormi una migdiada llarga. Demà la portarà al col·legi, pensa que li anirà bé per distreure’s, però li ha d’explicar que a la mare la van trobar al pati de l’escola, no s’ha vist en cor de dir-li i no pot esperar més, els companys li explicaran. Ha trucat a la Xènia perquè l’ajudi, la Natàlia hi confia.

El marit de la Carolina, l’Albert Canals, és el seu suport més fort, sempre ha estat al seu costat.

És fotògraf, molt sovint el contracten per fer reportatges de casaments i altres festes familiars, té un prestigi merescut, fa unes fotos artístiques que agraden molt.

Té l’establiment al carrer Climent Segarra, és un carrer principal. A

l'aparador s'hi mostren fotografies d'estudi i altres de les festes populars de Bellroig.

Quan ell fa reportatges la Carolina s'ocupa de la botiga.

L'Albert és atent amb els clients, en té un que és aficionat a l'ornitologia i de tant en tant li porta fotos que vol que li imprimeixi i li faci ampliacions, avui està especialment orgullós de les fotos que ha fet a un pica-soques i un colibrí, amb molta paciència ha pogut captar-los en bona posició.

Té un altre client molt aficionat a la fotografia, que, quan té temps lliure, agafa la càmera i es passeja per la ciutat fent fotos de detalls arquitectònics que li criden l'atenció, també n'hi fa imprimir alguna que troba prou interessant. Ara fa dies que no el veu, sovint viatja a països llunyans.

Avui la botiga al matí ha estat tancada, han anat al funeral de l'Eulàlia acompanyant en Jaume i la Natàlia.

A la tarda ha obert poc, dues hores.

S'ha fet fosc, tanca, està impacient per arribar a casa; mentre la Carolina prepari el sopar, ell jugarà amb la Natàlia a algun joc de taula, o potser miraran una pel·lícula de dibuixos. No sap com estarà després que s'hagin endut el pare. Farà tot el que pugui per distreure-la.

Capítol 18

L'Andreu Gomà és un pocapena. És un home malgirbat, prim, cabell negre, va sempre mal vestit, té uns quaranta anys llargs. No té estudis, de petit s'escapolia de l'escola, no va conèixer el pare, i la mare el tenia abandonat, moltes vegades l'havia d'anar a buscar al bar, vivien d'ajudes socials. Quan va ser adolescent es va ajuntar amb un grup de desarrelats com ell, i es dedicaven a petits robatoris, obrien cotxes, feien feines d'intimidació per a un que venia droga. Més tard va actuar sol, sortia de nit i amenaçava amb una navalla les persones que tornaven tard de treballar o del bar.

Tanmateix, va arribar un moment que va fer un canvi, va voler una vida més estable, es va enamorar d'una noia del veïnat, es va treure el carnet per conduir camions, es va casar. Tot va anar bé una temporada, va aconseguir una bona feina, treballava de transportista per a una empresa agrícola, feia viatges llargs, fins als Països Baixos. Cobrava un bon sou, però hi havia un problema, des de molt jove era addicte al joc, li va prometre a la dona que ho deixaria però no en va ser capaç. Sempre estava entrampat, sempre amb manca de diners, se'n sortien amb el sou d'ella, però quan li va malvendre les poques joies que tenia i va buidar els estalvis del compte corrent, la dona se'n va cansar i el va deixar, i llavors tot va anar costa avall. No era puntual o no es presentava a la feina quan tocava, i el dia que es va adormir al volant i tota la verdura va quedar escampada a l'autopista, el van fer fora. Ara porta un camió vell i fa viatges transportant ferralla per a l'empresa d'un conegut que li vol donar un cop de mà.

L'Andreu té una afició que li ve de lluny. Quan era petit, i el seu pare els va abandonar, un veí de la zona li va ensenyar el món de la fotografia, li parlava de quan les màquines feien fotografies en blanc i negre i eren analògiques, es portaven a revelar a les cases de fotografia. Els més agosarats les revelaven a casa, en un estudi o habitació habilitada, normalment una cambra fosca amb un llum vermell a la porta, on s'hi feia tot el procés. La llum també indicava que no es podia entrar a l'habitació perquè les fotos es velarien i es farien malbé.

L'Andreu se l'escoltava amb molta atenció i va aprendre a fer fotografies del carrer i de paisatges més bucòlics. Eren temps on hi havia pocs cotxes i els carrers tenien llambordes, alguns carruatges de cavalls passejaven a enamorats i a turistes. Es distreia fent fotografies amb una càmera que el veí li va regalar. Les fotografies ja eren en color. Les màquines tenien el mode manual i els carrets eren de 24 o 36 fotos a tot estirar.

Actualment les coses han canviat molt i l'Andreu no ha deixat de fer fotografies de carrer. A casa s'entreté mirant per la finestra i fent fotos de la gent que passa.

Beu molt, sempre té a prop un whisky o un rom, i si no en té, un conyac fa el fet. Avui ja és fosc, prepara la càmera nova que ha comprat de segona mà i encara no la domina del tot, té molts paràmetres que s'han de tenir en compte, la velocitat d'obturació, la profunditat de camp, la ISO i algunes coses més. Quan està atrafegat amb la fotografia sembla una altra persona, ningú diria que té addiccions a la beguda i al joc.

És tard, mira per la finestra i fa fotografies a la babalà, tant li fa si el carrer és buit, però el motiva captar persones que no sospiten que algú les miri, alguna parella que festeja, s'aturen i es fan un petó, un que camina parlant pel mòbil i de poc no topa amb un arbre. Captar aquests instants li dona molta satisfacció, després imprimeix les fotos que li semblen interessants. Avui ja ho havia deixat, però no pot dormir i torna a la finestra, ja és més de mitjanit, tot d'una apareix un home amb un carretó que transporta una nevera no gaire gran. Li crida l'atenció, on va a aquestes hores amb una nevera? se li ericen els pèls del clatell, uns cabells llargs negres sobresurten de la porta de la nevera. Es posa en alerta.

Fa fotos sense parar i veu com l'home treu un cos de la nevera i amb penes i treballs el fa passar per sobre de la tanca del pati del col·legi Maria Argensola Pou, que és a prop del seu carrer.

Ha enregistrat tota l'escena. Es queda astorat. Amplia la imatge i s'emporta una sorpresa en reconèixer la persona que porta el carretó.

Ràpidament visualitza totes les fotos a la pantalla del televisor. Efectivament és ell i ha deixat una dona morta al pati de l'escola per a sords. És increïble!

Sap que hauria de trucar a la policia i denunciar l'home, però ràpidament pensa en la seva situació precària i que és una ocasió perfecte per treure's uns calerons.

No li costa gaire decidir-se, demanarà a l'home una quantitat substancial de diners a canvi de no publicar les fotos ni dur-les a la policia.

Capítol 19

No té clar com dur a terme el xantatge, però pensa en els dies que va treballar de mosso de magatzem a Correus. Era jove i encara recorda que hi havia empreses que tenien un apartat de correus. Sap que també és possible demanar-los de manera personal i es decideix, és la manera ideal.

L'endemà obre un apartat de correus, li assignen el número 25890 i li demanen totes les dades personals: còpia del document d'identitat o passaport, una adreça i un telèfon de contacte.

En breu el tindrà disponible. El pla serà fàcil, demanarà que li envii diners al seu propi apartat.

Sap l'adreça on viu l'home però no sap el pis exacte... Entra al portal de l'edifici, busca el nom a les bústies, puja al pis i passa un sobre per sota la porta, dins hi ha una carta on demana sis mil euros o portarà les proves a la policia. També hi posa una fotografia impresa a casa seva amb paper de foto. N'ha escollit una on es veu l'home en el moment de llançar el cos per la reixa. Li recomana que no faci ximpleries i que posi els diners en un sobre i els faci arribar a l'apartat de correus número 25890.

L'home del carretó arriba a casa, gira la clau però li costa obrir la porta, és que hi ha un sobre a terra, l'estira i ara la porta s'obre sense dificultat, és una carta tancada sense remitent, l'obre i queda garratibat. Es mira la fotografia, no se'n sap avenir, no hi comptava que ningú el veiés a aquelles hores. I encara menys que tinguessin proves. Li demanen sis mil euros i no li sobren, però és una quantitat assumible. No sap què fer, necessita pensar. Està confús.

Si accedeix al xantatge potser el pròxim cop li'n demanarà més. I si no ho fa, corre el risc que porti les proves a la policia.

Creu que el millor de moment és accedir a les peticions del xantatgista. Que potser es queda satisfet i la cosa no passa d'aquí.

Tot i així no està gens tranquil i investigarà qui hi ha al darrere de tot

plegat. Sap massa coses i pot ser qualsevol persona, però el cas és que l'ha reconegut a ell. Estic perdut, pensa, em té collat, he de descobrir qui és.

Ràpidament va a Correus i pregunta pel propietari de l'apartat de correus 25890, però li diuen que això és informació confidencial i no li poden facilitar. Ja s'ho esperava, però ho havia de provar.

Per ara el més urgent és fer cas al xantatgista, prepara els diners, els posa en un sobre tal com li diu, però hi afegeix una nota.

"Descobriré qui ets, malnascut, i llavors et mataré, no ho dubtis". El diposita a la bústia de l'edifici de correus.

Està enrabiad i espantat alhora. Ho havien planejat bé, tot va sortir com volien, però ara tot s'ha complicat. De moment ha resolt la situació, però ara, mentre torna a casa, pensa que s'ha precipitat, li havia d'haver explicat a la seva dona, els afecta a tots dos, estan en perill. No s'ha atrevit, és culpa seva i ara ella li tirarà a la cara. Hi dona voltes, estan atrapats, no té escapatòria, li ha d'explicar! Ella es posarà furiosa, li retraurà que hagi estat tan maldestre.

Quan arriba a casa li diu que té una mala notícia, s'asseuen a la cuina, i li explica tot, fil per randa.

A la dona tot li ve de nou, està acostumada a ser la que proposa, la que decideix, no es pot creure que ell hagi actuat pel seu compte sense dir-li res. Es posa les mans al cap.

- Dius que algú et va veure quan llançaves el cos de l'Eulàlia a l'escola, i ara ens fa xantatge?
- Sí. Ja et vaig dir que era perillós deixar-la a l'escola.
- Però vas dir que te'n sortiries, i havíem de centrar l'atenció en l'escola per a sords, recordes?, ara ho has complicat tot! No podem estar a les mans d'un xantatgista!, que no ho veus? Com se't va ocórrer que pagant s'acabaria el problema! Te n'has d'ocupar, cal que mori!

L'home no contesta, sap que ella té raó.

- I no saps qui és?
- No, no l'he vist. Però ho descobriré.
- Esperem que demani més diners i vigilarem l'oficina de Correus.

Llavors senten un soroll.

La dona té una esgarrifança, ara recorda que un noi està rentant els vidres del menjador, li ha demanat que ho faci i li donarà una propina.

- No pateixis, no haurà sentit res, sempre porta els cascos posats escoltant música - diu ell.

Per estar-ne més segura va al menjador, sí, el noi està enfeinat netejant amb els auriculars posats.

Capítol 20

L'Andreu Gomà se sent optimista, no té por de la nota amenaçadora que ha trobat dins el sobre, amb els diners a casa se sent fort. Agafa tres mil euros i se'ls posa a la butxaca dels pantalons. N'hi queden encara tres mil més, els guarda al calaix de la tauleta de nit dins d'un mitjó.

Va al local d'en Gonçal Penya, el Punyal, el prestamista a qui li deu diners. El coneix de fa anys, li havia fet "feinetes" quan era jove, se'n va separar quan va voler tenir una vida respectable. Després li va demanar de tornar però el Punyal ja no es refiava d'ell. Hi està lligat perquè és l'únic que li deixa diners, els accepta encara que té un risc, si no paga quan toca li enviarà algú que li farà mal, una pallissa, o pitjor encara, sap com les gasta, però la seva addicció al joc és més forta que qualsevol perill. I ara la sort li ha canviat, té les fotos que poden enviar aquell home a la presó, el té ben collat i pagarà.

El local és al final d'un carrer estret, al barri conflictiu de la ciutat. De portes enfora és un bar musical nocturn, però al soterrani hi té muntada una sala de jocs clandestina, no té permisos, un vigilant deixa entrar només als coneguts.

Quan l'Andreu arriba, un pinxo alt i musculat, amb cara de pomes agres, el para posant-li la mà al pit. Se'l mira bé, el reconeix, el deixa passar.

- Vinc a parlar amb en Punyal.
- Avui està de mal humor.
- Li porto una cosa que li agradarà.
- Espera't aquí.

L'Andreu es queda plantat recolzat a la barra. La sala no és gaire gran, hi ha vuit taules quadrades, de plàstic de color beix, les cadires també. En un racó hi ha dues màquines escurabutxaques, en una un home està jugant, absent de tot. El terra és de rajola, eren vermelles però ara

tenen un color marronós. En una cantonada, arrambat a la paret, hi ha un petit escenari, amb unes cortines negres de fons, i al sostre un parell de focus il·luminen els DJ's. Són dos nois joves que punxen música llatina, trap i reggaeton majoritàriament. Un d'ells té un micròfon i de tant en tant anima els clients amb comentaris, sovint pujats de to, que els treuen algun somriure.

El noi de darrere la barra li diu si vol prendre alguna cosa, no, fa amb el cap, té molt clar que per parlar amb en Punyal s'ha d'estar amb els cinc sentits alerta. Està tens, ara no se sent tan segur com quan era a casa, en Punyal és imprevisible, sense que sàpigues per què s'enfada i en pots sortir malparat.

Està nerviós per l'espera.

Torna el pinxo i li diu que ja pot passar. Camina per un passadís fosc, il·luminat per uns aplics que fan una llum verda. Les parets demanen una mà de pintura, unes taques sospitoses, d'un vermell brut, parlen d'episodis violents.

El corredor acaba en una porta tancada. Truca fluixet.

Abans que pugui entrar s'obre la porta i surt una noia, passa ràpida, sense mirar a ningú.

- No vagis lluny, ja t'avisaré perquè continuem la nostra xerradeta, preciosa! - diu el Punyal, amb un somriure maliciós.

El despatx és una habitació gran, luxosa, ben diferent de tot el que l'envolta. Les parets són de color salmó i el terra és de parquet fosc. L'habitació no té cap obertura a l'exterior, no convé per als negocis que s'hi fan. Està ben il·luminada amb uns llums encastats al sostre. Hi ha un sofà i unes butaques de pell.

El Punyal està assegut en una cadira entapissada de color granatós, darrere una taula allargada de caoba. A la paret hi ha una caixa forta gairebé a tocar del terra.

Damunt de la taula hi ha un portàtil que ara està tancat, un bloc de notes amb un bolígraf d'or, un rellotge dins un marc daurat que queda entre dues petites escultures d'unes noies nues, el mòbil a l'abast de

la mà dreta. En Gonçal Penya ve de molt avall i li agrada envoltar-se de luxe. Porta una cadena d'or, gruixuda, al coll, i al canell un Rolex.

És un home fosc, amb unes marques característiques a la cara d'haver-se cremat amb aigua bullint quan era petit. Té visió defectuosa i de tant en tant es posa un tapat a l'ull malmès. El sobrenom li ve del punyal que sempre duu a sobre, tothom sap que és molt destre manejant-lo, li ha salvat la vida més d'una vegada. En el passat va començar fent de camell, però després de passar cinc anys a la presó va deixar l'aventura de les drogues. Ara té aquest negoci i de tant en tant fa viatges als països de l'est i porta noies amb la promesa d'un treball estable. La policia el té al punt de mira, però ell sap com protegir-se i no li troben mai proves.

L'Andreu s'espera al llindar de la porta, li fa un senyal, que passi, se'l mira burleta.

- Vaja! L'Andreu! Em portes el que és meu, sapastre?

Dissimula els nervis.

- Aquí ho tens, no falta ni un euro, tres mil trinco-trinco.
- Que has tret de la loteria potser? No m'esperava que ho tinguessis. Ja li havia dit a en Pasqual que demà et fes una visita de cortesia - diu amb un somriure sorneguer.

L'Andreu empassa saliva. En Punyal gaudeix fent por a la gent.

- No em veuràs més.
- Ui, això costa poc de dir, però ja ens coneixem, aviat tornaràs a suplicar-me un préstec.

En Punyal compta els diners amb fruïció.

- Sí, noi, hi són tots. Torna quan vulguis!

L'Andreu surt acompanyat d'alguna empena i riallada per part dels goril·les d'en Punyal.

Al carrer respira a fons. Quan arriba al pis es pren una cervesa, està content, no li faltaran diners, sap que l'home pagarà el que li demani.

Capítol 21

La Natàlia passa els dies a casa la Carolina, hi està bé, però enyora el pare i la mare. Estudia molt, l'ajuda a no pensar. Pateix molt pel pare, perquè està a la presó, voldria anar-lo a veure però la Carolina li ha dit que ell no vol que hi vagi.

Alguna tarda juga amb la veïneteta del replà, i ara ha fet un amic, en Màrius Gomà. S'han fet amics des que ella viu a casa la Carolina, són veïns, el seu pis és a la mateixa escala.

En Màrius viu amb la seva mare, la Sofia Suárez. El pare, l'Andreu Gomà, quan es van separar es va desentendre del fill, el nen tenia set anys i aquell dia va perdre el pare.

La Sofia era una noia innocent, tímida, molt seriosa, no gaire guapa, tenia vint-i-set anys i encara vivia amb els pares, no havia tingut xicot, treballava a les oficines d'una empresa de material elèctric, no tenia amigues i feia una vida monòtona. Amb els pares havien fet algun viatge a l'estranger, però ara la mare estava malalta i tocava cuidar-la.

L'Andreu Gomà vivia al barri, es coneixien de vista, quan se'l trobava sol es deien adéu, però si el veia amb el grup d'amics passava per l'altra vorera, li feia por que la molestessin, no li feien confiança.

Per alguna raó estranya ell l'atreïa, sabia que no era estable ni assenyat, potser per això, perquè era tot el contrari d'ella.

A l'Andreu li passava quelcom semblant, una noia diferent de les que tractava cada dia, educada, amb una família convencional, tot el que ell no era ni havia tingut mai. Quan va voler separar-se dels companys de sempre i buscar una feina, es va fixar en ella. No havien parlat mai, se saludaven i prou, però un dia ell la va parar al carrer, van parlar, ella primer amb recel, a poc a poc ell es va guanyar la seva confiança, es van fer amics. Els pares d'ella van patir molt quan van començar a sortir, va ser un drama, li van fer veure qui era l'Andreu, que no hi podia confiar com a parella, van intentar que no anés a més, però ella no es va deixar convèncer.

Es van casar i van tenir un fill, en Màrius, té un lleuger retard mental, va ser un cop fort, la relació se'n va ressentir. Ella va aguantar molt, sempre amb pocs diners per culpa de la ludopatia d'ell. Quan es van separar, va llogar aquest pis, la relació amb l'Andreu és inexistent, ella ho prefereix, només seria una mala influència per al seu fill. Té una bona relació amb la Carolina, sempre ha estat molt afectuosa.

En Màrius és un noi callat, té divuit anys, treballa unes hores al dia al taller d'un oncle, un artesà que fa joguines de fusta. Cobra un petit sou. Es comuniquen bastant bé amb la Natàlia perquè ella li llegeix els llibres i sap articular paraules. Conèixer la Natàlia és el millor que li ha passat.

És alt i robust, té molta força.

Al poble tothom el coneix, els joves el deixen de banda però la gent gran el saluda, li pregunten com va tot, ell sempre contesta que molt bé, no sempre és veritat però la mare li ha ensenyat que s'ha de ser educat amb la gent i contestar amb alegria.

Amb els joves té un mal record de quan era jovenet, tenia catorze anys, es va acostar a un grup, el van rebre molt bé, el van convidar a beure cervesa amb ells, es va pensar que eren amics seus, però quan ja no sabia ben bé on era, massa cervesa, el van portar al bosc i li van donar una pallissa, el van deixar sol, li feia mal tot, va arribar a casa com va poder. La mare li va curar les ferides, i els senyals dels cops finalment van desaparèixer, però el seu caràcter va canviar, era un noi innocent, obert, i es va tancar.

La mare li va dir que no s'acostés més a aquells nois. Li va explicar que si ho denunciaven seria pitjor, els posarien una multa i prou i es revenjarien. Ara és alt i fort, es defensaria. Li agradaria explicar a la Natàlia això que li va passar, però li fa vergonya i té por que ella ja no vulgui ser amiga seva.

La Natàlia ha trobat un refugi en ell, se sent protegida, per a ella és el seu amic que la cuida. Quan ella acaba els deures o als caps de setmana, juguen a cartes o al dòmino, al Màrius li agrada, ella algunes vegades es deixa guanyar i ell no se n'adona. També juguen a dibuixar

i endevinar paraules, s'ho passen bé. Alguna vegada van a la botiga a comprar gominoles i regalèssia; ara a l'estiu es compren un gelat i riuen quan se'ls desfà i han de menjar-lo gairebé sense temps per respirar, les mans queden enganxoses i les mullen a la font de les oques que hi ha a la placeta. La mare d'en Màrius la tracta molt bé, totes aquestes persones al seu voltant l'ajuden a no sentir-se tan sola.

La directora de l'escola, la Margarida Pou, se sent optimista, els fets de la mort de l'Eulàlia Font no els han perjudicat. Tot ha tornat a la normalitat. Les famílies han entés que els fets no tenen res a veure amb l'escola. Els alumnes s'han recuperat força bé de l'ensurt. La filla de l'Eulàlia rep l'escalf de tothom, més ara que el pare és a la presó. No sap què pensar, no s'acaba de creure que sigui culpable.

En Jaume s'ha resignat, proclama la seva innocència, però sap que no se'n sortirà si no troben el culpable. Li ha caigut com una llosa la notícia que l'Eulàlia tenia un amant, a vegades hi pensava però no s'ho volia creure, és cert que estaven distanciats però confiava que ho arreglarien. El seu amic Enric no l'ha abandonat, el visita sovint, parlen de la feina, això el distreu. Li explica les activitats que fa, ja ha fet tres immersions, li diu que quan surti el portarà a fer submarinisme amb ell, que és una passada, ell diu que sí, però pensa que va per llarg. L'Albert també el va a veure i li porta notícies de la Natàlia, li fa molta ràbia no poder ser al seu costat quan més el necessita. Dona la culpa a la policia, està indignat, com poden pensar que ha assassinat dues persones!

Capítol 22

L'home del carretó té feina a fer al local, a les dotze de la nit ha sortit de casa, no s'ha topat amb ningú. Ha de netejar a fons, hi ha molta sang, a terra i a les parets. Té garrafes de lleixiu a la furgoneta, les ha comprat en establiments diferents i en pobles del voltant, per no aixecar sospites. Té raspalls i cubells. Ha comprat una mànega, li serà més fàcil. Baixa al soterrani, comença netejant el carretó i el congelador. El matalàs l'haurà de cremar, se l'emportarà a la riera, lluny del poble.

Es passa tres hores fregant, primer els esquitxos de les parets, després continua amb el terra. L'olor de lleixiu és tan forta que s'ha hagut de posar una mascareta. No pot més, està una mica marejat, ho deixa per acabar, no es pensava que costés tant eliminar la sang.

Puja a dalt, es posa el rellotge, són dos quarts de quatre de la matinalda, molt tard, pensa.

Es treu les vambes, es canvia els pantalons, se li han mullat, ja ha portat roba per canviar-se.

Necessita arribar a casa i descansar. Abans que tothom es desperti. Demà hi tornarà, acabarà la neteja i cremarà en un bidó la roba tacada, llençarà les ampolles buides i els estris de neteja.

L'endemà es desperta tard. És diumenge, no treballa, però té una feina per acabar. Després de dinar va al local. Quan entra veu unes petjades que semblen de sang, són seves, és clar, mira les vambes que va deixar en un racó, tenen restes de sang a la sola, estava tan cansat que no se'n va adonar.

- Això no s'acaba mai! - exclama amb ràbia. Està nerviós, ni s'adona que no ha tancat la porta amb clau. Està capficat amb la feina que li queda per fer.

Continua la neteja, posa aigua al cubell i un bon raig de lleixiu. Vol enllestir aviat.

La Martina Deulofeu arriba en moto, l'aparca a la cantonada, fa poc més d'una setmana que ha llogat el local contigu al de l'home del ca-

rretó. Hi vol fer reformes i adaptar-lo com a taller per a la seva feina de decoradora d'aparadors comercials. Té la intenció de deixar l'empresa i treballar pel seu compte.

Està il·lusionada amb el nou projecte, ha vingut amb un quadern i una cinta mètrica per prendre mides. Posa la clau al pany i fa diversos intents abans de poder obrir la porta.

El primer que li ve als sentits és una olor de pintura recent. Les parets de color blanc aporten una mica més de claror a la llum dels fluorescents.

Passats vint minuts ja ha pres les mides que necessitava. Accedeix al soterrani, hi ha un petit lavabo pendent de reformar, se'l mira cofoia abans d'entrar, es renta les mans a la pica, els propietaris hi han deixat un sabó barat i una tovallola vella de color blau fosc. S'eixuga les mans i es mira al mirall, està satisfeta. És l'hora de fer plans i dur a terme les gestions pertinents per adaptar el local.

Recull el quadern i surt. Al tancar la porta sent sorolls al local del costat, decideix passar a saludar i a portar el correu que han deixat per error a la seva bústia. Vol començar amb bon peu en aquesta nova etapa.

És un local d'aspecte descuidat, la porta és vella, de fusta, té esclotxes.

Està mal tancada, li fa la impressió que amb una empenteta suau cedirà. Diu: "Hola! Que hi ha algú?" Busca un timbre, n'hi ha dos, però no sembla que en funcioni cap.

Empeny una mica i s'escola dins del local, torna a cridar, "Que hi ha algú?" Al fons hi ha les escales que baixen al soterrani, estan il·luminades. Comença a baixar fins que es troba l'home cara a cara. La Martina s'espanta i li cau la bossa i el correu.

- Hola, li porto el correu, soc la nova veïna.
- Surti d'aquí!

Li veu bé la cara, té taques de sang a la galta i al cabell. Al fons veu estris de neteja i una cambra amb el terra ensangonat. El cor se li accelera. Farà veure que no ha vist res. Però ell no la pot deixar escapar, és evident que ho ha vist tot.

Ella li diu amb un fil de veu:

- Tingui el correu, ja me'n vaig.
- On va? No la deixaré sortir!

Ella gira cua i es posa a córrer, el peu se li doblega i una sabata li queda enrere. Ell s'abraona sobre ella i li agafa una cama, la fa caure a terra. Ella es gira i crida: “Socors! Ajuda!” L'home l'ha de fer callar. Agafa una pala i li dona un fort cop al cap.

Un rajolí de sang li baixa pel mig de la cara, els ulls verds li han quedat oberts de bat a bat, la mirada perduda. L'ha mort.

La Martina Deulofeu havia aconseguit superar el trauma del divorci. Va ser molt dur perquè el seu home va tenir una aventura amb una amiga seva, l'Alícia. Estava disposada a perdonar-lo i a continuar endavant però ell li va dir que era una relació seriosa i que es volien casar. Va fer el cor fort, no volia que els seus fills es quedessin sense pare, van arribar a un acord amistós sobre la custòdia, tenien una relació freda però sense drames. L'amistat amb l'Eulàlia Font l'havia ajudat, però el seu assassinat la va fer trontollar, va aguantar pels fills. Sort que ja tenia entre mans la idea del taller de decoració, hi havia posat il·lusió, se sentia animada, començava a remuntar. Quina mala jugada del destí!

L'home s'asseu en una cadira, s'eixuga la suor que li regalima per la cara, està devastat, fa esforços per recuperar-se.

Però què coi ha passat?, pensa, qui és aquesta dona? Per què ha entrat? L'he hagut de matar!

Té molta por que ho hagi complicat tot. No li dirà res a la dona, és massa humiliant. Haurà de desfer-se del cadàver, ràpidament pensa en l'escola, és el que sempre han volgut, posar-la al centre d'atenció. El deixa dins del congelador. La mira abans de tancar la tapa, en què m'he convertit?, pensa, per què no sento remordiments?

No hi vol pensar, continua netejant. S'hi ha passat dues hores. Ha acabat.

En sortir veu una moto aparcada a la cantonada, té un ensurt, deu ser de la dona, torna a dins, agafa la bossa i busca les claus. Les troba. Engega la moto i l'amaga al local. Ara ja pot tornar a casa.

Capítol 23

És un quart de vuit de la tarda, encara no és fosc. Diumenge a la tarda la ciutat està tranquil·la, pocs vianants es veuen pel barri.

Un cotxe para davant l'edifici del carrer Medicci, 45. El pare obre el maleter i dona les motxilles al nen i la nena. S'acomiaden amb una abraçada.

- Vinga, aneu, m'espero que la mare us obri la porta.
- Adéu, pare!

Truquen al timbre, no contesta ningú.

- Què passa?
- No ho sabem, no respon.

El pare, empipat, surt del cotxe, l'espera l'Àlicia, la seva dona, i ja fa tard. Truca amb insistència, no hi ha resposta.

- Però si vam quedar amb la Martina a les set i ja passa un quart d'hora! On es deu haver ficat?

Els fills se'l miren, no diuen res.

La truca al mòbil, surt el contestador. Es desespera.

- Quan la vegi ens les tindrem...

No sap què fer, truca a la seva dona i li explica la situació.

- Pugeu al cotxe, anem a casa meva. Ja buscarem la mare.

La dona el veu molt nerviós, el calma.

- No pateixis, ja dirà alguna cosa.

Porta els nens a l'habitació, deixen les motxilles. Pregunten:

- I la mare?
- No patiu, ja us vindrà a buscar.

Prepara sopar per tots, l'Eudald comença a fer trucades, primer a una

amiga de la Martina, no en sap res, li diu que han estat tota la família a la platja i tot just han tornat.

Ara ja està neguitós, truca als pares de la Martina, hi van parlar ahir a la tarda, estava bé, els ha traspasat el neguit.

Dona voltes per l'habitació, es passa la mà pels cabells, rumia a qui més pot trucar, i si és cosa de la feina? no, l'hauria avisat!

Què pot fer? és surrealista, això no pot estar passant!

Entra la seva dona.

- En saps alguna cosa?

Ja li veu a la cara abans que respongui.

- No saps a qui trucar?

- No, ningú en sap res.

- Dels nens me n'ocupo jo, per això no pateixis. Es queden a dormir.

- Mira, me'n vaig al seu pis, potser no es troba bé i no pot contestar.

- Sí, tens raó.

Camina de pressa, des del carrer veu que el pis és a les fosques.

Truca al pis de la veïna, sap que té una còpia de la clau.

- Senyora Berta, soc l'Eudald.

- Hola, digues.

- He vingut a portar els nens a la Martina i no em contesta. Estic preocupat, és estrany que no els estigui esperant. Vostè té una clau del pis, oi?

- Sí.

- Podríem entrar i mirar, no sigui que li hagi passat alguna cosa.

- Sí, sí, i tant, puja.

La porta està tancada en clau, encenen els llums, l'Eudald la crida,

cada vegada amb més ansietat, passen per totes les habitacions, no hi és. El pis està ordenat.

No veu el mòbil ni la bossa, quan ha marxat, ahir o avui? I on ha anat?, pensa.

És molt estrany.

L'Eudald li dona les gràcies a la veïna, li demana que l'avisí de seguida si la sent arribar. Ho farà, s'ha quedat neguitosa també.

Baixa al pàrquing, la moto no hi és, això encara el preocupa més.

Truca a l'Arnau, el seu amic és advocat, li explica.

- Què haig de fer?

Li dona ànims i li diu que truqui als hospitals, i si no apareix haurà d'anar a la policia.

- A la policia?

- Si no la trobes ho hauràs de denunciar, ja t'hi acompanyaré, esperarem fins demà.

De les trucades als hospitals no en treu res, cada vegada està més amoïnat.

L'Eudald ha dormit malament, esperant una trucada que no ha arribat. Però on pot ser? Com és que ningú no en sap res?, es pregunta.

Tot està capgirat, despertar els fills, què els dic, pensa, portar-los a l'escola, avisar que es quedaran a dinar, parlar amb els pares de la Martina, avisar a la feina que arribarà tard i a la feina de la Martina que l'avisin si es presenta a treballar. El seu cap és un garbuix de coses.

Quan ja està a punt per sortir amb els nens, rep una trucada, el cor li fa un salt, però no, és l'Arnau.

- Bon dia, has sabut res de la Martina?

- No, estic molt preocupat, no marxaria sense dir res.

- Doncs hem d'anar a la policia.

Anar a la policia sempre impressiona, sort que l'acompanya l'amic.

Els fan esperar, reclama que és urgent.

Per fi els avisen, en Siro Domínguez està de guàrdia, el coneix.

Fa la denúncia de desaparició. Li pregunta el nom, l'edat, li demana una fotografia, busca al mòbil la darrera festa d'aniversari del fill gran. En Siro es queda la foto. L'Eudald li diu que la Martina té una moto, va mirar al pàrquing i no hi és. En Siro pren nota de la marca i la matrícula. Els fa esperar a recepció.

- Pensa una mica, on pot ser? - li diu l'Arnau.
- És que no ho sé!!!
- D'acord, calma't!
- Senyor Balsareny? Soc l'inspector Fonollosa. És sobre la denúncia que ha presentat.

En Fonollosa els porta a una habitació petita, sense finestra, mal il·luminada, impressiona, l'Eudald Balsareny se n'adona que el tracten com a sospitós.

Intenta conservar el cap fred. Preguntes i més preguntes. Però ell no sap res. La va veure divendres al vespre quan va anar a recollir els fills i no hi ha parlat més.

- Per què es van separar? Hi va haver maltractaments? L'ha assejtat en aquest temps?
- Em vaig enamorar d'una amiga de tots dos, és un delicte? i no, no, ni maltractaments ni perseguir-la, tenim una bona relació pel bé dels fills. Fa dos mesos que em vaig tornar a casar.

Sembla sincer.

- Què ha fet aquests dos dies, senyor Balsareny?
- Hem anat a la casa que tenim a la Cerdanya, no ens hem mogut d'allà. Vam tornar ahir a la tarda, vaig deixar la meva dona a casa i vaig portar els nens a casa seva.
- No va venir a Bellroig per algun motiu?
- No, pregunti-ho a la meva dona.

- Ho farem. Demanarem permís al jutge per registrar el pis.

L'Eudald ja no pot més:

- Com li he de dir? Jo no li he fet res!!! No l'he vist!!! I mentre parla amb mi, algú la té en algun lloc! O està desorientada i perduda!
- Calmi's! La trobarem.

El deixa marxar. L'amic procura tranquil·litzar-lo.

En Fonollosa reuneix l'equip, els posa al corrent de la denúncia que s'ha presentat fa uns minuts. Una dona, Martina Deulofeu, des d'ahir a la tarda no se'n sap res. Va sortir en moto, una Yamaha X-MAX. Matrícula CNJ-2563. És urgent, aquesta persona pot estar en perill. Reparteix tasques, han de demanar una ordre per escorcollar el pis, parlar amb els veïns, els companys de treball, els pares. En aquests casos el primer sospitós és el marit o exmarit, però sembla que té una coartada sòlida.

La sotsinspectora Baggio es posa al capdavant de la investigació.

La veïna del replà diu que no la va veure marxar.

- Sap si surt amb algú?
- No, no l'he vist amb ningú des que es va separar.

Voldríem parlar amb el cap de personal. És sobre la senyora Martina Deulofeu.

- Avui no ha vingut a treballar, l'hem trucat i no ha respost. Estem molt preocupats perquè no ho ha fet mai.
- Ha tingut algun enfrontament amb algú de la feina?
- No, és una persona que cau bé a tothom.
- Senyor director, li volem fer unes preguntes sobre el senyor Eudald Balsareny.
- Avui ha avisat que arribarà tard i no en sé res més.
- Quina mena de persona és, violent, rancorós?

- Com li diria, té un caràcter fort.
- Té problemes amb algú?
- Bé, no té gaires simpaties entre els companys. Però fa bé la seva feina.
- Alguna baralla?
- Un dia va perdre el control, va insultar la seva secretària i va anar de poc que no arriba a les mans amb el company que la va defensar. Però ja fa temps d'això.
- Quina és l'última vegada que han parlat amb la seva filla?
- Dissabte a la tarda.
- I la van notar preocupada?
- No.
- Té parella?
- Creiem que no.

És desesperant, ningú no l'ha vist, no hi ha testimonis.

Es decanten per pensar que no és un acte criminal, han sabut que li agradava caminar sola pel bosc, potser va caure, no pot moure's i no té bateria al mòbil. Engugen un dispositiu de recerca, veïns i coneguts de la família s'hi apunten. Serà important trobar la moto.

Capítol 24

En Fonollosa i el seu equip tenen entre mans la investigació de dos assassinats, el de l'Eulàlia Font i el del Xavier Alcover. Treballen moltes hores, comencen a notar l'esgotament.

Tots estan convençuts de la culpabilitat d'en Jaume. No ho ha fet sol, però; creuen que té un còmplice, encara no l'han identificat. L'inspector sap que hi ha moltes coses que no estan lligades, tenen indicis, no tenen proves sòlides. El veí d'en Xavier Alcover ha trucat a la policia, ha recordat que va sentir que l'intrús li retreia, cridant, alguna cosa sobre trencar una relació. Tot els porta cap en Jaume.

No han trobat l'escenari del crim de l'Eulàlia, quan van escorcollar el pis no hi havia rastres de sang. Trobar el lloc és essencial, els donaria les proves que necessiten.

Han descobert que té un traster llogat en un edifici a la carretera que va a Vila Quadrenys. Són un conjunt de cambres rectangulars, d'uns deu metres quadrats cada una, sense finestra, l'única obertura és la porta d'entrada. En Fonollosa i en Siro s'hi presenten amb l'ordre del jutge. L'encarregat els obre la porta. Sembla que fa temps que roman tancat, hi ha pols per tot arreu. A la paret del fons hi ha unes capses amb llibres de text de fa anys, un televisor petit, un ordinador antic. A terra, arrambades a la paret unes catifes grans enrotllades, les deuen guardar allà a l'estiu, i estris de quan la nena era petita, una trona, un cotxet, un llit. Queda poc espai lliure. Escampen les catifes, són de qualitat, les ruixen amb luminol, no hi ha restes de sang. Fan el mateix per tota l'habitació i no troben res. Es donen per vençuts, es pensaven que l'hauria retingut i mort aquí. No pararan fins a trobar el lloc.

A en Fonollosa li produeix incomoditat que Vivaldi no comparteixi el seu criteri, ella està convençuda de la innocència d'en Jaume. Li sap greu que estiguin tan allunyats, ara que s'han retrobat tenia l'esperança que podrien tornar a estar junts, però ha descobert que té una relació amb l'Estela, ha estat impactant!

Trobar el sicari serà una tasca difícil, a Bellroig investigaran els tres

o quatre tipus que podrien haver-ho fet, però es posaran en contacte també amb les policies de les ciutats properes. En Jaume continua dient que és innocent, no els ajudarà a trobar-lo.

A l'última reunió van fer llistats de tots els indicis, dels interrogatoris, de les actuacions que han fet. Ho tenen penjat en uns plafons a la paret, també hi ha les fotos dels dos cadàvers i les que la científica va fer dels tres escenaris que tenen fins ara, el pati de l'escola, el pati de veïns i el pis d'en Xavier. Les fotos de la carta, la cadena i el pintallavis també hi són, els objectes els tenen guardats en una capsa de proves al soterrani de la comissaria. Els resultats de les autòpsies són damunt de la taula, en ambdós casos mort violenta, l'Eulàlia Font per apunyalament, el Xavier Alcover per la caiguda forçada.

Per altra banda, la recerca de la Martina Deulofeu ha resultat fallida. Encara no poden donar respostes a la família.

Capítol 25

Al centre de desintoxicació d'adults, CDA, els dies passen monòtons, és dur, fan feines manuals, a l'hort, ceràmica. Hi ha una biblioteca bastant assortida, la Vivaldi s'ha aficionat a la novel·la negra. Tenen un seguiment professional de molt a prop. La Júlia i l'infermer enfor-teixen la seva amistat. Es diu Bruno Durant, té trenta-cinc anys, està divorciat. Té una filla de tres anys, li ha ensenyat la foto a la Júlia, ella no ha pensat mai en ser mare, els infants la deixen bastant indiferent, però veu la il·lusió d'ell, és encomanadissa.

La Vivaldi se sent atreta per ell, molt més que per en Fonollosa quan eren parella, i la Stardust queda cada cop més difuminada.

Cada dia que passa està més inquieta, es recrimina que ha deixat la investigació a mitges, que el seu client és a la presó i ella no fa res per ajudar-lo. Ha de sortir i posar-se a treballar, ha defugit la seva respon-sabilitat. Aquests dies li han servit per reflexionar, està convençuda que s'ha de curar i que aquí l'ajudaran a aconseguir-ho, però ara no és el moment, primer ha d'acabar la feina.

Decideix que ha de marxar. El cap mèdic del Centre li diu que ho reconsideri, però ella ja ha pres la decisió. Els ho deu a en Jaume i a la Natàlia.

Ho parla amb en Bruno, ell no intenta retenir-la, la comprèn. Li de-mana el telèfon, quedaran per veure's.

L'Estela s'ha sorprès quan ha rebut la trucada de la Júlia, ho pot enten-dre, però li fa por que ja ho deixi estar per sempre.

L'espera a recepció, va per fer-li un petó però ella s'escapoleix, es fan una abraçada. La Stardust se la mira, hi ha alguna cosa diferent en la mirada, no sap el que és però sent que se li gela el cor.

A casa la incomoditat de la Júlia es fa molt evident, s'asseuen a pren-dre un cafè i l'Estela li pregunta obertament què passa.

Amb delicadesa ella li explica que ha fet amistat amb un treballador

del Centre que l'atreu molt i això li fa replantejar la seva sexualitat, està confosa. La Stardust es queda destrossada, pregunta:

- I el que tenim nosaltres?

La Vivaldi li agafa les mans.

- Em sap molt greu. Ho hem de deixar.

A la Stardust se li omplen els ulls de llàgrimes, s'aparta.

- Mira, és millor que me'n vagi, torno a Bellroig, però hem de reprendre la investigació, et necessito!
- Treballarem juntes, no t'amoïnis, ho puc fer.
- M'hauries de posar al corrent del que has fet. Tens alguna pista?
- He pensat en alguns sospitosos però sense pistes.
- Doncs hem de buscar més - diu la Vivaldi.
- Sí, i tant.

La Vivaldi encara té la maleta sense obrir. Baixa al pàrquing i marxa. Es posa "La tardor" de "Les quatre estacions" de Vivaldi, la reconforta.

A l'hotel, la Valèria, la recepcionista, la saluda amable.

- Vol la mateixa habitació? La tenim lliure.
- No, aquesta vegada la vull individual.
- Molt bé, la 415.
- Gràcies.
- Me n'alegro que torni a ser amb nosaltres.

Ella somriu i va cap a l'ascensor.

Un cop a l'habitació veu que té un missatge de text, és d'en Bruno. "Estàs bé?"

Se li eixampla el cor, l'angoixa es queda en un racó.

La Stardust s'ha quedat sola, va a la nevera, obre una ampolla de cava,

la tenia per rebre la seva companya. S'omple una copa, obre el balcó, mentre beu es deixa portar per la visió de la gent de la plaça, persones felices, sense preocupacions, qui ho sap!

Capítol 26

L'home ha deixat passar uns dies, estava massa trasbalsat, ho ha de fer bé.

Va saber per les notícies qui era la dona, no la coneixia. Encara no entén per què va entrar al seu local, què volia? Va veure la sang i va haver de matar-la.

Al principi tothom en parlava, ara que tot està més calmat ha decidit que és el moment de deslliurar-se del cos.

A les dues de la matinada surt de casa, sense fer soroll. Perquè la seva dona no es despertí li ha posat un somnífer al got de llet que es pren abans d'anar a dormir. Va caminant fins al local. Entra, obre la furgoneta, baixa al soterrani, treu el cos del congelador, quan puja les escales li rellisca, se li escapa de les mans, el cos cau avall donant-se cops a cada esglaó, l'agafa i torna cap amunt, la posa a la part del darrere, la deixarà a l'escola, com l'altra vegada, però la portarà amb la furgoneta, no es vol arriscar que el vegin, i anirà a la banda de l'escola que dona al parc, on no hi ha edificis, l'altra vegada va ser un insensat, es pensava que a aquella hora tothom dormia o almenys no es dedicaven a mirar per la finestra, estava neguitós i no va pensar en res.

Tot el dia ha estat núvol i ara tot just fa un xàfec.

Condueix fins a l'escola. Les rodes fan esquitxos a la vorera.

Llença el cos al pati, horror!, no ha fet prou impuls i ha quedat enganxat a la reixa. S'enfila i el fa caure a dins. Esbufega. Ha tingut un moment de pànic, però se n'ha sortit. Puja a la furgoneta i se'n va.

L'home ha arribat a casa xop i esgotat. Entra a l'habitació, la dona està ben adormida. Es dutxa i es posa al llit. No es pot adormir, s'ha espantat quan ha vist que quedava clavada a la reixa, encara té la imatge ficada al cap! No entén què li ha passat, com s'ha convertit en un assassí despietat? S'espolsa aquests pensaments inútils i prova de dormir.

A les vuit es rep un avís a la centraleta de policia: han trobat una dona morta a l'escola Argensola. Una altra? Al mateix lloc? No pot ser!

Aquesta vegada el cos l'ha descobert el conserge, ha revisat el pati abans que entrés ningú perquè a la nit ha plogut fort i sempre es formen bassals, les fulles caigudes de les moreres tapen les reixes dels desaigües i li toca netejar-les perquè engoleixin l'aigua. Si no ho fa els alumnes sortiran al pati i tornaran a les classes mullats, és molt temptador jugar a esquitxar-se entre ells i fan anar els professors de bòlit.

Ha agafat l'escombra de pues metàl·liques i un contenidor petit i ha començat per la reixeta més propera a la paret del fons. Quan s'ha acostat a la paret lateral l'ha vist. Ha empal·lidit.

“Una altra vegada no!”, exclama.

Amb mans nervioses s'ha tret el mòbil de la butxaca i ha trucat a la directora.

Ella era a la dutxa i ha sentit que sonava el mòbil, quan l'agafa veu que és una trucada del conserge, se sorprèn, potser la pluja de la nit ha fet alguna destrossa a l'escola.

Només amb la veu ja li nota que és quelcom greu. “Hi ha una dona morta al pati”. S'asseu, està a punt de defallir. Desperta el marit, li explica. Es miren incrèduls, han de reaccionar immediatament!

Truca a la secretària, ràpid, que envii un correu a les famílies i als professors.

“Se suspenen les classes tot el dia d'avui.

Causa de força major.”

No dona més detalls.

Contacta amb la policia.

Als grups de xat, les famílies es pregunten què deu passar, què pot ser tan greu que hagin de tancar l'escola. Tots pensen que la pluja haurà inundat la planta baixa, però és estrany que la directora no ho digui a la nota que els ha enviat. Els professors no saben si han d'anar al Centre o quedar-se a casa. Truquen, no contesta ningú.

El conserge encara està en xoc, s'ha quedat a prop del cadàver, esperant la directora i la policia. Arriben alhora.

Tres cotxes oficials paren a la porta, en un hi van els detectius, en l'altre l'equip de la científica, en el tercer, dos policies uniformats. Es troben amb la directora i el marit que arriben al mateix moment.

Cares molt llargues. Molta preocupació.

Repetir el que ja van viure, posar unes tanques i una lona envoltant el cadàver, en Fonollosa acostant-se i reconeixent que està morta. Té una ferida amb sang presa al darrere del cap i senyals de cops en els braços i les cames.

La científica fa la seva feina, han trobat fibres al capdamunt de la reixa que corresponen a la brusa de la dona, la van llançar per allà. És el mateix modus operandi que amb la primera víctima. Definitivament l'escenari del crim és en un altre lloc.

Arriba el metge forense, fa l'examen preliminar, traumatisme cranioencefàlic causat amb un objecte contundent i cops a la cara i les extremitats. Li pregunten l'hora probable de la mort, no pot avançar res. Se'n va, ja els donarà el resultat de l'autòpsia.

La pregunta obligada, qui és? En Fonollosa pensa en la dona desapareguda. La recerca no va reeixir, no l'han trobat, la investigació no ha donat resultats. Recorda molt bé la seva cara, a la comissaria tenen penjada la fotografia com un cas que s'està investigant.

Es mira bé la dona morta. Sí, segur que és ella, li pregunta a en Siro, hi està d'acord, és ella. Li encomana que localitzi el senyor Balsareny, haurà de confirmar la identificació.

L'Eudald fa dies que no dorm, la Martina no apareix, la policia no li diu res, els fills pregunten per la mare i ell no té respostes. Ha perdut l'esperança de trobar-la viva. No sap què li pot haver passat, la recerca al bosc va ser pam a pam, ell mateix hi va participar.

És a la feina i rep una trucada al mòbil, el cor li fa un salt, és la policia. Que vagi a l'escola Argensola. No hi ha estat mai però sap on és. Pregunta però no li donen cap explicació, "no per telèfon", li diuen.

Escric un missatge a la seva dona i surt ràpid, li diu al company que li han trucat per una urgència, ell no li diu res, sap el trasbals en què viu.

A l'escola en Fonollosa el rep a la porta, amb delicadesa li explica la situació, l'Eudald s'aferra al seu braç. S'acosten a la dona morta, és ella!

La directora està molt preocupada, ara sí, per què a la seva escola?

I pateix, resistiran aquest altre cop? Un record se li remou per dins, la mort de la seva filla, algú els vol fer pagar el que va passar?

Capítol 27

A les nou la Júlia es desperta, no té pressa, no s'ha posat el despertador, necessitava una dormida llarga.

Té un missatge d'en Bruno.

- Estàs bé? Quedem dissabte per sopar?

Contesta amb un altre missatge.

- Sí, una mica dura la trobada amb l'Estela, però bé. Em faria molta il·lusió trobar-nos dissabte.

Corre la cortina, fa sol! La claror li fa tancar els ulls. Entra a la dutxa, es vesteix, una camiseta ajustada i una faldilla curta.

Truca a l'Estela.

- Com estàs?
- Bé, no et preocupis.
- T'he despertat?
- No, fa hores que vaig pel món, no he dormit bé.
- Hauries de venir, ens hem de posar a treballar.
- D'acord.

Quan la Vivaldi li ha trucat, la Stardust era al balcó prenent un cafè, és un balcó petit però hi caben una tauleta i dues cadires. En un raconet, una begònia resisteix la calor. Fa sol, a la plaça hi ha molta activitat, és una plaça petita. Al voltant, un cercle d'arbres, acàcies, quan floreixen es formen catifes de colors al peu dels arbres, uns bancs de fusta. Una papereria, una botiga de queviures, i una creperia, els amos són francesos. Fa poc han acabat de passar els alumnes del col·legi Les Fonts que és al carrer del costat. Unes mares que han acompanyat els més petits s'han quedat a esmorzar en una taula del bar Garbí, ho fan cada dia, algunes treballen a la tarda, altres fan teletreball a casa, parlen una estona i fins l'endemà. S'han conegut gràcies a portar els fills a la mateixa escola, tenen un grup de xat amb totes les famílies de

la classe, però elles s'han fet amigues. El cambrer és un senyor gran, germà del propietari que s'ocupa de la barra, tot queda en família. Els ha portat croissants i un cafè amb llet o un tallat.

A l'Estela li agradaria seure amb elles, se sent massa sola, però són d'un altre món. De totes maneres, tot aquest moviment la distreu de les seves cabòries.

La Júlia baixa a la cafeteria per esmorzar, a l'ascensor coincideix amb una parella, se saluden, tenen ganes de parlar, li diuen que passen uns dies a Bellroig i fan excursions pels voltants. Li confessen que aniran a Vila Quadrenys, van seguir les notícies dels crims de l'any anterior i senten curiositat per veure els llocs on van passar. Ella s'ha quedat un moment perduda, la gent fa turisme amb uns esdeveniments tan tràgics? Dissimula com pot i surt ràpida de l'ascensor.

Al vestíbul sent el mòbil, és el Valentí. L'agafa.

- Valentí, com estàs?
- Júlia, bé, et truco per informar-te que s'ha trobat un altre cos a la mateixa escola.
- Com? No pot ser!
- Una dona, l'ha trobada el conserge.
- Gràcies, vaig cap allà.
- Fins ara!
- Adéu!

La Vivaldi té un ensurt! Què és això? Què passa amb aquesta escola?

S'asseu a esmorzar, un croissant i un cafè amb llet. Immediatament truca a la Stardust.

- Què vols? - contesta.

Li explica la notícia. Es queda ben sorpresa.

- Necessito que vinguis ràpidament, això no pot esperar.
- D'acord. Al migdia seré aquí.

S'hauria estimat més que passés un temps abans de tornar-se a trobar, però la feina és més important, una feina que tenen pendent. I aquesta altra mort ho complica tot encara més. Podria ser que no tingués res a veure amb el cas de l'Eulàlia, però l'han deixada al mateix lloc, és molt preocupant.

Torna a demanar a la veïna que li cuidi el gatet.

- No pateixis, m'agrada, ja ho saps.
- Gràcies, espero tornar aviat.

A la veïna li estranya que estigui sola però no s'atreveix a preguntar, veu tristesa als ulls de l'Estela, així que pensa que ho hauran deixat.

Ha decidit que anirà amb tren, n'hi ha amb molta freqüència.

Serà dur trobar-se al mateix hotel, però serà forta.

Agafa el metro, l'entrada és a dos carrers, al passadís hi ha el noi que canta acompanyat de la guitarra, sempre hi és, ja es reconeixen, sempre li dona una moneda i ell la saluda movent el cap i un somriure.

El tren va bastant ple, sort que ha trobat un seient lliure, l'aire condicionat està massa fort, ha entrat suada i ara té esgarrifances de fred. Treu un mocador del coll de la motxilla i se sent millor.

Durant el viatge no pot parar de pensar en com ha canviat la seva vida d'un dia per l'altre. Serà difícil treballar juntes, els sentiments no desapareixen tan ràpid.

A l'hotel la recepcionista procura no mostrar sorpresa quan la veu arribar. Li demana una habitació individual.

- La vol a la mateixa planta de la senyora Júlia Vilaplana?

En un primer moment dubta.

- Sí, d'acord.
- Tingui, habitació 407.
- Gràcies.
- Benvinguda.

Va decidida cap a l'ascensor, està massa trasbalsada per ser amable amb la recepcionista.

La Vivaldi ha esmorzat en deu minuts i ha anat cap a l'escola, al davant s'hi ha reunit força gent, tothom té a la memòria la dona que hi van trobar morta, i ara han tornat a arribar cotxes de la policia. Dos policies a la porta impedeixen el pas, no contesten les preguntes, tenen ordres de no explicar res.

La periodista de TV7, Marisa Viladiu, també hi és, s'acosta a la Vivaldi, se saluden, vol saber si ella té més informació, sap que és molt propera a la policia, li diu que només sap el que han dit les notícies però la Marisa no s'ho creu, se sent decebuda, és desesperant que tothom calli. La Júlia pregunta als policies si en Fonollosa és a dins, li diuen que sí. La coneixen, pregunten pel mòbil si la poden deixar entrar. Li donen permís, que busqui l'aula de sisè, al primer pis.

En Fonollosa, la Baggio i en Siro la saluden efusivament, saben que ha estat en un Centre recuperant-se de la seva addicció, estan contents que hagi estat valenta. Tanmateix els estranya que n'hagi sortit tan aviat, però no li comenten.

Pregunta la causa de la mort, un cop al cap amb un estri contundent.

- Sabeu qui és?
- Sí, la Martina Deulofeu. Va desaparèixer fa uns quants dies.
- Era amiga de l'Eulàlia, hi vaig parlar, era a la reunió d'amigues
- diu.

Una altra mort dins el mateix cercle! Hi ha d'haver alguna mena de relació.

- Ara no podreu dir que ha estat en Jaume.
- No, però això no vol dir que no sigui responsable de les altres morts.
- I teniu alguna idea de per què l'han deixat a l'escola?
- És un imitador.

S'acomiada, no hi ha manera de fer-los canviar d'opinió. Continuen pensant que en Jaume és culpable.

Els policies tornen a comissaria, a l'escola queden dos policies que vigilen i esperen l'arribada del jutge.

En Fonllosa els cita a una reunió a les deu.

Aprofiten per menjar alguna cosa i prendre un cafè. Ell, al despatx, fa un llistat de totes les incògnites que tenen sobre la taula. Ara cal afegir-hi tot el relacionat amb la Martina Deulofeu.

En Fonllosa els comunica que ha demanat reforços, dos detectius de la comissaria de Vallroca s'afegiran a l'equip, ja tenen tres casos per investigar. La Baggio i en Siro hi estan molt d'acord, necessiten ajuda. S'incorporaran l'endemà a primera hora.

Mentrestant les preguntes són, la mort de la Martina està relacionada amb les altres dues? És el mateix assassí? On l'han matat?

Serà important saber l'hora de la mort, han d'esperar el resultat de l'autòpsia.

La Vivaldi torna a l'hotel. Pregunta a l'Estela si ja ha arribat, es troben en una saleta preparada per a reunions de treball dels hostes. És al primer pis. No és gaire gran, hi ha una taula, quatre cadires, una pissarra blanca a la paret del fons, retoladors i esborrador en una tauleta auxiliar. Una màquina de cafè i una altra amb pastes, xocolatines i begudes. Estan serioses, el millor és posar-se a la feina de seguida.

Repassen la llista de sospitosos.

La investigació del treballador acomiadat no ha donat resultats, ara treballa en una altra empresa a Vallroca i fa una vida tranquil·la, no sembla que estigui obsessionat en venjar-se. Dels altres treballadors no n'han tret res.

Hi ha un guarda de seguretat a l'edifici de l'empresa, els han investigat a tots i han descobert que aquest té antecedents policials, tenia una mala relació amb en Jaume Jubany, els van veure tenir una discussió, ho pot haver fet per venjança, és un home especial.

El veí del passatge Figaró és un buscabregues, està barallat amb la meitat dels companys de la deixalleria on treballa, és un home violent. Podria haver-ho fet per diners, però que per alguna raó no se'n sortís i la matés.

A l'edifici on van matar Xavier Alcover, hi ha un veí que és entrenador personal, treballa en un gimnàs i també té clients a part, fa culturisme, té amistats al límit de la legalitat, possible sospitós.

El conserge de l'escola va passar una època difícil, bevia, no es relacionava amb els veïns, ara a l'escola està ben considerat però no hi té amics, tal vegada necessita diners.

L'exesposa d'en Xavier Alcover, va ser un divorci tempestuós, pot haver contractat un sicari per gelosia i venjança.

Han de pensar també en el cas de la Martina, estava relacionada amb l'Eulàlia. Per què l'hauran matat? Sabia alguna cosa de la mort de la seva amiga, potser? És el mateix assassí o no? Tenen feina.

Capítol 28

La relació professional entre la Júlia i l'Estela funciona bé, no es poden permetre que tot se'n vagi en orris. Són un equip. La Stardust és la que ho passa malament però s'esforça en superar-ho.

La Júlia i en Bruno han quedat per anar a sopar. En Bruno ha escollit el restaurant, és el Gourmet, al Passeig Conca. Petit, íntim, ha reservat taula a la terrassa, és un espai dins l'illa de cases, només hi ha sis taules. Els para-sols a la nit serveixen per penjar-hi els llums, estan enllaçats amb unes garlandes de petites bombetes de colors.

És el primer dia que es veuen des que ella va sortir del Centre. En Bruno ja hi és, l'espera a la porta, expressament ha arribat uns minuts abans. Ella s'ha posat un vestit de tirants, el fons negre i unes flors petites blanques i grogues, llarg fins als peus. Sandàlies de taló negres. Unes arracades fines i llargues i una polsera prima són les úniques joies que porta. Un perfum suau, que ell no identifica. Ell porta una camisa blau turquesa amb uns pantalons blau marí. Somriuen, se saluden amb un petó a la galta. S'esforcen en mantenir la màgia que tenien, voldrien que funcionés. Li pregunta per la nena, està bé, amb la mare. Ell li pregunta per la feina, aviat ho resoldrem, li diu. L'ambient és màgic, un pianista toca melodies romàntiques, les converses són en veu baixa, els cambrers serveixen sense fer soroll. El restaurant és de cuina d'avantguarda, els agrada.

En acabar ell proposa anar a prendre una copa al seu apartament, ella diu que està massa immersa en la investigació, que és millor esperar que s'acabi tot.

En Bruno es preocupa pel fet que deixés la recuperació a mitges, ella no en vol parlar, s'ho agafa com una intromissió en la seva llibertat, ell protesta, diu que no és això, però de cop i volta la màgia s'ha trencat. En Bruno té la moto allà mateix, l'acompanya a l'hotel. Què ha passat? Per què no ha funcionat? Tan il·lusionats que estaven tots dos! Queden de tornar-se a trobar quan es resolgui tot, però el comiat és una mica trist.

Quan passen els dies la Júlia s'adona que no n'està enamorada, va ser un miratge, al Centre el veia amb uns altres ulls, a fora el veu diferent. Reflexiona, ha tingut relacions heterosexuals i després hi ha l'Estela. Torna a pensar en ella, veu que és amb ella que està bé, en Bruno ha estat un error, l'ha de deixar enrere. Li diu a l'Estela que ho podrien tornar a intentar. L'Estela no s'ho acaba de creure, li pregunta si n'està ben segura, no vol tornar a passar pel mateix.

- Anirem a poc a poc - diu la Júlia.

Li ha de dir a en Bruno.

Capítol 29

El joc domina la vida de l'Andreu, és una maledicció, està atrapat. Ha de pagar el lloguer del pis d'aquí a dos dies i ja està avisat que si no paga el faran fora. Cada nit va al casino del Punyal, primer es pren unes cerveses i menja un entrepà al bar, xerra amb els companys. Després entren al casino del soterrani, i juguen fins a la matinada. El Punyal s'estranya que no li demani diners, es pregunta en què deu estar ficat.

L'Andreu envia una segona carta demanant sis mil euros. Hi posa una altra fotografia d'aquella nit. Hi ha moments que pensa si pot estar en perill, al cap i a la fi tracta amb un assassí. Tanmateix, quan el va observar al funeral de l'Eulàlia no li va semblar perillós, tan seriós i afectuós amb la nena. I els diners són llaminers.

Ha anat a Correus, té un mal presentiment, està inquiet, vigila que ningú el segueixi. Ha esperat gairebé a l'hora de tancar, ben diferent del primer dia que hi va anar al matí. Tantes precaucions i no s'ha adonat que algú l'espia des de fora. És un home amb força cabell i cara ampla, faccions dures.

L'home va posar els diners en un sobre i el mateix dia ja va portar la carta a l'oficina on hi ha els apartats de correus. Hi ha una bústia a fora, a la paret, representa una boca de lleó oberta, de metall daurat, les cartes cauen directament dins l'oficina. Així s'assegura que el mateix dia ja la posaran a l'apartat 25890. Ha quedat amb la seva dona que s'estarà a prop de Correus observant els que entren i surtin.

Ha arribat a primera hora, entra a l'oficina, veu una sala gran amb un mostrador al mig. Pregunta a la noia d'informació on són els apartats. Li assenyala un passadís estret, "al final", li diu. Ha localitzat l'apartat 25890. No es pot quedar aquí observant, no hi ha on amagar-se, s'haurà d'esperar a fora, a veure si té sort i encerta qui pot ser el xantatgista, si el coneix a ell, potser ell també el conegui.

L'Andreu entra i mira amb desconfiança les persones que hi ha a dins, es tranquil·litza perquè no el veu. Amb els nervis, quan va a posar la

claueta al pany se li esmuny de les mans i li cau a terra. Encén la llanterna del mòbil perquè la llum del sostre és fluixa. La veu arrambada a la paret, la recull, obre la portella i sí, el sobre hi és, el toca, té un gruix, se'l posa a la butxaca.

L'home observa cada persona que entra a l'oficina. Quan surten els veu de cara, ha reconegut l'Andreu, l'ha vist sortir mirant amb desconfiança al seu voltant, una actitud estranya. El coneix, sap que té problemes amb el joc. Ha de ser ell, no se li escaparà.

En sortir de l'oficina de correus l'Andreu es para un moment, mira a dreta i esquerra, quan arriba a casa mirarà si hi ha els diners. Veu que algú el segueix de lluny entre la gent. S'espanta. No pot anar al seu pis, necessita buscar un amagatall on no el pugui veure. Però com ha sabut que era ell?

Va camí de la presó abandonada, sap que té l'assassí trepitjant-li els talons.

Efectivament aquí no el veu ningú.

Darrere unes columnes, esbufega i recolza les mans als genolls. Sembla que l'ha despistat.

L'home el persegueix, però està molt cansat, s'ho repensa, sap on viu, és millor anar a esperar-lo al pis.

L'Andreu ha estat corrent una bona estona i no pot dir ni fava.

L'ha perseguit l'assassí o era un policia de paisà? ara dubta, no l'ha pogut reconèixer prou bé.

Al cap d'una bona estona decideix tornar a casa. Està més tranquil, sembla que l'home l'ha perdut de vista. A casa estarà segur, ja pensarà què pot fer. Un cop és al davant del seu pis, veu unes marques al mànec de la porta que abans no hi eren, se n'adona que han intentat forçar-la. S'espanta, vol girar cua, però es troba amb l'assassí que l'esperava amagat a les escales que donen al replà.

- Hola, Andreu, per fi et tinc cara a cara!
- Què vols?

- Ja ho saps, entra dins de casa!
- No em facis mal, deixaré de fer-te xantatge! T'ho juro!
- No em puc refiar de tu. Això ho acabarem ràpidament. Entra!

L'empeny a dins.

L'apunta al cap amb una arma de foc.

- De veritat, me n'aniré fora, et tornaré els diners, però deixa'm anar! Té, agafa el sobre!

L'home està fart de tanta xerrameca i li engega un tret amb silenciador, just entre cella i cella.

L'Andreu, sorprès, amb els ulls oberts, cau enrere, mort, i queda ajagut al passadís.

L'home tanca la porta i se'n va.

Ningú reclamarà el teu cos, malparit!, pensa.

Va cap a casa eufòric, podran estar tranquils. Entra en un bar, ho ha de celebrar, es mereix unes cerveses, per relaxar-se.

Capítol 30

En Màrius estava rentant els vidres. La senyora de la casa no és gaire alta i molt sovint li demana que l'ajudi amb els vidres alts o per despenjar les cortines, ell ho fa a gust perquè li dona bones propines. Però aquell dia va ser diferent, fent un mal gest els auriculars li van caure, i va sentir que parlaven a la cuina, semblaven exaltats, hi va posar atenció. Deien alguna cosa d'un xantatge per la mort de l'Eulàlia i que havien de descobrir el xantatgista i matar-lo perquè els deixés tranquils. No es podia creure el que sentia! Va començar a tremolar. Es va col·locar de seguida els auriculars i va tornar a la feina, quan la dona va anar al menjador a veure què feia, no va sospitar res.

Més tard, a casa, li va semblar que era una cosa massa terrible per ser certa, va dubtar, potser ho havia entès malament.

Sap que a vegades hi ha coses que no entén i la mare les hi explica, però això no s'atreveix a dir-li.

És un secret que es guarda per a ell sol.

Guardar un secret és una cosa molt important. A vegades a casa, quan va pel passadís, diu fluixet, “tinc un secret, tinc un secret”, amb cantarella fins i tot. Potser així la mare li preguntarà quin és el secret i llavors ell li dirà, perquè quan la mare li pregunta una cosa ell sempre li respon. Però la mare, quan el sent, se'l mira i no n'hi fa cas, pot ser qualsevol cosa.

Podria explicar-li a la Natàlia, és una nena molt llesta, segur que sabria si pot ser veritat o no, però va sentir el nom de la seva mare i si s'equivoca l'haurà fet patir per res.

Passen els dies i no s'ho pot treure del cap, està molt inquiet, el secret li pesa.

I si és veritat el que vaig sentir?, pensa, algú pot estar en perill.

No s'ho pot guardar més. Decideix explicar-li a la seva amigueta, ella ho entendreà bé.

Sap que aquesta tarda serà a la biblioteca municipal, la Carolina l'hi deixa dos dies a la setmana quan la recull de l'escola. A la Natàlia li agrada estudiar allà, acompanyada però sola, sense ningú que la vigili, són massa protectors amb ella, vol respirar una mica.

Està concentrada en un problema d'equacions, les matemàtiques li agraden molt. De cop se sent un copet a l'espatlla, aixeca la vista i veu en Màrius dret al seu costat.

Li fa senyal que sigui.

Ella li llegeix els llavis, ell l'entén quan li parla.

- Què hi fas aquí?
- T'explicaré una cosa.
- Ara? No pot esperar?
- És que no vull que ho senti ningú. És un secret!

Se'l mira amb atenció, està molt estrany.

- És important?
- Sí.

La Natàlia s'espanta una mica, coneix el seu amic, potser ha fet alguna malifeta.

- Sortim a fora. Aquí no es pot parlar, aquella senyora de la taula ens farà callar.
- Ah, sí, sortim.

La biblioteca té un petit espai davant de la porta d'entrada, hi ha dues marqueses, unes plantes verdes de fulles grosses, i un banc. És un edifici modern, abans hi havia un cinema que va tancar, l'ajuntament va comprar el solar i va fer la biblioteca nova.

La bibliotecària és una senyora amable, tracta la Natàlia amb molt d'afecte. S'estranya que surti abans d'hora i amb aquell noi. S'hi acostava. Se li posa al davant perquè li pugui llegir els llavis.

- Passa res, Natàlia?

- No, és en Màrius, és amic meu. Deixo les coses aquí, ara torno.
- Ah, bé, d'acord.

La senyora se'n torna a la taula. No les té totes. Obre la porta, veu que estan asseguts al banc, es tranquil·litza.

En Màrius està fet un sac de nervis, no sap per on començar.

- Vaig sentir una conversa un dia que era a casa teva.
- A casa meva?
- Vull dir on vius ara.
- Ah! i què deien?
- No sé si ho vaig entendre bé.
- Qui parlava?
- La Carolina i l'Albert.
- I tu on eres?
- Al menjador. Vaig sentir veus i em vaig quedar escoltant. Tu eres a l'escola.
- I què deien?

La mira, es queda pensant, per fi li diu.

- Deien que algú els fa xantatge.
- Xantatge has dit?
- Sí.
- No pot ser. T'ho inventes.
- No, és veritat, ho vaig sentir!
- I van dir per què era el xantatge?
- Perquè havien mort la teva mare - xiuxiueja.
- Però què dius! Quin disbarat! No pot ser! - es queda glaçada - no ho vas sentir bé.

S'ha quedat pàl·lida.

- És que encara van dir més.
- Què van dir?
- Que matarien l'home del xantatge perquè els deixés tranquils.
- Però és que no pot ser, són bona gent! M'estimen!
- Així no t'ho creus?
- Hi he de pensar, és que si és veritat tinc molta por.
- Jo et protegiré. Soc fort.
- Però és que no m'ho puc creure! Estàs segur que ho vas sentir bé?
- Sí, hi he pensat molt.

No pot dir res, li fa un petó a la galta i se'n torna cap dins, però ja no es pot concentrar en els deures.

Pobra nena, sense pare ni mare i ara ha descobert que les persones en qui confiava són els culpables.

L'encarregada de la biblioteca l'ha vist entrar, està canviada, camina cap a la taula sense aixecar els ulls de terra.

- Què et passa, Natàlia, t'ha fet alguna cosa aquell noi?
- No, no, és el meu amic.
- Doncs et veig amoïnada.
- No és res, gràcies.

Es pot fiar del que li ha dit en Màrius? A qui pot demanar ajuda?, pensa.

Ha de tornar a casa, però té por de la Carolina i l'Albert. Es queda asseguda pensant. Ha d'escapar de casa al més aviat possible, però no sap on anar. Recorda la Júlia, la investigadora privada que va contractar el seu pare, però no sap on viu. I la Xènia també l'ajudaria, però tampoc sap com trobar-la. Ha de confiar amb en Màrius, és l'únic que

té a prop. Recull els llibres i va cap a casa. Només entrar, la Carolina li veu una expressió rara.

- *Estàs bé, Natàlia? Has acabat els deures?*
- *Sí, ja els tinc.*

Va a la seva habitació sense mirar-la, li tremolen les mans, deixa els llibres damunt l'escriptori, agafa un moneder on guarda una foto d'ella amb els seus pares i unes monedes. Procura moure's amb calma encara que el cor li batega de pressa. Surt al passadís, veu la Carolina distreta a l'habitació parlant per telèfon, obre la porta amb compte, la tanca suaument per no fer soroll. I ràpidament va al pis d'en Màrius.

Està sol, la mare encara no ha tornat de treballar.

- Màrius! M'has d'ajudar! No em puc quedar amb ells!
- Aquí tampoc t'hi pots estar, la Carolina et vindrà a buscar. Anem!

Van cap a un pont que hi ha a prop de les vies del tren. És un lloc on en Màrius va quan no vol que ningú el molesti, hi ha un petit pendent i es poden ajeure sense ser vistos.

La Carolina no tarda a adonar-se que la Natàlia no hi és.

Quan penja el telèfon, no la veu ni sent cap soroll.

Natàlia, on t'has ficat?, pensa.

Veu que no hi és i surt a buscar-la, és un comportament molt estrany, no surt mai sola, potser és amb en Màrius, va al seu pis, la mare li diu que acaba d'arribar de la feina i no ha vist el seu fill, també li estranya molt que la Natàlia hagi sortit sola. La Carolina no té temps per perdre, se li han disparat totes les alarmes, i si sap alguna cosa? Per què sinó marxaria de casa sense dir res?

Al carrer pensa on poden ser, no té cap dubte que estan junts, de sobte ha recordat aquell dia que en Màrius rentava els vidres, i si va sentir la conversa amb l'Albert? Els ha de trobar!

Veu el Gibert, un sensesostre que passa les nits aixoplugat al portal, els veïns el coneixen i li donen alguna cosa calenta per menjar. Ara

fa tres anys que viu al carrer, era propietari d'una petita empresa de la construcció, quan va arribar la crisi va haver d'acomiar els cinc empleats que tenia, els va haver de pagar una indemnització i ell va quedar escurat. Des de llavors malviu de les ajudes de l'Estat i les almoines de la gent.

En Gibert se la mira, ha vist sortir fa poc els dos amics, quan veu que gira cap a la dreta li diu:

- Vas errada si busques la Natàlia i el noi gran, els he vist camí del pont vell que travessa la via del tren.

La Carolina se'l mira incrèdula, però li fa cas. Va cap al pont, s'atura, des de dalt no els veu, decideix baixar, pensa, aquell home m'ha enganyat! Però llavors veu dos nois a l'altre cantó de les vies del tren, són ells, tenia raó aquell sòmines.

Un tren s'apropa a gran velocitat direcció Vallroca. La Natàlia s'adona que la Carolina els està mirant des de l'altre cantó de les vies.

- Anem Màrius! La Carolina ens ha trobat!

El tren passa fent sonar el xiulet i trencant l'aire al seu pas. La Carolina els perd de vista. S'afanya a creuar les vies.

La Natàlia corre, puja el pendent i se'n va cap al cementiri, recorda el camí i pensa que allà estaran segurs. Ho coneix bé, des que va perdre la mare hi han anat cada setmana a portar-li flors. La Carolina veu com corren muntanya amunt. Els segueix tan ràpid com pot, els últims rajos de sol apareixen a l'horitzó, cada cop els té més a prop. Suposa que es dirigeixen al cementiri. No li vol fer mal a la Natàlia, però si pot es deslliurarà d'en Màrius. Han descobert el secret, no sap com, potser sí que el noi els va sentir quan parlaven a la cuina.

El cementiri està a punt de tancar. Els nois entren ràpidament al recinte per por que els enxampi el vigilant. No el veuen. Es queden asseguts a prop de la tomba de l'Eulàlia, sense fer soroll, no parlen. Senten els passos del vigilant que va cap a la porta i el so de la clau al pany. No els preocupa quedar tancats perquè hi ha una porteta que és fàcil d'obrir amb una petita empenta, molta gent ho sap i ningú no li dona importància. Ja s'ha fet de nit, i no se sent cap veu, només les fulles

que es mouen amb un bri de vent. Esperaran una mica, pensen que han despistat la Carolina, però ella ha entrat i va directa a la tomba de l'Eulàlia, recorre el llarg passadís i troba els dos nois, els il·lumina les cares amb la llanterna del mòbil.

- *No us vull fer mal, anem cap a casa, Natàlia!*
- *Vas matar la meva mare!*
- *No és el que et penses!*

Intenta convèncer la Natàlia que va ser un accident, però és una nena molt llesta i no se la creu, en Màrius es rebel·la, es posa entre les dues i li diu:

- Ets una mala persona! Sou uns assassins!
- Calla, brètol!

La Carolina té a mà una navalla plegable, la treu per espantar-los.

- No us vull fer mal, però m'heu de prometre que no direu res a ningú!

En Màrius crida:

- Noo! Has fet mal a la Natàlia!

D'un cop de puny li treu el mòbil de les mans, la poca llum s'esvaeix, la Carolina intenta apunyalar en Màrius.

En Màrius es defensa i empeny la Carolina, amb tanta força que cau cap enrere donant-se un fort cop al clatell amb un sortint de la tomba de l'Eulàlia. "Aaah!" - crida.

El cop és molt fort. Els dos nois miren la Carolina amb cara d'espant, surten del cementiri esperitats. No poden tornar a casa, potser hi ha l'Albert esperant-los.

Van a l'estació, l'últim tren ja ha passat, però de nit la porta queda oberta. Estan molt espantats, encara veuen la Carolina caient, estan esgarrifats.

- Tu no n'has tingut la culpa, t'has defensat, ens volia matar - diu la Natàlia.

- La policia no s'ho creurà.
- A la policia no els ho direm, no ens ha vist ningú al cementiri.

Es queden arraulits en un racó i s'adormen.

S'ha fet de dia, quan les mirades de la gent que passa els envolten s'espanten i surten. No saben què fer, vaguen per la ciutat. Sembla que ningú es fixa en ells, és hora d'anar a la feina i tothom va apressat, les botigues comencen a obrir.

Tenen molta por que l'Albert els trobi. Per això caminen mirant enre-re de tant en tant.

Capítol 31

En Pau Montbau té una feina que molt pocs voldrien, fa el manteniment del cementiri municipal, però ell està satisfet, és treballador fixe de l'ajuntament, amb dotze mesades i dues pagues extres. Al principi li va costar una mica decidir-se, però la seva dona el va acabar de convèncer. “Els morts no et faran mai mal”, li va dir. Quan va quedar el lloc lliure per jubilació de l'anterior treballador, va ser l'únic que s'hi va presentar. Era jardiner i li agradava la feina, però es va fer mal, va caure d'una escala mentre podava una olivera, el terreny no era pla, li van quedar seqüeles, mal d'esquena crònic, no podia fer el que feia abans. Aquesta no és una feina pesada, ningú l'apressa, ha de conservar-lo net, sense herbes, vigilar si hi ha desperfectes en les tombes i si és el cas, avisar els propietaris. Cada cap de setmana l'obre a les visites. Quan té més feina és pels volts de Tots Sants, llavors les famílies van al cementiri a netejar les làpides, ell prepara escombres per si algú les demana i dues escales, col·loca tres o quatre contenidors per a les deixalles que llença la gent, draps, ampolles buides d'aigua, hi ha una fonteta en un racó de l'entrada. Gairebé a totes les tombes hi posen flors i hi ha molts visitants, els creients resen pels seus difunts abans de marxar. Passats uns dies enretiràrà les flors pansides, quedaran les que són artificials, aquestes les retira la família una vegada l'any i les canvia per unes de noves. Recull bones propines, la gent li agraeix que el cementiri estigui tan ben cuidat.

La seva jornada comença a les vuit del matí. Avui és un dia com qual-sevol altre, primer fa un tomb per tots els passadissos, a vegades s'ha trobat un colom mort o un pardal ferit i el recull immediatament.

De sobte li fa un salt el cor, davant seu veu un cos de dona recolzat en una làpida, està immòbil, aparentment morta.

Què hi fa aquesta dona aquí? Quan ha entrat? Què li ha passat? Ha passat la nit al ras?, es pregunta. Quan s'apropa veu que té sang al cap, sembla que respira. De cop i volta la Carolina aixeca el cap i diu “Ajudi'm!” amb la veu trencada.

- Es troba bé?
- Si, em dec haver desmaiats.

Li agafa les mans i l'ajuda a aixecar-se.

- Hauria d'anar al metge, té un fort cop al cap.
- No és res. Gràcies!
- Li posaré un mocador a la ferida, hi té sang.
- Gràcies, ja me'n vaig.
- D'acord, l'acompanyo fora.

A comissaria, en Valentí Fonollosa ha convocat els detectius a una reunió a les nou. Tenen un sentiment fort de frustració, la investigació no avança.

Es reuneixen tots, els tres detectius de Bellroig i els dos que han vingut de Vallroca. L'ambient és tens, el silenci previ a la reunió incomoda els assistents.

En Siro els mostra el resultat de l'autòpsia de la Martina, els ha arribat fa poc. La mort la va causar el cop al cap, amb un objecte contundent, podria ser una pala metàl·lica o una fusta gruixuda. La resta de cops són superficials. L'hora de la mort és important, el forense calcula que la devia matar el mateix dia de la desaparició i la va conservar tots aquests dies en una nevera o congelador. Tots pensen el mateix, han de trobar el lloc on l'ha retingut.

De l'equip de treball informen la sotsinspectora Baggio que la Martina tenia llogat un local als afores de Bellroig i que segons les amigues últimament anava cada tarda a fer-hi gestions. Baggio informa en Fonollosa de la notícia.

- Tenim una pista, podríem haver trobat el lloc on van assassinar la Martina.
- D'acord, hi farem una visita.

En Fonollosa i en Siro van al local. Baixen del cotxe i fan un reconeixement del lloc. Està força despoblat, unes naus aquí i altres més

enllà. Arbres en fila. Algun cotxe despistat creua la rotonda i passa per la carretera que enllaça amb l'autopista. En Fonollosa no les té totes, agafa l'arma reglamentària, el local es veu pintat de fa poc. Miren pel voltant, cap senyal que els cridi l'atenció, el vent bufa lleugerament i la pols del terra s'aixeca embrutant-los la camisa. Demanaran l'ordre al jutge per entrar, potser trobin alguna pista.

També examinen el local del costat. Està descuidat, miren per les finestres, no veuen res sospitos.

Capítol 32

L'Albert es desperta amb la claror que entra per la finestra, la nit anterior va arribar begut a casa i es va quedar estirat al sofà per no despertar la dona. Beure l'ajuda a arraconar els pensaments que no el deixen tranquil. El pis està silenciós, que estrany, és hora que la Natàlia es prepari per anar a l'escola. És que no ha sonat el despertador i encara dormen? Té ressaca, però ha de veure què passa, va a l'habitació, la Carolina no ha dormit al llit, va a l'habitació de la Natàlia, el llit està ordenat. Què ha passat? On són? Quan encara no ha acabat de copsar la situació arriba la Carolina amb un mocador al cap tapant-se la ferida.

- Carolina! Què t'ha passat?
- El coi del Màrius i la Natàlia ens han descobert!
- Però, com?
- En Màrius ens devia sentir parlar del xantatge. Estem perduts!
- I no saps on són?
- No, he perdut el coneixement, no he vist què han fet.
- Hem de trucar a l'escola, es preocuparan si la Natàlia no s'hi presenta.
- D'acord! Té febre, diré. - comenta la Carolina.
- I com t'ho has fet això?, és un bon cop.
- Els he perseguit fins al cementiri, m'he barallat amb en Màrius, m'ha donat una empenta i he caigut enrere.

L'Albert li cura la ferida. Fa esforços per mantenir el cap clar.

- Carolina, hem de fugir!
- No! Abans hem de trobar els nois, si van a la policia ho explicaran tot.
- D'acord, sortirem a buscar-los.

L'Albert pensa en la botiga. No vol fer alçar la llebre. Penjarà un cartell de "Tancat per malaltia". Algun client s'enfadarà, pensa.

La Júlia porta uns dies escoltant el seu compositor preferit, Vivaldi sempre li aporta la calma suficient per esbrinar els casos més complicats. I aquest n'és un.

Amb la Stardust han descartat tots els sospitosos de la llista.

La Vivaldi diu que han de continuar buscant. Llavors pensa en la cuina, sembla un disbarat però la veritat és que l'han passat per alt, a ella i al seu home. Encarrega a la Stardust que la investigui, a veure si troben alguna cosa.

La Stardust obre el portàtil, aconsegueix accedir a l'historial mèdic de la Carolina, va tenir dos avortaments i en un tercer embaràs el nen va viure poques hores. Li van dir que no podia tenir més fills. Va necessitar teràpia, la van derivar als serveis de psicologia, durant un any va fer sessions de teràpia. El seu home sempre va ser al seu costat. Vivaldi es posa en alerta, i si ha matat l'Eulàlia per gelosia de la filla? O potser ho ha fet l'Albert, o tots dos. La Stardust fa una recerca de l'estat financer de la parella, potser a més volien obtenir diners. El que troba és que la botiga funciona bé, és la seva font d'ingressos, la Carolina no treballa, només ajuda a la botiga. Però es fixa en un fet estrany, ha estat comprovant les entrades i sortides de diners i veu que han sortit dotze mil euros en pocs dies, sis mil cada vegada. "És un fet rellevant" diu la Vivaldi. Han fet compres per dotze mil euros en negre? No sembla raonable.

La Júlia passa hores rumiant, amb la música de Vivaldi de fons; de tant en tant fa un descans, es prepara un té verd, surt a la terrassa, mira l'anar i venir de la gent però amb la ment centrada en el cas, torna a dins, asseguda al sofà repassa totes les dades. L'Estela no li diu res, la deixa fer, agafa una revista, passa els fulls sense parar-hi atenció.

La Júlia continua amb les seves reflexions. Potser volien quedar-se amb la Natàlia, van matar la mare i també devien matar l'amant de l'Eulàlia, per fer més creïble la inculpció d'en Jaume. I els dotze mil euros li fan pensar que algú ho sabia i els feia xantatge. Però qui? Pen-

sa en gent que tingui problemes econòmics. Algú que potser per un cop de sort els ha descobert i ara els demani diners.

La Stardust cerca per internet i li fa arribar un llistat de gent tèrbola. Un d'ells és el pare d'en Màrius Gomà, un noi que és veí de la Natàlia. Mana l'Estela a investigar-lo. Li mostra unes fotos d'ell al carrer. "És molt sospitos que ara vesteixi roba i calçat de marques bones" li diu. La Vivaldi hi està d'acord, això confirmaria la seva vinculació. Investiga més i descobreix la seva addicció al joc.

Té dubtes en el cas de la Martina, l'han matat ells també? Pensa que sí, però i el motiu? Era amiga de l'Eulàlia, va descobrir alguna cosa?

A poc a poc va bastint una hipòtesi sòlida.

El tocadiscos deixa de sonar.

Finalment ho veu clar. La Carolina i l'Albert són els culpables!

Avisa la Stardust, li ha d'explicar la conclusió a què ha arribat. Ella escolta atentament el que li diu, però no deixa de pensar que hi ha massa caps per lligar. Necessiten proves.

La Vivaldi li diu que les trobaran, que busqui a internet si tenen algun local a part de la botiga de fotografia, si són els culpables han de descobrir on la van matar.

L'Estela troba que tenen un local al carrer Serrallers número 24. Hi han d'anar, han de veure si pot ser un bon lloc per retenir una persona o fins i tot matar-la. La Vivaldi dubta si ho ha de dir a en Fonollosa, però pensa que primer li ha de demostrar que té raó, està massa obsessionat amb la culpabilitat d'en Jaume i no li farà cas. Pot ser perillós trobar-se'ls de cara, inventaran alguna excusa per escapolir-se.

Deixen el cotxe dos carrers enllà, caminen amb pressa. El vent fa ballar les petites fulles dels arbres. Veuen que el local està bastant deixat, la porta és de fusta, vella, miren per una esclotxa, està tot fosc. Qui ho diria que fa poc, en Fonollosa i en Siro han estat investigant el local del costat! Paren l'orella, no se sent cap soroll, van al carrer de darrere per si hi ha una porta o un altre accés. Veuen una finestra a mitja alçada, està oberta per la part de dalt. Les dues dones aconseguixen

obrir-la del tot i entrar. Un cop dins, han de saltar un parell de metres. La Vivaldi treu la pistola que porta a la cintura, avancen.

Dins hi ha una furgoneta i una moto, apunten les matrícules, l'Estela posa un localitzador GPS a la part de sota de la furgoneta i de la moto. Mai se sap si els podrà ser d'utilitat.

Veuen unes escales que van a un soterrani, baixen a poc a poc, hi pot haver algú, el terra està molt net i fa olor de lleixiu, és un lloc tètric. En un racó hi ha un congelador, tenen un mal pressentiment, l'obren amb precaució, està buit, respiren, però il·luminen amb el mòbil i al fons veuen uns cabells rossos, sangonosos, recorden que l'Eulàlia els tenia negres. Pensen en la Martina, era rossa, són d'ella! Han descobert l'escenari dels crims, de l'Eulàlia Font i de la Martina Deulofeu!

- Sí, aquí és on van matar-les - diu la Stardust.
- Sí, de la Martina tenim la prova dels cabells i podem pensar que també l'Eulàlia va morir aquí - assegura la Vivaldi.

Capítol 33

La Júlia i l'Estela saben qui són els assassins, que tenen un local on guarden una furgoneta i una moto. Saben les matrícules i han posat un localitzador GPS als vehicles. Ara necessiten atrapar-los i aconseguir una confessió.

Han de fer quelcom, la Vivaldi diu que vigilaran el pis de la Carolina, faran guàrdia per si aconseguixen alguna pista que els permeti atrapar-los.

De camí la Júlia es fa preguntes sobre la Carolina, va matar la seva cosina, ella o el marit? i per què? per gelosia?, i si en realitat el que vol és quedar-se amb la nena només per a ella? Han aconseguit que la policia culpi el marit, si al judici el condemnen, la nena només la tindrà a ella i al germà d'en Jaume, però viu molt lluny i té tres fills, segurament li deixarà a ella, la nena hi està molt unida.

Però... i la Martina? Per què l'han mort?

Ja són a prop, es concentra en el que farà quan arribin.

La mare d'en Màrius, la Sofia, acaba de trucar a comissaria dient que el seu fill no ha passat la nit a casa i que encara no ha tornat. Que últimament passa molt temps amb la Natàlia Jubany, una nena veïna.

La sotsinspectora Baggio es posa en alerta quan sent el nom de la nena, truca a la Carolina per preguntar per ella. La Carolina sent el mòbil, el mira, li fa un salt el cor. La policia? Què volen aquests? pensa. No respon.

Se sorprèn que no contesti. Llavors truca a l'escola Maria Argensola Pou, li diuen que la família ha avisat que no hi anirà perquè es troba malament. Ho comunica a en Fonollosa. Ell pensa que poden estar junts, han de trobar-los, poden estar en perill.

L'inspector en cap posa tothom alerta i munta un operatiu de recerca, faran el recorregut pel centre de la ciutat i pels parcs, entraran als centres comercials, especialment als dos més grans.

Els dos nois estan deambulant pel carrer, tenen por de tornar a casa, el Màrius és veí de la Natàlia i es podria trobar amb l'Albert. Seria fatal.

La Natàlia s'esgarrifa només de pensar en tornar al pis de la Carolina i l'Albert.

La Natàlia avui no pensa en anar a l'escola, està massa preocupada.

La Carolina i l'Albert surten de casa, a peu, cap al local.

Quan arriben, entren a la furgoneta decidits a trobar els nens. La Carolina sap els llocs que solen freqüentar. Van al centre, miren pels voltants de la biblioteca, els cinemes, el passeig nou. Res.

La Júlia i l'Estela aparquen molt a prop del pis dels assassins i llavors a la Stardust li arriba una notificació al mòbil. És l'aplicació del localitzador. La furgoneta s'ha començat a moure i ara ja és al centre de la ciutat. Si s'afanyen podran seguir-los. Li diu a la Vivaldi.

Ràpidament fan mitja volta i posen el GPS del localitzador al cotxe. Tot d'una les sensacions han virat, senten un formigueig que els recorre tot el cos.

Els veuen al carrer de sota, la matrícula és la seva, no falla, són ells. De lluny veuen com la Natàlia i un noi, deu ser en Màrius, són a prop de la furgoneta. Què hi fan al carrer? La Natàlia hauria de ser a l'escola, tot és molt estrany. De la furgoneta surt la Carolina corrents, agafa la Natàlia pels braços i la fa entrar a dins de males maneres. En Màrius ha començat a córrer, ha fugit.

La Carolina s'enfurisma, "Se'ns ha escapat el noi!" crida.

L'Albert prem l'accelerador i es dirigeix on és en Màrius. Les sirenes de la policia el frenen. Se'n van. No han pogut atrapar els dos nois, però tenen la Natàlia. La nena no s'ho acaba de creure, havien donat per morta la Carolina.

- *No em feu mal!* - gesticula a la Carolina.
- *Tranquil·la, estàs segura amb nosaltres.*

La parella va cap al local. La Vivaldi i l'Estela els segueixen el rastre amb el GPS. Estan vint metres enrere.

Han vist que tenen a la Natàlia, però els ha semblat que l'agafaven per la força. Han d'anar amb compte.

Uns policies que recorrien els carrers amb el cotxe patrulla han vist un noi, no veuen a la nena, va sol, però correspon a la descripció que tenen, és a la porta dels Magatzems El Pic Gros, a punt d'entrar, els policies paren a la porta, l'agafen i el fan entrar al cotxe. En Màrius es resisteix.

- Deixeu-me, jo no he fet res!
- La teva mare et busca!
- Tranquil, on és la nena?
- No sé res jo!

S'emporten en Màrius a comissaria. Un dels curiosos truca a TV7 i explica el que ha vist.

En Fonollosa veu que el noi està sa i estalvi, però els falta la nena, a casa no contesten i no és a l'escola. Cal continuar amb la recerca.

El policia sospita que fa hores que no menja, li porten un entrepà i una ampolleta d'aigua. Caldrà fer-li unes preguntes, han de saber per què han fugit.

Arriba una trucada a la centraleta de l'empresa Diürna S A, la policia demana per la senyora Sofia Suárez, la mare d'en Màrius Gomà. Que vagi a comissaria, han trobat el seu fill, que no s'esveri, està bé. Ella respira alleugerida.

En Siro s'emporta en Màrius a un despatx, està molt nerviós, creia haver mort la Carolina, no se'n sap avenir. Pateix per la Natàlia, se l'han emportat a la força. El policia fa entrar la mare, els deixa sols, la mare l'abraça. Ella sap com tractar-lo.

- Màrius, tranquil, no passa res, tot s'arreglarà. Contesta el que et preguntin.

En Màrius li explica tot a la mare. Ella s'esgarrifa, però dissimula, el calma.

Torna en Siro, ara més tranquil explica que la Carolina i l'Albert van matar l'Eulàlia, que va sentir que ho deien, i també que algú els feia xantatge.

Que per això van fugir de casa. Amb la Natàlia han fet el pacte que no explicaran res del cementiri.

En Fonollosa no sap si se'l pot creure, deixa que la mare se l'emporti a casa.

Capítol 34

Les veïnes del pis de l'Andreu Gomà, una dona gran i la seva filla, són a la cuina preparant el sopar, senten veus d'una discussió i després un cop sec, com si alguna cosa pesada caigués a terra, no en fan gaire cas perquè de seguida senten la porta que es tanca i tot queda en silenci. L'endemà a les vuit la filla surt per anar a treballar, mira la porta de l'Andreu amb curiositat i veu un regueró que ve de dins, l'il·lumina amb el mòbil, podria ser sang, s'espanta, li explica a la mare, baixa a avisar el porter.

L'Humbert és l'encarregat de l'edifici, puja de mala gana a veure què passa, "aquestes dones sempre estan carregades de punyetes", va remugant, "es queixen per tot".

La mare és al llindar de la porta, li assenyalen la porta de l'Andreu, aquell líquid llefiscós que ve de dins del pis. L'Humbert s'hi acosta mirant de no trepitjar-lo. Truca al timbre i no obren, però això només vol dir que l'Andreu no és a casa.

Està temptat de no fer-ne cas però la noia encèn la llanterna del mòbil, el regueró és de color vermellós, podria ser pintura, o sang, és estrany. Torna a trucar, al pis no se sent cap moviment, es decideix, treu de la butxaca la clau que guarda a la porteria, obre la porta i la veïna fa un xiscle, l'Andreu, immòbil, està ajagut al terra del passadís, l'Humbert s'atansa, un forat al bell mig del front es dissimula entre la sang que l'envolta. L'Humbert s'ho mira incrèdul, no s'hauria pensat mai trobar-se amb un assassinat al seu edifici, es refà i trucar a la policia.

A comissaria la notícia cau com un gerro d'aigua freda. Hi va en Siro, pregunta qui és el mort. No s'ho pot creure, és el pare del Màrius Gomà, el noi que han tingut a comissaria. Quina relació deu tenir amb els altres crims? Perquè està segur que tot està lligat. Li explica a en Fonollosa.

Immediatament envia la policia científica i el forense. Se saluden, el senyor Roger Cambrai es mira en Siro, remena el cap. "Quan s'acabaran aquests crims?", li comenta. En Siro també està desesperat,

a la policia se li acumulen els morts. Aquest té una ferida de bala. El forense diu que la bala està allotjada al front, l'extraurà i l'enviarà al laboratori. S'acomiada de tothom, ja els farà arribar l'informe de l'autòpsia.

Capítol 35

La Vivaldi i l'Estela segueixen la furgoneta fins al local. Els assassins tenen la nena. El vehicle ha donat voltes pel centre i ha tornat al local amb la Natàlia. S'estranyen. Què volen fer? Esperen fora.

Han de trucar a la policia, pensen. Avisen en Fonollosa. Diuen que envii una patrulla on són elles, al carrer Serrallers número 24. Que tenen als sospitosos dels assassinats, són dins del local amb la Natàlia.

- Però de qui parleu? Qui són els sospitosos? - pregunta.
- L'Albert Canals i la Carolina Vives!

En Fonollosa s'adona que és el que ha dit aquell noi, en Màrius.

A l'inspector li sona aquesta adreça. S'estranya. És al costat del local de la Martina.

La parella d'assassins tanca la Natàlia al quartet on van retenir la seva mare i surten del local. Aniran a casa, necessiten agafar els passaports.

La nena respira alterada, mira al seu voltant, té la sensació d'estar al lloc més aterrador que ha vist mai. Alguna cosa fa que pensi en la mare.

La Júlia i l'Estela han vist com entren amb la Natàlia i surten sols del local. Els fan fotos. Són proves.

Un cop són fora, l'Estela es queda al local, entra per la finestra a buscar la nena. “Natàlia! On t'han deixat?”, pregunta, sense adonar-se que no la pot sentir. Va cap al quartet, la porta està tancada per fora. L'obre. Veu la Natàlia arraulida en un racó. La Natàlia està espantada, no coneix l'Estela, però veu que duu bones intencions. Li diu que ara arribarà la policia, que no es preocupi. Que està salvada. S'abracen. Pugen a una escala i surten per la finestra. Respiren fondo. Arriba la policia.

La Vivaldi els segueix de lluny. No els pensa deixar escapar. Han deixat la nena tancada, però l'Estela és amb ella. Estarà segura.

La Carolina i l'Albert parlen de com se'n sortiran d'aquesta. Estan perduts, pensen. Agafaran els passaports, recolliran la nena i se n'aniran a l'aeroport.

Omplen una maleta amb una mica de roba, l'Albert es guarda els passaports a la cartera. Surten.

La Vivaldi ha entrat al vestíbul. No es pot exposar massa. La matarien, pensa. La Júlia mira el terra, és de marbre blanc amb incrustacions de pedres negres. Pensa com els pot atrapar. Es fixa en el Gibert, està dormint al portal, sota uns cartrons bruts, està ebri. Massa vi de mala qualitat. El sacseja, ell remuga i obre els ulls. Li demana si la pot ajudar a canvi d'un bitllet de cinquanta euros.

En Gibert la mira incrèdul, però li diu que per menys també, riu per sota el nas. La Vivaldi té un pla, es posarà la seva roba i es farà passar per ell. Fa molta ferum. Espera pacientment que baixin l'Albert i la Carolina. Quan els té a tocar, s'aixeca, treu l'arma i els apunta per l'esquena, els diu que no es moguin o moriran, que té una pistola apuntant-los. La parella no s'ho han vist venir. El Gibert els l'ha ben jugat.

Els fa entrar al cotxe a la part del darrere. Agafa unes esposes i els immobilitza. Els té retinguts. Els fa confessar.

- Heu matat l'Eulàlia! Ara us portaré davant la justícia.
- Ets una mala pècora! Encara no estem vençuts! Et matarem com a l'Eulàlia! - diu la Carolina, plena de ràbia.

Finalment, la Júlia obté la confessió de l'assassinat de l'Eulàlia, la primera víctima.

Es canvia de roba al costat del cotxe i amb unes tovallolletes es treu la fortor que li ha deixat la roba del sense sostre. Truca a l'Estela, li diu que ha capturat la Carolina i l'Albert. L'Estela la felicita i li diu que la policia ha arribat, que la Natàlia està bé. "Soc de camí al local", diu.

Quan arriba, en Fonollosa i tota la policia l'estan esperant. La Júlia els obre la porta del cotxe i entrega els assassins. Té una sensació immensa de victòria.

En Valentí Fonollosa i tot l'equip la feliciten.

- Enhorabona Júlia! Molt bona feina! - diu en Fonollosa.

Ella s'emociona amb els espontanis aplaudiments dels presents.

Ara ha fet justícia i en Jaume podrà sortir de la presó. La Natàlia tornarà a casa amb el pare.

L'Estela s'apropa a la Júlia i s'abracen.

S'han acabat els crims a Bellroig. N'està ben orgullosa, ha complert la seva feina.

Bellroig, una ciutat tranquil·la sacsejada per uns esdeveniments esgarrifosos.

La desaparició de l'Eulàlia, una obstinada mare segrestada i assassinada en qüestió de dies.

Trobada a l'escola Maria Argensola Pou per a nens sords, on estudia la seva filla.

Fets que colpeixen les vides dels nens i nenes que hi estudien i les seves famílies.

El marit d'ella, sospitós principal per a la policia dirigida per l'inspector en cap Valentí Fonollosa.

La famosa detectiu Júlia Vilaplana, coneguda amb el sobrenom Vivaldi, decidida a no rendir-se fins a trobar el veritable culpable.

Una història colpidora que ens endinsa en un món de secrets amagats i ens atrapa des del primer moment.

